

בעזהש"ת

דער קוואל פון תורה

שיינע וואונדערליכע מאמרים
אויף די פרשיות השבוע געזאגט געווארן דורך
**כבוד קדשת הרב הצדיק
מוהרא"ש שליט"א**

אריינגעברענגען אין אונז די ריינע און קלארע אמונה אין באשעפעה
ווי אויך עצות און התחזקות ווי אזוי אדורך צו גיין דעם לעבן בשלום

געבויעט אויף די ווערטער פון הייליגן רבי'ן , אדוננו מורינו ורבינו

רבי נחמן מברסלב , זכותו יגן עלינו

און אויף די ווערטער פון זיין תלמיד מורינו הגאון הקדוש

רבי נתן מברסלב , זכותו יגן עלינו

געפלאכטן מיט פסוקים פון תורה , נביאים , כתובים ,

און מאמרים פון די הייליגע חז"ל , פון די גמרא
און מדרשים און זוהר הקדוש .



ארויסגעגעבן בעזהש"ת דורך

חסידים ברוסלב - נוא יארק יצ"ו



© כל הזכויות שמורות

צו באקומען די און אנדערע ספרים און קונטרסים:

היכל הקודש וויליאמסבורג

Heichal Hakodesh
Williamsburg
27 Skillman Street
Brooklyn NY 11205
1-718-384-1652

**היכל הקודש קרית ברסלב
ליבערטי**

Heichal Hakodesh
Kiryas Breslev
181 Huschke Road
Liberty NY 12747

היכל הקודש קרית יואל

Heichal Hakodesh
Kiryas Joel
8 Premishlan Way.
Monroe NY 10950
1-845-243-0563

היכל הקודש קרית יואל

Heichal Hakodesh
Kiryas Joel
8 Hayes Ct.
Monroe NY 10950
1-845-467-5299

היכל הקודש מאנסי

Heichal Hakodesh
Monsey
32 Dolson Road
Monsey NY 10952
1-347-733-7551

היכל הקודש בארא פארק

Heichal Hakodesh
Boro Park
1011 41 Street
Brooklyn NY 11219
1-718-384-1652

Visit Our Web Site:

www.BreslevCenter.com

צו הערן די הערליכע שיעורים
פונעם ראש ישיבה שליט"א רופט:

חיזוק פאר די

אידישע שטוב

212-444-9169

קול

ברסלב

212-444-9191

חיזוק יומי

צו באקומען די חיזוק יומי

טעלעפאון מעסידזשינג

347-630-2876

אימעיל

chizikyomi@gmail.com

גרפיקה עיצוב ועימוד: א.י.ש. אשדוד 05276-27127

א ווארט פון די מעתיקים

דעם ארויסנעמען א וועג ווי אזוי צו דינען אייבערשטן אויף זיין מדריגה, און עס קען אויף צוניין קומען פארן נידריגסטן מענטש, עס וועט אים אויף ווייזן א וועג אין זיין מצב, ווי אזוי ארויסצוגיין פון אלעם שלעכט'ס און ווערן אן אמת'ער ערליכער איד און א גרויסער צדיק.

דער הייליגער רבי האט געזאגט (שיחות הר"ן סימן ר"ט), אז די אלע תורות און שמועסן וואס ער האט געזאגט, איז נישט געווען נאר פאר זיין דור, נאר אויף פאר די שפעטערדיגע דורות, און דערפאר האט דער רבי זייער געוואלט, אז מען זאל ווייטער איבערגעבן די אלע תורות און עצות, אויף פאר די קינדער און אייניקלעך עד סוף כל הדורות, איינמאל האט דער רבי געזאגט (שם), מיט א געוואלדיגע ברען, דעם פסוק (דברים ד, ט): "והודעתם לבניך ולבני בניך" - "אייערע קינדער זאלט איר מודיע זיין וואס דא האט זיך געטאן!",

א מתנה פונעם אייבערשטן

מען קען נישט גענוג דאנקען און לויבן דעם אייבערשטן, אויף דעם וואס ער האט אונז געשיקט דעם הייליגער גרויסן צדיק רבי נחמן מברסלב זכותו יגן עלינו, צו באלייכטן די אויגן פון אידישע קינדער מיט זיינע הייליגע ספרים און עצות, וואס מיט זיי קען יעדער איד און אויסנאם, פונעם קלענסטן ביזן גרעסטן, זוכה זיין צו ווערן נאנט צום אייבערשטן, און צוקומען צו די מערסטע וואס מען קען נאר צוקומען אויף דער וועלט.

אזוי ווי דער הייליגער רבי האט געזאגט: (חיי מוהר"ן סימן שנ"ח), "מיט יעדע תורה אדער שמועס וואס איך זאג, קען מען ווערן אן אמת'ער ערליכער איד און א גרויסער צדיק, אזוי ווי איך מיינן אן ערליכער איד" ווייל יעדע תורה און שיחה פון הייליגן רבי'ן קען צוניין קומען סיי פאר א גרויסער צדיק, וואס קען פון

חידושי תורה, אלעס נאר געבויעט אויפן הייליגן רביני'ס תורות, וואס פון דעם איז געווארן זיינע הייליגע ספרים "לקוטי הלכות", און ער האט אריינגעברענגט אין זיינע תלמידים אז זיי זאלן אויף ווייטער אויסלערנען פאר אנדערע אידן די לימודים פון רבי'ן, דאס איז געווען זיין עיקר ציהל אין לעבן, און זיין מיה און פלאג איז נישט געווען אומזיסט, ווייל דורך אים איז געבליבן די לימודים פון רבי'ן און עס ווערט ווייטער צושפרייט אין די גאנצע וועלט.

אינעם היינטיגן דור האבן מיר זוכה געווען צו ספעציעלע מתנה פונעם אייבערשטן, דאס איז פבוד קדושת מרן מוהרא"ש שליט"א, וואס איז זיך שוין מוסר נפש נאנט צו פופציג יאר אריינצוברענגן דעם הייליגן רביני'ס לימודים אין די גאנצע וועלט, ובפרט מיט זיינע הייליגע ספרים און קונטרסים, וואס זענען מחיה און מחזק הונדערטער טויזענטער אידן איבער אלע עקן וועלט, די ספרים זענען געשריבן מיט א געוואלדיגע חכמה און שכל, זיך אראפצולאזן צו יעדן מענטש, אין וועלכע מצב

איינמאל אין א מוצאי שבת האט דער רבי זייער שטארק גערעדט פון דעם, און ער האט געזאגט פאר אנשי שלומינו: "איך וויל אז איר זאלט ארוםפארן צו רעדן מיט מענטשן און זיי מקרב זיין צום אייבערשטן, איר זאלט אויסלערנען פאר די גאנצע וועלט אז דער אייבערשטער האט ליב יעדן איד אין יעדן מצב, און מען דארף זיך נאר עפענען דאס מויל און דערציילן פארן אייבערשטן אלעס וואס מען גייט אדורך", און דער רבי האט געשריגן אויף זיי: "איר זענט טרוקענע ביימער! פארוואס גיבט איר נישט ארויס פירות?! פארוואס לערנט איר נישט אויס אויף פאר אנדערע אידן די אלע הייליגע עצות, וואס מיט דעם קען זיך יעדער מענטש דערנענטערן צום אייבערשטן?!" (חיי מוהר"ן תקמ"ג).

נאכן הסתלקות פון הייליגן רבי'ן, האט זיין באלויבער תלמוד רבי נתן זכותו גגן עלינו זיך ווייטער מוסר נפש געווען אריינצוברענגן אין די וועלט די הייליגע לימודים פון רבי'ן, ער פלעגט ארוםפארן און רעדן מיט מענטשן און מחדש זיין

און מיטן אייבערשטן'ס הילף וועלן מיר ווייטער ממשיך זיין מיטן ארויס געבן די איבריגע בענדער פון נאך תורות אויף די פרשיות השבוע.

דעם רבינ'ס זאך

מוהרא"ש שליט"א זאגט אז דעם רבינ'ס זאך איז בעיקר געשטעלט אויף צוויי הויפט נקודות, אויף תורה און אויף תפלה.

תפלה, דער הייליגער רבי האט אין אונז אריינגעברענגט א שטארקע אמונה צו וויסן און גלייבן אז דער אייבערשטער איז דא מיט יעדן איד, און ער ווארט צו הערן פון יעדן איד, און דער מענטש דארף נאר האבן שכל און עפענען זיין מויל צו רעדן צום אייבערשטן, און אים דערציילן אלעס וואס אים שטערט ברוחניות און בגשמיות, און דער אייבערשטער הערט צו יעדעס ווארט, און העלפט דעם איד מיט וואס ער דארף.

דער הייליגער רבי האט געזאגט (לקוטי מוהר"ן חלק ב, סימן ק), אז דאס איז די איינציגסטע וועג

ער זאל נאר זיין, און אים אויף אויפהייבן, אים מחיה און מחזק זיין, אז ער קען נאך אויף צוקומען צום אייבערשטן, אריינברענגן אין יעדן מענטש א שמחת החיים, א געשמאק אין לעבן, מען זאל וויסן ווי אזוי אדורך צו גיין דעם לעבן אויף דער וועלט מיט געשמאק, צו לעבן מיטן אייבערשטן, און מקיים זיין די מצות מיט פרייד.

דערפאר איז גרויס אונזער פרייד, אז מיר זענען זוכה מיטן אייבערשטן'ס הילף, ארויס צו געבן דעם ספר "דער קוואל פון תורה", וואס דאס זענען צוזאמגענומען תורות און חידושים לויט די סדר הפרשיות, וואס מוהרא"ש שליט"א האט געזאגט שבת קודש, געבויעט אויף די תורות און דיבורים פונעם הייליגן רבין, און דאס וועט זיין א גרויסע הילף פאר יעדן צו קענען נאכזאגן ביים טיש טייטשן אויף די פרשת השבוע געפלאכטן מיט דיבורים פונעם רבין.

און פארשטייט זיך אז דאס איז בלויז גאר א קליינער טייל פון דעם וואס עס איז דא פון מוהרא"ש שליט"א במשך די צענדליגע יארן,

מען פארשטייט נישט וואס מען זאגט און מען געדענקט גארנישט, זאל מען בלויז זאגן די ווערטער און מיט די צייט וועט מען שוין אלעס פארשטיין, און מען וועט זוכה זיין צו לערנען אסאך תורה.

מען נעמט א משניות און מען הייבט אן זאגן די ווערטער א משנה נאך א משנה און א פֿרק נאך א פֿרק ביז מען ענדיגט גאנץ ששה סדרי משנה, און מען הייבט אן נאכאמאל, און אזוי נעמט מען די גמרא און מען הייבט אן פון אנהויב מסכת ברכות א בלאט נאך א בלאט ביז מען ענדיגט מסכת ברכות און מען גייט ווייטער צו מסכת שבת, און אזוי ווייטער ביז מען איז זוכה צו ענדיגן גאנץ ש"ס, און מען הייבט אן נאכאמאל, און אזוי נעמט מען אנדערע ספרים, און אויף דעם וועג קען יעדער איד דורכלערנען די גאנצע תורה ממש.

און דאס איז אויף א וועג פאר יעדן מענטש אן אויסנאם, אפילו איינער מיניט אז ער וועט שוין קיינמאל נישט זוכה זיין צו לערנען תורה, קען ער אבער מיטן רביני'ס וועג אויף אנקומען גאר אסאך,

צו ווערן אן ערליכער איד צו רעדן אסאך צום אייבערשטן, דער רבי האט געזאגט אז ער האט גערעדט צו אסאך צדיקים און זיי אלע האבן אים געזאגט אז זיי זענען נישט צוגעקומען צו זייערע מדריגות נאר ווייל זיי האבן אסאך גערעדט צום אייבערשטן, און דאס איז א וועג פאר יעדן איד אין וואסערע מצב ער איז אז ער זאל עפענען דאס מויל און אנהייבן רעדן צום אייבערשטן, סיי א מענטש וואס איז גאר נידריג, ער פאלט דורך מיט עבירות, איז זיין עצה אז ער זאל אלעס דערציילן פארן אייבערשטן, און דער אייבערשטער וועט אים פירן אויף די ריכטיגע וועג, און סיי א גרויסער צדיק איז אויף נאר דאס זיין וועג צו רעדן צום אייבערשטן און דאס וועט אים ברענגן נאך און נאך נענטער צום אייבערשטן.

און די צווייטע זאך איז תורה, דער רבי האט אונז געגעבן א סדר רבך הלימוד, וואס מיט דעם וועג קען יעדער איד אן אויסנאם זוכה זיין צו לערנען די הייליגע תורה, און די וועג איז אז מען זאל נעמען יעדן ספר פון אנהויב און זאגן די ווערטער אין די רייע, אפילו ווען

תורה אויף דעם וועג ווי אזוי דער רבי לערנט אונז, ווייל נאר דאס בלייבט פון א מענטש, די תורה און תפלה און מעשים טובים וואס דער מענטש טוט דאס באגלייט אים אויף שטענדיג, און דאס מאכט דעם לעבן זיס, אויף די וועלט און אויף יענע וועלט.

מעביר סדרה זיין

אויף איז מוהרא"ש שטענדיג מעורר וועגן די געוואלדיגע מצוה פון מעביר סדרה זיין, אין וואס מענטשן זענען ליידער מזלזל, די גמרא זאגט (ברכות ח.), לעולם ישלים אדם פרשיותיו עם הצבור שנים מקרא ואחד תרגום, שכל המשלים פרשיותיו עם הצבור מאריכין לו ימיו ושנותיו, מענטשן זוכן אלע סארט סגולות פאר אריכות ימים אין די צייט וואס די חז"ל געבן אונז א קלארע הבטחה אז ווער עס איז מעביר סדרה יעדע וואך וועט האבן אריכות ימים און ניצול ווערן פון אלע שלעכטס.

און די סיבה פאר וואס מענטשן זענען נישט מעביר סדרה איז ווייל מען מיינט אז מען מוז עס

ווייל מען דארף נישט פארשטיין און מען דארף נישט געדענקן, מען דארף בלויז זאגן די ווערטער און מיט דעם וועט מען שוין זוכה זיין צו אלעס גוט'ס.

און אפילו איינער וואס קען יא לערנען ער פארשטייט יא לערנען קען אויף ניצן די וועג, ווייל עס איז דא גענוג און נאך צייטן ווען דער מענטש קען נישט לערנען געהעריג, ער האט נישט דעם קאפ אויפ'ן פלאץ, און ווען מען מיינט אז מען קען נאר לערנען בעיוז, דעמאלט'ס גייט אנוועק אסאך צייט מיט גארנישט, אבער ווען מען פאלגט דעם רבינ'ס דרך הלימוד, צו לערנען אפילו ווען מען פארשטייט נישט, דורך דעם פארברענגט מען קיינמאל נישט קיין צייט, מען איז שטענדיג פארנומען מיט די הייליגע תורה. (עיני שיחות הר"ן סימן ע"ו, ובאריכות בקונטרס סדר דרך הלימוד).

און עס איז נישטא קיין שיעור אדער דרשה וואס מוהרא"ש שליט"א רעדט ברכים וואס ער זאל נישט מעורר זיין אויף די צוויי נקודות צו רעדן אסאך צום אייבערשטן און צו לערנען אסאך

און מוהרא"ש שליט"א זאגט אז דאס איז קלאר אז ווער עס איז מעביר סדרה וועט האבן יענע וואך א גוטע געשמאקע וואך, ער וועט מצליח זיין, און ווער עס איז נישט מעביר סדרה וועט האבן יענע וואך עפעס א צרה בגוף אדער בממון רחמנא לצלן, און דערפאר איז די בעסטע זאך צו טוהן אזוי ווי דער מחבר פסק'נט און אנהויבן פון זונטאג, און אזוי וועט מען יעדע וואך מעביר סדרה זיין.

און דערפאר איז אונז א געוואלדיגע זכיה ארויס צו געבן דעם ספר, אז מען זאל זיך קענען שטארקן צו גיין מיטן רבינ'ס עצות און עס ניצן למעשה אינעם טאג טעגליכן לעבן.

התנצלות

אבער מיר מוזן באטאנען, אז כאטש מיר האבן אריינגעלייגט פיל כוחות איבער צו טייטשן די אלע מאמרים אזוי ווי מוהרא"ש שליט"א האט עס געזאגט, און נישט אנועקגיין פון מכון, איז דאך אבער נישט מעגליך אז מיר זאלן זיך נישט האבן טועה געווען אין געוויסע זאכן, און דערפאר אויב


נאר טוהן פרייטאג, און פרייטאג האט מען געווענטליך נישט קיין צייט דערצו, און אזוי פארשלעפט זיך עס און מען איז נישט מעביר סדרה, אבער דער אמת איז אז מען קען אנהייבן מעביר סדרה זיין שוין פון אנהויב וואך פון זונטאג, אזוי ווערט געפסק'נט אין שלחן ערוך (אורח חיים סימן רפ"ג סעיף ה'): מיום ראשון ואילך נקרא עם הציבור, אז פון זונטאג קען מען שוין מעביר סדרה זיין, כאטש דער אר"י הקדוש זאגט טאקע אז מען זאל עס טוהן פרייטאג, אבער ווער עס זעהט ביי זיך אז ער קומט נישט אן דערצו, און למעשה גייט דורך א וואך נאך א וואך וואס ער איז נישט מעביר סדרה, ער קען זיך ריהיגערהייט פארלאזן אויף די פשוטע הלכה אז מען קען שוין מעביר סדרה זיין פון זונטאג.

זונטאג איז מען מעביר סדרה ביז שני און מאנטאג ביז שלישי און אזוי ווייטער ביז סוף וואך איז מען זוכה צו ענדיגן די גאנצע סדרה שנים מקרא ואחד תרגום, און ווער עס איז זוכה קען נאך צולייגן די רש"י אויף.

אויף דער וועלט קיין שום עצה, נאר צוריק צו קומען צום אייבערשטן, און אים דערציילן אויף די אייגענע שפראך, אלע פראבלעמען וואס מען האט, און נאר אזוי וועט מען ארויסגיין פון אלע פראבלעמען, און זיין נאנט צום אייבערשטן, ביז מיר וועלן שוין בקרוב גיין קעגן משיח צדקנו במהרה בקמינו אמן.

טרעפט איר טעותים אינעם ספר, זאלט איר עס לייגן אויף אונז, אז מיר האבן נישט פארשטאנען דעם ריכטיגן פשט.

דער אייבערשטער זאל העלפן, אז דער ספר זאל טוהן די ריכטיגע פעולה, און צוריק ברענגן אלע אידן צום אייבערשטן, אז יעדער זאל וויסן, אז עס איז נישטא



די גרויסקייט פון לערנען חומש רש"י

עס איז באוויסט וואס דער הייליגער צדיק רבי מרדכי פון נאדווערנא זי"ע האט געזאגט פאר די צוויי הייליגע ברודער דער "עצי חיים" און דער "דברי יואל" ווען זיי זענען קליין געווען און דער פאטער דער "קדושת יום טוב" האט זיי געשיקט נעמען א ברכה פון איהם, האט ער זיך אנגערופן קינדערלעך פילעוועט זיך מיט חומש רש"י, ווארום איך האב געקענט גדולי עולם וואס זיי האבן נישט געוויסט ווי דער בורא פל עולם וואוינט ווייל זיי האבן נישט געלערנט קיין חומש רש"י, איבערדעם זאלסטו מאכן א קביעות יעדן טאג לערנען חומש מיט רש"י מיטן תרגום. און דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סימן י"ט) דאס עס איז א תיקון הברית מעביר זיין די סדרה שנים מקרא ואחד תרגום.

(אשר בנחל באידיש חלק ה מכתב תר"נ)





ספר
בראשית

דער קוואל
פון תורה

דער הייליגער בעל התנ"א זכותו יגן
עלינו האט נאכגעזאגט פון זיין הייליגן
רבי'ן דער גרויסער מגיד פון מעזריטש
זכותו יגן עלינו, וואס ער האט דאס
געהערט פון בעל-שם-הקדוש זכותו יגן
עלינו: מען דארף לעבן מיט די צייט.
האט דאס דער הייליגער בעל התנ"א
מסביר געווען: דאס מיינט, אז מען
דארף לעבן מיט די פרשה פון די וואך;
און אז א מענטש לערנט יעדן טאג חומש
מיט רש"י, קען ער אלעס טרעפן אין די
וואכעדיגע סדרה.

(קונטרס "א צופרידן לעבן")

פְּרֻשֶׁת בְּרֵאשִׁית

אַשֶׁר עָשָׂה מִשָּׁה לְעֵינַי כֹּל יִשְׂרָאֵל
 זָאגט אויף דעם די הייליגע רש"י,
 אז דאס מיינט אז משה רבינו
 האט צופראכן די לוחות פאר
 די אויגן פון אלע יודן, און דער
 אייבערשטער האט אים געזאגט
 יישר פֿח דערפאר, און די הייליגע
 חכמים זאגן (תנחומא תשא כ): ווען
 משה רבינו וואלט נישט צופראכן
 די לוחות וואלט מען קיינמאל נישט
 פארגעסן גארנישט, און דאס האט
 משה רבינו דירעקט געטוהן ווייל
 די יודן האבן דעמאלטס געטוהן
 אזא הארבע עברה ווי די עגל, האט
 ער דווקא צופראכן די לוחות אז
 מען זאל אנהייבן צו פארגעסן די
 עבירות וואס מען האט געטוהן און
 אנהייבן שטענדיג "פון יעצט" צו
 דינען דעם אייבערשטן.

און נאר נאכדעם וואס מען האט
 די הקדמה: מען דארף אלעס
 פארגעסן, קען די תורה אנהייבן
 מיטן פסוק בראשית ברא אלקים און
 רש"י זאגט אז דער אייבערשטער
 האט באשאפן די וועלט וועגן די
 תורה וואס הייסט "ראשית" ווייל

די הייליגע תורה ענדיגט זיך מיטן
 פסוק אשר עשה משה לעיני
 כל ישראל, און די הייליגע תורה
 הייבט זיך אן בראשית ברא אלקים
 את השמים ואת הארץ.

זאגט מוהרא"ש שליט"א: אז מען
 קען צאמשטעלן די צוויי
 פסוקים, לויט ווי דער הייליגער רבי
 זאגט (שיחות הר"ן סימן כו): מענטשן
 מיינען אז שפחה - פארגעסן איז
 א שלעכטע זאך, אבער דער אמת
 איז אז עס איז זייער א גוטע זאך,
 ווייל ווען א מענטש זאל געדענקן
 אלע דורכפעלער וואס ער האט
 געהאט און אלע עבירות וואס ער
 האט געטוהן וועט ער נישט קענען
 לערנען און דאווענען און דינען
 דעם אייבערשטן, דערפאר איז
 זייער א גוטע זאך אז א מענטש
 פארגעסט, ווייל אזוי קען ער גלייך
 פארגעסן אלעס וואס ער האט
 געטוהן ביז יעצט, און ער קען
 אנהייבן פון יעצט צו דינען דעם
 אייבערשטן מיט א פרישקייט.

דאס איז פשט אין פסוק, די
 הייליגע תורה ענדיגט זיך

ווארפן זיין גאנצע גשמיות, נאר פארקערט, מען קען דינען דעם אייבערשטן אויף מיט די גשמיות, ווען מען פירט זיך אזוי ווי די הלכה איז, אזוי ווי דער אייבערשטער האט געהייסן.

נאר אזוי קען מען לערנען תורה און דינען דעם אייבערשטן, ווען מען פארגעסט אייביג וואס עס איז געווען פריער.

(זאת התורה בראשית סימן א)



דאס איז פֿשט אין מדרש, די בית שמי זענען דאך שטענדיג געגאנגען מיט הארבקייט און מיט שטרענגקייט, דערפאר האבן זיי געהאלטן אז מען דארף דינען דעם אייבערשטן נאר מיט רוחניות, און זיך אינגאנצן אפשיידן פון די וועלט, דערפאר זאגן זיי: די הימל איז באשאפן געווארן פריער, צו ווייזן אז מען דארף דינען דעם אייבערשטן נאר מיט הימל זאכן.

בראשית ברא אלקים את השמים ואת הארץ, זאגט דער מדרש (בראשית רבה פרשה א, סימן ט"ו): בית שמי זאגן אז די הימל איז קודם באשאפן געווארן און דערנאך די ערד, און בית הלל זאגן אז די ערד איז קודם באשאפן געווארן און דערנאך די הימל, קומט רבי שמעון בן יוחאי און ער זאגט: איך וואונדער מיך ווי אזוי בית שמי און בית הלל קריגן זיך וואס עס איז קודם באשאפן געווארן, ווייל איך זאג אז ביידע זענען באשאפן געווארן אינאיינעם, אזוי ווי א טאפ מיטן דעקל.

אזוי ווי די גמרא דערציילט (שבת לא): אז עס זענען געקומען גרים צו שמי זיך צו מגייר זיין האט ער זיי אנוועק געשטופט, אבער הלל האט זיי יא מקרב געווען, ווייל זיין שיטה איז געווען צו מקרב זיין אפילו די וואס ליגן נאך אין גשמיות, דערפאר זאגן בית הלל: די ערד איז פריער באשאפן געווארן, אז מען קען דינען דעם

מוהרא"ש שליט"א איז דאס מסביר: דער עיקר תכלית פון א מענטש אויף די וועלט איז צו דינען דעם אייבערשטן סיי מיט רוחניות און סיי מיט גשמיות, דאס הייסט ווען א איד וויל זיין ערליך דארף ער נישט אנוועק

אייבערשטן אויף מיט ערד זאכן, מיט גשמיות'דיגע זאכן.

קומט רבי שמעון בן יוחאי און זאגט: איך פארשטיי בכלל נישט די גאנצע מחלוקת, עס איז אלעס איינס, גשמיות מיט רוחניות, מען קען מיט אלעס דינען דעם אייבערשטן.

דערפאר זאגט ער: די הימל און ערד זענען באשאפן געווארן אינאיינעם ווי א טאפ מיטן דעקל, ווייל עס איז אלעס איינס.

וואויל איז דער מענטש וואס ווייסט אז דער אייבערשטער איז איבעראל אין יעדע מצב, און מיט אלעס קען מען דינען דעם אייבערשטן.

(תוף הנחל סעודה שליטת
בראשית תשס"ח לפ"ק)



ויהי ערב ויהי בקר יום אחד.
מוהרא"ש שליט"א איז מסביר דעם פסוק לויט ווי דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק א, סימן ד): ווען א יוד ווייסט אז אלעס וואס עס געשעהט צו אים, אפילו עס זעהט אויס ווי שלעכט,

האט עס דער אייבערשטער באמת געטוהן נאר פאר זיין גוטס, דאס איז ממש מעין עולם הבא.

ווייל א יוד דארף שטענדיג געדענקן אז אלעס איז דער אייבערשטער, סיי ווען עס געשעהט א גוטע זאך דארף מען געדענקן אז דאס האט דער אייבערשטער געטוהן, און סיי ווען עס געשעהט א שלעכטע זאך איז עס אויך פונעם אייבערשטן וואס מיינט זיכער נאר גוטס.

דאס איז פשוט אין פסוק ויהי ערב - סיי ווען עס איז טונקל פאר א מענטש, דאס מיינט אז עס גייט אים נישט גוט, ויהי בקר - סיי ווען עס איז ליכטיג פאר א מענטש, דאס מיינט אז עס גייט אים זא גוט, זאל ער געדענקן אז יום אחד - אלעס קומט נאר פונעם איין איינציגן באשעפער.

(זאת התורה בראשית סימן ז')



ויקרא ה' אלקים אל האדם ויאמר לו איפה. מוהרא"ש שליט"א איז מסביר דעם פסוק לויט ווי דער הייליגער רבי זאגט,

וואויל איז דער מענטש וואס
הערט זיך צו, צו די רמזים
וואס דער באשעפער שיקט אים, און
ער גייט צוריק צום אייבערשטן, ער
הייבט אן צו רעדן צום אייבערשטן
אויף זיין מאמע-לשון, וועט ער
זיכער האבן אלעס גוטס.

(זאת התורה בראשית סימן י"א)



הן גרשת אתי היום מעל פני
האדמה ומפניך אסתר והייתי
נע ונד בארץ והיה כל מצאי
יהרגני. זאגט מוהרא"ש שליט"א:
הן גרשת אתי היום מעל פני
האדמה - דער אייבערשטער האט
פארטריבן קיין אז ער זאל מוזן
גיין נע ונד, אבער דער אמת איז
אז מען קען נישט פארטריבן א
מענטש פונעם אייבערשטן ווייל
דער אייבערשטער איז איבעראל,
די איינציגסטע וועג צו פארטריבן
א מענטש פונעם אייבערשטן איז
ווען ער הערט אויף צו רעדן צום
אייבערשטן, ומפניך אסתר - ווען
מען ווערט באהאלטן פונעם
אייבערשטן, מען רעדט נישט צום
אייבערשטן, און דורך דעם והייתי
נע ונד בארץ - דרייט מען זיך ארום

(לקוטי מוהר"ן חלק א, סימן נ"ד): דער
אייבערשטער איז זיך מצמצם צו
שיקן רמזים פאר א מענטש אים
צו דערמאנען צוריק צו קומען צו
אים, אמאל מיט גוטע זאכן און
אמאל פארקערט, אמאל שיקט דער
אייבערשטער גוטס פאר א מענטש,
אז דער מענטש זאל כאפן אז דאס
האט אים דער אייבערשטער
געשיקט, און ער זאל זיך אויפוועקן
און דאנקען דעם אייבערשטן, און
אמאל שיקט דער אייבערשטער
שלעכטס חס ושלום, אויף נאר צו
דערמאנען דעם מענטש צו קומען
צום אייבערשטן.

דאס זאגט דער פסוק ויקרא
ה' אלקים אל האדם, דער
אייבערשטער רופט דעם מענטש,
אמאל מיט מדת הרחמים און
אמאל מיט מדת הדין, אבער דאס
אלעס איז נאר, ויאמר לו אפקה,
דער אייבערשטער וויל מיט דעם
אויפוועקן דעם מענטש: וואו
ביזטו אויף דער וועלט? וועק דיך
אויף פון זיין שלאף, און דערמאן
דיך אז עס איז דא א באשעפער
אויף דער וועלט, און הייב אן צו
רעדן צו אים.

לְכַאֲרָה אִיז עֵס אַ סְתִירָה דָא
טײַטשט רש"י אז כַּרְבִּים
מײַנט אַ קינד און דא טײַטשט רש"י
אז כַּרְבִּים מײַנט מלאכי חבלה?

זאגט מוהרא"ש שליט"א: עס
איז בכלל נישט קיין סְתִירָה
ביידע רעדט מען פון אַ קינד,
נאר אויב די כַּרְבִּים ליגן אויפן
פּפֿרֿת העכער דעם אַרֿון וואס
דאס איז די תּוֹרָה, דאס מײַנט אז
מען לערנט אויס פארן קינד זיך
צו צוגעוואוינען צו לערנען די
הייליגע תּוֹרָה דעמאלטס האט ער
א פנים ווי אן איידל ערליך קינד.

ווידער דער זעלבער קינד אויב
לערנט ער נישט קיין
תּוֹרָה ער איז נישט אויפן אַרֿון,
ווערט ער אַ מלאכי חבלה, און ער
צוברעכט און שעדיגט זאכן.

(קונטרס באדייש
של פרשת תרומה תשע"ג)

נע ונד, והיה כל מצאי יהרגני - און
פון יעדע זאך וואס עס געשעהט סיי
ברוחניות און סיי בגשמיות ווערט
מען צובראכן און אפגע'הרג'ט.

דערפאר דארף א איד שטענדיג
געדענקן אז מען קען
אים נישט אנועקטרייבן פונעם
אייבערשטן, ווייל מען קען
שטענדיג רעדן צום אייבערשטן,
און דורך דעם וועט מען נישט
ווערן צובראכן פון קיין שום זאך.

(זאת התורה בראשית סימן י"ד)

וישפן מקדם לגן עדן את הכרבים,
זאגט אויף דעם די הייליגע
רש"י: אַתּ הכַּרְבִּים - מלאכי חבלה,
ווידער געפינען מיר אז אויפן פּסוק
(שמות כ"ה, י"ח): וְעֲשִׂיתָ שְׁנַיִם כַּרְבִּים
זֶהָב, זאגט די הייליגע רש"י: כַּרְבִּים
- דמות פּרצוף תינוק להם.

פּרַשְׁתַּת נח

פּסוק: נח נח - גייחא לעילאין
גייחא לתפאין, גייחא לעלמא דין
גייחא לעלמא דאתי. מוהרא"ש

אַלְהַ תּוֹלְדֵת נח נח איש צדיק
תמים היה וגו'. זאגט דער
זוהר הקדוש (נח עב:): אויף דעם

זאגט: דער אייבערשטער האט באשאפן א מענטש צוזאמגעשטעלט פון א גוף מיט א נשמה, פון איין זייט דארף דער גוף עסן און טרינקן, און פון די אנדערע זייט דארף א איד דינען דעם אייבערשטן, אבער דער שלימות פון א איד איז, ווען ער ווערט געוואויר אז מען קען צוזאמשטעלן ביידע זאכן אינאיינעם, אז אפילו מיט זאכן פונעם גוף ווי עסן טרינקן און שלאפן און דאס גלייכן, זאל מען אויך דינען דעם אייבערשטן, מען מאכט א ברכה אויף די עסן, און מען עסט נאר כשר'ס און אזוי ווייטער.

אזוי ווי דער הייליגער רבי זאגט: (שיחות הר"ן סימן נ"א): איז דען דא תאוות אויף דער וועלט? עסן און טרינקען דארף מען דאך, קינדער דארף מען דאך אויף האבן, פֿרנסה דארף מען אויף האבן, נאר דער עיקר איז מען זאל אלעס טוהן מיטן אייבערשטן, אזוי ווי דער אייבערשטער האט געהייסן, און דעמאלטס דינט מען דעם אייבערשטן מיט די אלע זאכן.

דאס איז געווען דער פֿראבלעם ביים דור המבול, זיי האבן

שליט"א איז דאס מסביר לויט ווי דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק א, סימן 1): ווען א איד וויל תשובה טוהן, דארף ער זיך קענען דערהאלטן אויף צוויי וועגן, סיי ווען עס גייט אים גוט, ער לערנט און ער דאווענט, דארף ער זיך קענען דערהאלטן און וויסן אז ער קען נאך מער מצליח זיין, און סיי ער פאלט אראפ ער טוט עבירות זאל ער זיך אויך דערהאלטן און וויסן אז דער אייבערשטער האט אים נאך אלץ ליב און ער קען אייביג תשובה טוהן, און נאר אזוי קען מען זיין א צדיק.

דאס איז פֿשט אין פסוק אלה תולדת נח נח - זאגט אויף דעם דער זוהר, אז ער איז געווען רוהיג און געלאסן סיי אויבן און סיי אונטן, דאס מיינט אז ער האט זיך דערהאלטן סיי ווען עס איז אים געגאנגען גוט און סיי ווען נישט, און דערפאר: איש צדיק תמים היה - איז ער געווארן א גרויסער צדיק.

(זאת התורה נח סימן ב)

כי השחית כל בשר את דרכו על הארץ. מוהר"א ש שליט"א

מִקֶּדֶם, וַיִּמְצְאוּ בִקְעָה בְּאֶרֶץ שֵׁנָאֵר, וַיִּמְצְאוּ בִקְעָה - זיי האבן געטראפן אַ שפאלט, בְּאֶרֶץ - צווישן די פשוטע ערדישע זאכן, שֵׁנָאֵר - בְּגִימְטְרִיא פֶתֶר, צווישן די הויכע זאכן וואס ווערט גערופן פֶתֶר, דאס מיינט אז זיי האבן געמאכט דעם טעות צו מיינען אז מען קען נישט דינען דעם אייבערשטן מיט ערדישע זאכן, נאר אויב וויל מען דינען דעם אייבערשטן מוז מען זיך אינגאנצן אפשיידן פון די וועלט, און דערפאר: וַיֹּאמְרוּ אִישׁ אֶל רֵעֵהוּ הֲבֵה נִלְבְּנָה לְבָנִים וְנִשְׂרָפָה לְשָׂרְפָה; הֲבֵה נִלְבְּנָה לְבָנִים, לְאָמִיר זִיךְ אֲנִטוּהֶן וַיִּיסַע קְלִידֵדֶעֶר, "וְנִשְׂרָפָה לְשָׂרְפָה" - לְאָמִיר בְּרַעַנְעֵן פֶּאָרֶן אַיִיבֶעֶרשְׁטֵן, אָבֶעֶר דָּאס אַלֶּעס הָאָבֶן זײ גֶעטוּהֶן נָאָר צו בַּאקוּמֶען כְּבוֹד דֶּעֶרפּוֹן, און דערפאר: וַתְּהִי לָהֶם הַלְבָּנָה לְאָבֶן, וַתְּחַמֵּר הָיָה לָהֶם לְחַמֵּר, די אלע זאכן האבן נאר געשטערט, ווייל אלעס איז נאר געווען פאר די אייגענע כבוד ווי עס שטייט ווייטער: וַיֹּאמְרוּ הֲבֵה נִבְנֶה לָנוּ עִיר וּמְגִדָּל וְרֹאשׁוֹ בְּשָׁמַיִם וְנַעֲשֶׂה לָנוּ שֵׁם פֶּן נִפּוֹץ עַל פְּנֵי כָּל הָאָרֶץ, דאס אלעס איז נאר געווען

נישט געוואוסט אז מען קען דינען דעם אייבערשטן אויף מיט גשמיות'דיגע זאכן, און דערפאר זענען זיי אריינגעפאלן אין עבירות.

דאס איז פֶשֶׁט אין פֶסוּק: **כִּי הִשְׁחִית כָּל בְּשָׂר׃** אַתְּ דָּרְכּוּ עַל הָאָרֶץ, זײ האָבֶן אָפּגֶעטײלֶט כָּל בְּשָׂר׃ - דֶּעם פֿלײשׁיגֶן גוֹף, פּוֹנֶעם אַיִיבֶעֶרשְׁטֵן, און דֶּעֶרפּאָר זֶענֶען זײ גֶעוואָרֶן אויסִגֶעמֶעקֶט, נָאָר נַח אִיז גֶעבֿליבֿן, וואס ער האט געדארפט אויסלערנען פאר די גאנצע וועלט, אז מען קען טרעפן דעם אייבערשטן אויף מיט גשמיות'דיגע זאכן, און אז א מענטש זאל זיך צוגעוואוינען צו דערצייילן פארן אייבערשטן אויף זיין שפראך אלעס וואס גייט מיט אים פאר.

און אזוי איז טאקע געווען קודם, אזוי ווי עס שטייט ווייטער אין פֶסוּק: (בְּרֵאשִׁית יא, א): **וַיְהִי כָּל הָאָרֶץ שָׂפָה אַחַת וּדְבָרִים אַחָדִים,** אַלֶּע הָאָבֶן גֶּעֶרֶעֶדֶט שָׂפָה אַחַת - אַיִן שְׂפָרָאךְ צוּם אַיִיבֶעֶרשְׁטֵן, וּדְבָרִים אַחָדִים - פּוֹנֶעם אַיִינְצִיגֶן בַּאשְׁעֶפֶר.

אָבֶעֶר נֶאָכְדֶעם הָאָט זִיךְ וַיִּיטֶעֶר אַנְגֶּעוּהִיבֿן וַיְהִי בְּנִסְעָם

צו באקומען א גוטע נאמען אלס גרויסער עובד ה'.

אַבֶּעֶר דער עיקר דארף א מענטש נאר וועלן זיין א פשוט'ער איד, צו דינען דעם אייבערשטן, און טרעפן דעם אייבערשטן אויף די וועלט, מיט אלע גשמיות'דיגע זאכן, ביז ווען משיח צדקנו וועט קומען און דעמאלטס וועט שוין יעדער שפירן דעם אייבערשטן.

(תוף הנחל סעודה שלישית נח תשנ"ט)



והנה עלה זית טרף בפיה. די טויבעלע איז צוריקגעקומען מיט א בלעטל פון איילבירטן אין מויל. זאגט רש"י: די טויבעלע האט מיט דעם געוואלט זאגן: ענדערש זאל מיין עסן זיין ביטער ווי איילבירטן אבער עס זאל קומען פונעם אייבערשטן אליינס, און נישט זיס ווי האניג און דארפן צוקומען צו א מענטש.

מוהרא"ש שליט"א איז דאס מסביר לויט ווי דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק ב, סימן א): ווען א מענטש רעדט צום אייבערשטן, ער בעהט

דעם אייבערשטן א רפואה, דארף ער נישט צוקומען צו קיין שום דאקטורים, ווייל אלע מעדיצינען מאכט מען דאך פון גראזן, און ווי אזוי האבן די גראזן א כח? זאגן חז"ל (בראשית רבה פ"שה י, סימן ו): יעדע גראז האט א שטערן וואס מאכט עס וואקסן, און די שטערנס באקומען כח פון העכערע מלאכים, און אזוי ווייטער און ווייטער ביז עס קומט די גאנצע כח פונעם אייבערשטן אליין, דערפאר ווען א מענטש גייט גלייך צום אייבערשטן, און ער בעהט דעם אייבערשטן א רפואה דארף ער שוין נישט נעמען קיין מעדעצינען, ווייל דער אייבערשטער וואס לייגט אריין די כח אין די מעדעצינען אים אויסצוהיילן, וועט אריין לייגן די זעלבע כח אין די ברויט און וואסער וואס ער עסט, און מיט דעם וועט ער ווערן אויסגעהיילט.

נאך זאגט דער הייליגער רבי אן אינטערעסאנטע זאך

(לקוטי מוהר"ן חלק א, סימן רס"ח): די סיבה פארן וואס א מענטש ווערט קראנק איז ווייל די נשמה וויל זייער שטארק נאר דינען דעם אייבערשטן, און ווען די נשמה

און צו דאקטורים, ווייל איך גיי גלייך צום אייבערשטן, און נאר ער העלפט מיר.

(זאת התורה נח סימן ד)



וַיְהִי כָל הָאָרֶץ שֹׁפָה אַחַת וּדְבָרִים אַחָדִים. דער מדרש זאגט

(בראשית רבה פרשה ל"ח, סימן ו): פארוואס זענען די מענטשן פון דור המבול געווארן אפגעמעקט וועגן זייערע עבירות, און די מענטשן פון דור הפלגה זענען נישט געווארן אפגעמעקט כאטש זיי זענען געווען ערגער, זיי זענען געגאנגען אקעגן דעם אייבערשטן אליין? ווייל די דור המבול האבן זיך געקריגט און גע'גנב'ט דערפאר זענען זיי אויסגעמעקט געווארן אינגאנצן, אבער די דור הפלגה האבן זיך געהאלטן באחדות, און דאס האט זיי געראטעוועט.

לְכַאֲרֵה דַאָרְף מֵעַן פֿאַרשטיין,

אויב זיי האבן טאקע געהאט אזא שטארקע אחדות, פארוואס האט דאס נישט געהאלפן אז זיי זאלן נישט צוקומען צו אוועק גיין פונעם אייבערשטן? ווי דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי

זעהט אז דער מענטש האלט נישט ביים דינען דעם אייבערשטן, וויל די נשמה ארויסגיין פונעם מענטש, און פון דעם ווערט א מענטש קראנק, אבער ווען דער מענטש הייבט אן צו נעמען ביטערע מעדעצינען, זעהט די נשמה אז דער מענטש האלט יא ביים בייגן זיינע תאוות פאר עפעס א תכלית, ווייל דער מענטש איז דאך צוגעוואוינט צו עסן געשמאקע עסן, און פלוצלינג הייבט ער אן נעמען ביטערע זאכן וועגן א תכלית אז ער זאל זיך אויסהיילן, קומט די נשמה צוריק, ווייל זי האפט אז ער וועט אויך אוועק געבן זיינע תאוות פאר די ריכטיגע תכלית צו דינען דעם אייבערשטן.

מיט דעם קען מען טייטשן וואס די טוב האט געזאגט,

”ענדערש זאל מיין עסן זיין ווי די ביטערע איילבירטן”, דאס מיינט אז ווען איך עס מיין געווענליכע עסן, זאל שוין אין דעם ליגן אלע רפואות, אזוי ווי איך וואלט ווען גענומען מעדעצינען, און מיין נשמה זאל האבן געדולד צו מיר, וואס אזוי ארום וועל איך נישט דארפן צוקומען צו קיין מענטשן,

באַחדות, אָבער שוין צו שְׂטאַרק, ווייל אַפילו ווען מען האלט זיך באַחדות, טאר מען אָבער נישט נאַכמאַכן יענעם, נאר יעדער דאַרף זעהן אליין וואס ער קען טוהן, און נישט מקנא זיין דעם צווייטן, אָבער זיי האבן יא געקוקט איינער אויף צווייטן, און דערפאר איז זייער ענגש טאקע געווען אז דער אייבערשטער האט זיי צושפרייט, מיט אסאך שפראכן, אזוי אז זיי האבן שוין נישט געקענט פארשטיין איינער דעם צווייטן, און זיי האבן געמוזט אנהייבן קוקן נאר אויף זיך.

וואויל איז דער מענטש וואס קוקט נישט אויף א צווייטן, ער קוקט נאר וואס ער קען אליין מצליח זיין, וועט אים שטענדיג גוט זיין.

(תוף הנחל סעודה שלישית פרשת נח תשע"א
לפ"ק)

מוהר"ן חלק א, סימן כ"ז: ווען מענטשן האלטן זיך באַחדות העלפט זיי דאס צוריק צו קומען צום אייבערשטן?

איז דאס מוהרא"ש שליט"א מסביר לויט ווי דער

הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק א, סימן ל"ד): יעדער איד האט א נקודה וואס א צווייטער איד האט נישט. דאס מיינט, אז עס איז נישט שייך צו מקנא זיין א צווייטן וואס איז מער מצליח פון דיר, ווייל דו האסט אנדערע נקודות וואס דו קענסט מער מצליח זיין פון יענעם, איינער איז מער מצליח אין תורה, איינער מער אין תפלה, איינער אין חסד און אזוי ווייטער, און דערפאר אנשטאט קוקן אויף יענעם, וואס דו וועסט אים קיינמאל סיי ווי נישט קענען נאכמאכן, לייג דיך ענדערש אריין אין דיין נקודה, וועסטו מער מצליח זיין.

דאס איז פֿשט אין פֿסוק, די דור הפלגה זענען טאקע געווען

פֿרֿשֿת לֿך לֿך

אל הארץ אשר אראך. מוהרא"ש שליט"א איז מסביר דעם פֿסוק

וַיֹּאמֶר ה' לְאַבְרָם לֵךְ לְךָ מֵאַרְצְךָ וּמִמּוֹלַדְתְּךָ וּמִבֵּית אָבִיךָ

אייבערשטער זאגט פאר אברהם
 לך לך - גיי צו דיר, זאלסט טראכטן
 נאר פון דיר, און קוק נישט אויף
 קיינעם וואס וויל דיר שטערן פון
 דינען דעם אייבערשטן, סיי מארצף
 - פון מענטשן פון דיין סביבה, סיי
 וממולדתך - פון דינע קרובים און
 משפחה, סיי ומבית אביך, זאלסט
 נאר אנטלויפן אל הארץ אשר ארצך
 - ארץ גייט ארויף אויף אמונה,
 אנטלויף נאר צום אייבערשטן,
 טראכט נאר וויאזוי דו קענסט
 דינען דעם אייבערשטן.

(זאת התורה לך סימן ב)



וְאֵנָשִׁי סְדוּם רְעִים וְחֹטְאִים לְה'
מָאד. מוהרא"ש שליט"א
 איז מסביר דעם פסוק לויט ווי דער
 רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק ב, סימן
 ז): דער עיקר פון א מענטש איז
 זיין דעת, דאס מיינט ער זאל וויסן
 פונעם אייבערשטן, ווי עס שטייט
 אין פסוק (דברים ד, לה): אתה הראת
 לדעת פי ה' הוא האלקים. און א
 מענטש וואס טראכט נישט פונעם
 אייבערשטן איז בכלל נישט קיין
 מענטש נאר א חיה וואס זעהט
 אויס ווי א מענטש, און מען דארף

לויט ווי דער הייליגער רבי זאגט
 (לקוטי מוהר"ן חלק ב, הקדמה): אויפן
 פסוק (יחזקאל ל"ג, כ"ד): אחד היה
 אברהם - אברהם איז געווען איינער
 אליין. דאס הייסט אברהם אבינו
 האט געדינט דעם אייבערשטן
 מיט דעם אז ער האט געוויסט אז
 ער איז איינער אליינס אויף דער
 וועלט, און ער האט זיך נישט
 ציטוהן געמאכט פון מענטשן
 וואס האבן אים געשטערט, נישט
 פון זיין טאטע תרח, און נישט
 פון אנדערע מענטשן וואס האבן
 אים געשטערט, נאר ער האט זיך
 פארגעשטעלט אזוי ווי ער איז די
 איינציגסטער מענטש אויף דער
 וועלט.

זאגט דער הייליגער רבי: אזוי
 דארף טוהן יעדער איד
 וואס וויל דינען דעם אייבערשטן,
 אז ער זאל נישט קוקן אויף קיינעם
 וואס שטערט אים, ווי למשל זיין
 טאטע, מאמע, שווער, ווייב,
 קינדער, אדער אנדערע מענטשן,
 נאר ער זאל זיך פארשטעלן ווי ער
 איז אליינס אויף דער וועלט.

זאגט מוהרא"ש שליט"א: דאס
 איז פשוט אין פסוק, דער

זיך פון אזא איינעם זייער היטן, ווייל ער קען שעדיגן.

און דאס זעהט מען בחוש, אז עס איז דא מענטשן וואס טוען רשעות לשם רשעות, אן קיין שום טעם, און די גרעסטע צרה איז, אז זיי זאגן אז זיי טוען עס לשם שמים, נאר פארן אייבערשטן וועגן, אזוי ווי דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוה"ר"ן חלק א, סימן א): דער יצר הרע מאכט עבירות פאר מצות, ער רעדט צו א מענטש צו טוהן אן עבירה, און ער רעדט אים נאך איין אז עס איז א מצוה.

דאס איז פשט אין פסוק: **וְאֲנִשִּׁי סְדוֹם רְעִים וַחֲטָאִים** - די מענטשן פון סדום זענען געווען גרוסע רשעים, אבער לה' מאד - נאר פארן אייבערשטן וועגן, נאר לשם שמים, און פון זיי דארף מען זיך די מערסטע היטן.

(זאת התורה לך סימן ח)



וְגַם לְלוֹט הַהוֹלֵךְ אֶת אַבְרָם הָיָה צֹאן וּבָקָר וְאֵהָלִים, אויף לוט וואס איז געגאנגען מיט אברהם האט געהאט שאף און רינדער און

געצעלעטן. זאגט די הייליגע רש"י, וואס האט געמאכט אז לוט זאל האבן אלעס גוטס? ווייל ער איז געגאנגען מיט אברהם אבינו.

טִּיטְשֵׁט דָאס מוֹהְרָא"ש שליט"א אויס: לויט ווי דער הייליגער רבי זאגט (ספר המדות אות צדיק, סימן ל"ג): אין זכות פונעם צדיק האבן זיינע תלמודים פרנסה. נאך האט דער רבי געזאגט: (ת"י מוה"ר"ן סימן רע"א): ווער עס איז מקורב צו מיר, אפילו ער פירט זיך נישט אויף ווי עס דארף צו זיין, אבער דאס אליינס אז ער דרייט זיך צווישן אזאלעכע ערליכע אידן, העלפט אים דאס שוין אויך זייער שטארק, און מיט די צייט וועט ער אויך ווערן אן ערליכער איד. נאך זאגט דער רבי (לקוטי מוה"ר"ן חלק א, סימן קכ"ט): ווען איינער גלייבט אינעם צדיק אפילו ער איז גארנישט מקבל פונעם צדיק, אבער מיט דעם אליינס וואס ער גלייבט אינעם צדיק ווערט אויפגעגעסן זיין שלעכטס און ער ווערט א צדיק.

דְּעַר זוֹהַר הַקְּדוֹשׁ זָאָגְט (לך פ:) "לוט" איז א לשון פון "לטותא" - פארשאלטן. דאס איז פשט אין פסוק **וְגַם לְלוֹט** - אויך

א געשאלטענע מענטש, א מענטש וואס איז זייער ווייט פונעם אייבערשטן, ההולך עם אברם - אויב גייט ער מיטן צדיק, ה'ה צאן ובקר ואהלים - וועט ער צום סוף האבן גרויס עשירות ברוחניות

ובגשמיות, ווייל ווער עס דרייט זיך ביי א צדיק וועט צום סוף ווערן אן ערליכער איד און האבן גרויס שפע ברוחניות ובגשמיות.

(זאת התורה לך סימן ז)

פֿרֿשֿת וִירָא

וַיֹּאמֶר אֲדֹנָי אִם נָא מִצְאֹתִי חֵן בְּעֵינֶיךָ אֵל נָא תֵעָבֵר מֵעַל עַבְדְּךָ. אַבְרָהָם אָבִינוּ זִיָּצַט און רעדט מיטן אייבערשטן, פֿלוצלינג זעהט ער דריי מענטשן, זאגט ער פארן אייבערשטן, ווארט א מינוט, איך וויל אריינברענגען די געסט אין שטוב. זאגט די הייליגע גמרא (שבת קל"ה.): פון דא לערנט מען ארויס "גדולה הכנסת אורחים מקבלת פני השכינה", עס איז חשובער אריינצונעמען געסט אין שטוב, ווי צו מקבל זיין די שכינה, צו רעדן מיטן אייבערשטן אליינס.

לְכַאוֹרָה דַּאָרף מען טאקע פארשטיין ווי אזוי קען זיין אזא זאך, אז עס זאל זיין חשובער אריינצונעמען געסט ווי קבלת פני השכינה?

זאגט מוהרא"ש שליט"א, לויט ווי דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק א, סימן קכ"ג): דער עיקר פון א יוד איז, צו גיין צו א צדיק, און פאלגן אלעס וואס דער צדיק זאגט, און אזוי ווערט מען א ערליכע איד.

און די עיקר גרויסקייט פון א צדיק ווענדט זיך, ווי ווייט ער קען זיך אראפלאזן, און אויסלערנען פארן פשוט'סטן איד, אז ער קען אויך דינען דעם אייבערשטן, און אז דער אייבערשטער האט אים אויך ליב, דער שלימות פון א צדיק איז נישט, ווען ער שפארט זיך איין ביי זיך אין שטוב, און עס אינטערעסירט אים נישט וואס עס טוט זיך אויפן גאס, פארקערט, די גרויסקייט פון א צדיק איז, אז ער

וַיֵּרָא אֱלֹהֵי ה' בְּאַלְנֵי מִמְרָא. זָאגט מוה'רא"ש ש'שליט"א: לויט ווי דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק ב, סימן ג): די מחשבה איז אין די האנט פון א מענטש, ער קען עס דרייען ווי אזוי ער וויל, ווייל עס איז נישט מעגליך צו טראכטן צוויי מחשבות אויף איינמאל, ממילא אויב עס קומען אריין שלעכטע מחשבות אין א מענטש, זאכן וואס ער טאר נישט טראכטן, קען ער גלייך טראכטן פון אן אנדערע זאך, און אזוי גייט אן אונק די שלעכטע מחשבה, אזוי ווי א פערד וואס וויל אראפפארן פון גלייכן וועג, געבט מען אים א כאפ ביי די לייצעס, און מען שטעלט אים אויפן פלאץ, אזוי אויף די מחשבה, ווען עס וויל אראפ גיין פונעם גלייכן וועג, און עס וויל טראכטן שלעכטע מחשבות, געבט מען אים א כאפ, און מען הייבט אן טראכטן גוטע זאכן, און מען פירט אים ארויף אויפן גלייכן וועג.

זָאגט מוה'רא"ש ש'שליט"א: דאס איז מרומז אין די ווארט "ממרא" וואס איז ראשי תיבות: מ'חשבה ר'עה מ'חשבה א'חרת, ווען עס קומט אריין א שלעכטע

קען אויסלערנען פארן פשוט'סטן איד, אז ער קען אויף דינען דעם אייבערשטן (לקוטי מוהר"ן חלק א, סימן ל).

און דאס איז געווען די גרויסקייט פון אברהם אבינו, וואס זיין עיקר ציל איז געווען אויסצולערנען פאר די גאנצע וועלט אז נאר דער אייבערשטער פירט די וועלט, און ווען מען האט א פראבלעם קען מען זיך נאר ווענדן צום אייבערשטן, ווי דער מדרש זאגט (בראשית רבה מט, ד): אז ער האט געגעבן צו עסן פאר מענטשן און נאכדעם האט ער זיי געהייסן דאנקען דעם אייבערשטן וואס האט באשאפן די וועלט.

זָאגט מוה'רא"ש ש'שליט"א: מיט דעם פארשטייט מען שוין זייער גוט, אז עס איז זיכער חשוב'ער אריינצונעמען געסט ווי קבלת פני השכינה, ווייל דאס איז די גרעסטע נחת רוח פארן אייבערשטן, אויסצולערנען פאר נאך מענטשן אז זיי זאלן אויף דינען דעם אייבערשטן.

(תוף הנחל ליל שבת קודש וירא תשנ"א)

נאכנישט אַנגעהויבן אַרײַנצוגײן אין די קדושה, און נאך מער, פֿחם היום - עס ברענט אין אים די יצר הרע, א פֿייער פון תאוות און שלעכטע מדות, דאך זאל ער נישט ווערן צובראכן נאר זיך דערהאלטן און צוריקגיין צום אייבערשטן און אים אלעס דערציילן דורכדעם וועט ער זוכה זיין אז - וירא אליו ה' - דער אייבערשטער אליינס וועט זיך באווייזן צו אים.

(זאת התורה וירא סימן א)



יקח נא מעט מים ורחצו רגליכם והשענו תחת העץ. מוהרא"ש
שליט"א איז מסביר דעם פסוק לויט ווי דער הייליגער רבי זאגט (שיחות הר"ן סימן י"ט): אפילו די מענטשן וואס זענען זייער ווייט פונעם אייבערשטן, זיי זענען שוין צוגעוואוינט צו טוהן עבירות רחמנא ליצלן, אבער אויב וועלן זיי זיך מאכן א שיעור אין תורה, יעדן טאג צו לערנען אביסל תורה חק ולא יעבור, וועט די פֿח פון די תורה זיי העלפן אז זיי וועלן ארויסגיין פון אלע עבירות און ווערן ערליכע אידן.

מחשבה, טראכט מען גלייך אן אנדערע מחשבה.

ווייל דער עיקר פון א מענטש איז די מחשבה, ער זאל טראכטן נאר הייליגע געדאנקען ער זאל נאר טראכטן פונעם אייבערשטן, און דערפאר פרויברט דער אייבערשטער אויס א מענטש מיט זיינע מחשבות, ער דארף דורך גיין אסאך שווערע נסיונות, און עס קומען קומען אריין אין אים אלע שלעכטע מחשבות און געדאנקען, אבער אויב דערהאלט ער זיך, איז ער זוכה אז דער אייבערשטער באווייזט זיך צו אים, און ער הייבט אן צו פילן דעם אייבערשטן.

זאגט מוהרא"ש שליט"א, דאס איז פֿשט אין פסוק: **וירא אליו ה' - אז א איד וויל אז דער אייבערשטער זאל זיך צו אים באווייזן,** און ער זאל פילן דעם אייבערשטן, איז די עצה, **באלוני מִמְרָא - מִחֻשְׁבָּה רְעָה מִחֻשְׁבָּה אַחֲרֵת -** אז ווען עס קומט אים אריין א שלעכטע מחשבה זאל ער גלייך טראכטן פון עפעס אנדערש, והוא ישב פתח האהל - אפילו ער פילט אז ער איז נאך ביי די טיר, ער האט

וואס וויל אז דער מענטש זאל זיך, אונטער נעמען מער וויפיל ער קען, און נאכדעם ווען עס וועט נישט גיין, וועט ער אלעס אויפגעבן, נאר מען זאל זיך אונטער נעמען צו לערנען יעדן טאג כאטש איין משנה אדער איין פֿרק, און די כח התורה וועט אים ארויס שלעפן פון שלעכטס.

דאס איז פֿשט אין פֿסוק, ווען אברהם אבינו האט געוואלט מקרב זיין די דריי מענטשן צום אייבערשטן, האט ער זיי געזאגט יקח נא "מעט" מים, און חז"ל זאגן (בבא קמא יז, עמוד א): "אין מים אלא תורה", נעם אפילו נאר "אביסל תורה" יעדן טאג, ורחצו רגליכם, און מיט דעם וועט עטץ אפּוואשן אלע ענקערע "רגילות", אלע שלעכטע זאכן וואס ענק זענען צוגעוואוינט, והשענו תחת העץ, און אזוי וועט עטץ זיך אַנלאַנען אונטערן עץ החיים אונטערן אייבערשטן, עטץ וועטס פילן די געשמאק און די זיסקייט פון דעם אייבערשטן.

וואויל איז דער מענטש וואס נעמט זיך אונטער צו לערנען יעדן טאג משניות, אפילו

ווען דער הייליגער רבי נתן האט דאס געהערט האט ער געפרעגט פונעם רבי: וואס טוט זיך ווען איינער איז ממש א בעל עבירה, ער זינקט אין די ערגסטע עבירות, וועט דאס אים אויף העלפן? האט אים דער רבי געענטפערט: דו וויסט דען די גרויסקייט פון תורה? תורה איז העכער פון אלעס, און סיי וואו א מענטש איז געזונקען און אפילו ער טוט נאך אלץ די ערגסטע עבירות, אויב וועט ער לערנען יעדן טאג, וועט ער מיט די צייט ווערן אן ערליכער איד (ת"י מוהר"ן סימן תקע"ג)!

עס איז מקובל ביי אנשי שלומינו אז בעיקר גייט דאס ארויף אויף לערנען משניות, אז ווי אזוי א מענטש זעהט נאר אויס, אפילו ער זינקט אין די ערגסטע עבירות, אויב ער וועט האבן א שיעור יעדן טאג צו לערנען אביסל משניות, וועט עס אים ארויס שלעפן פון אלעם שלעכטס.

און דאס איז אפילו ווען מען לערנט נאר אביסל, ווייל: אביסל איז אויף גוט! מען טאר זיך נישט לאזן פונעם יצר הרע

און ער איז שוין געווען דעמאלטס זיבן און דרייסיג יאר אלט, און ער וואלט געהאט גענוג וועגן זיך ארויסצודרייען פון דעם, אבער פון דעסט וועגן האט ער אנשטאט אנטלויפן, נאך געבעטן זיין טאטע אז ער זאל אים גוט צובינדען.

דערפאר ווערט עס גערופן אויף זיין נאמען "עקדת יצחק" ווייל ער איז בייגעשטאנען אין נאך א גרעסערע נסיון סיי זיך צו לאזן שחטן און סיי נישט עובר צו זיין אויף זיין טאטענס רצון, ער האט מקיים געווען "כיבוד אב ואם" בשלימות.

וואויל איז דעם וואס איז זוכה מקיים צו זיין די מצוה פון "כיבוד אב ואם" ווי עס דארף צו זיין, וועט אויף אים קומען אלע גוטע ברכות.

(תוך הנחל ליל שבת קודש וירא תש"ע לפ"ק)

וישׂא עיניו וירא והנה שלשה אנשים נצבים עליו. וזאגט דער מדרש (בראשית רבה פרשה מ"ח, סימן ט): איינער האט אויסגעזעהן ווי א בעקער, איינער האט

נאר אביסל, וועט ער זיכער זיין אן ערליכער איד.

(תוך הנחל ליל שבת קודש וירא תשס"ב לפ"ק)

ויעקד את יצחק בנו וישם אתו על המזבח. מיר געפינען אז די נסיון פון די עקדה ווערט אנגערופן "עקדת יצחק", ווי מיר זאגן ביים דאווענען ראש השנה: **ועקדת יצחק היום לזרעו תזכור, דארף מען פארשטיין פארנואס ווערט עס אנגערופן אויף יצחק'ס נאמען, לכאורה איז דאס דאך געווען א גרעסערע נסיון פאר אברהם צו שחטן זיין קינד וואס איז אים געבוירן ביי די הונדערט יאר, און עס ווערט גערעכנט די גרעסטע און שווערסטע נסיון פון די צען נסיונות פון אברהם אבינו?**

איז דאס מוהרא"ש שליט"א מסביר, אז יצחק האט געהאט נאך א חלק אינעם נסיון, וואס אברהם אבינו האט נישט געהאט, די נסיון פון "כיבוד אב ואם", ווייל יצחק האט דאך נישט געהערט פונעם אייבערשטן אליין אז מען דארף אים שחטן, ער האט עס נאר געהערט פון זיין טאטן אברהם,

זיך מ'ל'ן, און דער אייבערשטער באווייזט זיך צו דיר, ווי עס שטייט "וַיֵּרָא אֱלֹהִים", יעצט וועסטו זוכה זיין צו די דריי זיילן פון די וועלט, תורה, עבודה, און גמילת חסדים.

דער בעקער איז קעגן חסד, ווייל ער געבט צו עסן פאר מענטשן, דער שיפ'ס קאפיטאן פירט מענטשן אויפן ים, וואס איז קעגן די "ים התלמוד", וואס דאס איז תורה, און דער אראבער וואס ווערט גערופן "ישמעאל" איז קעגן תפלה, ווי עס שטייט אין פסוק (בראשית ט"ז, י"א): ער האט אים גערופן ישמעאל פי שמע ה' אל עניף וואס דאס איז תפלה, און אויף די דריי זאכן שטייט די וועלט.

(זאת התורה וירא סימן ה)

אויסגעזעהן ווי א שיפ'ס קאפיטאן, און איינער האט אויסגעזעהן ווי אן אראבער.

מוהרא"ש שליט"א איז דאס מסביר לויט ווי די

הייליגע חכמים זאגן (אבות פרק א, ב): אויף דריי זאכן שטייט די וועלט, אויף תורה, אויף עבודה, און אויף גמילת חסדים. און דאס ווייזט אויף די דריי אבות אברהם, יצחק, און יעקב, אברהם'ס מדה איז געווען גמילת חסדים, יצחק'ס מדה איז געווען תפלה, און יעקב'ס מדה איז געווען תורה.

דאס האט דער אייבערשטער געוויזן פאר אברהם, יעצט אז דו האסט געפאלגט דעם אייבערשטן, וואס האט דיך געהייסן

פְּרִשְׁתַּת חַיֵּי שָׁרָה

ווי דער עולם שלאפט איין, האט ער זיי געזאגט: "פארנוואס האט אסתר זוכה געווען צו קעניגן אויף הונדערט זיבן און צוואנציג לענדער? ווייל זי איז געווען אן אייניקל פון שרה וואס האט

וַיְהִי חַיֵּי שָׁרָה מֵאָה שָׁנָה וְעֶשְׂרִים וְשֵׁבַע שָׁנִים שָׁנֵי חַיֵּי שָׁרָה. דער מדרש דערציילט (בראשית רבה פרשה נ"ח, סימן ג): רבי עקיבא איז געזיצן און גערדש'נט, און ער האט געזעהן

יאר, דאס איז געווען איר גרויסקייט
אז זי האט זיך שטענדיג באנייט.

און דערפאר ווען רבי עקיבא
האט געזעהן אז דער עולם
שלאפט איין, דאס מיינט אז זיי
ווערן פארשלאפן, זיי דינען שוין
נישט דעם אייבערשטן מיט די
זעלבע פרישקייט, האט ער זיי דאס
געזאגט, "פארנוואס האט אסתר זוכה
געווען צו קעניגן אויף הונדערט
זיבן און צוואנציג לענדער? ווייל
זי איז געווען אן אייניקל פון שרה
וואס האט געלעבט הונדערט זיבן
און צוואנציג יאר". דאס מיינט
אז ווייל שרה האט געלעבט מיט
אזא פרישקייט, זי איז נישט
געווארן פארשלאפן, דערפאר
האט איר אייניקל אסתר זוכה
געווען צו קעניגן אויף הונדערט
זיבן און צוואנציג לענדער, און
דערפאר - זאגט רבי עקיבא פאר
זיינע תלמידים - זאלט איר אויך
נישט זיין פארשלאפן, נאר דינען
דעם אייבערשטן מיט פרישקייט,
וועט איר אויך זוכה צו איינקויפן
לענדער און וועלטן.

(תוף הנחל ליל שבת קודש פרשת חיי שרה
תשס"ז לפ"ק)

געלעבט הונדערט זיבן און
צוואנציג יאר."

דער מדרש איז זייער שווער צו
פארשטיין, קודם פארנוואס
דארף אסתר קעניגן אויף הונדערט
זיבן און צוואנציג לענדער ווייל
שרה האט געלעבט הונדערט זיבן
און צוואנציג יאר? און פארנוואס
ווען מען זאגט דאס, וועלן זיי זיך
אויפוועקן?

מוהרא"ש שליט"א איז דאס
מסביר לויט ווי דער
הייליגער רבי זאגט (לקיטי מוהר"ן
חלק א, סימן רס"א): ווען א מענטש
פאלט פון זיינע מדינות זאל ער
וויסן אז דאס קומט פון הימל, דער
אייבערשטער האט דאס ספעציעל
אזוי געמאכט, כדי ער זאל זיך
נאכאמאל אויפפרישן, ער זאל
אנהייבן נאכאמאל פון ניי צו דינען
דעם אייבערשטן, ווייל מען דארף
יעדן טאג אנהייבן פון דאסניי צו
דינען דעם אייבערשטן.

מיט דעם קען מען פארשטיין,
וואס רש"י זאגט: בת ק' פבת
כ' ובת כ' פבת ז', כולן שוין לטובה.
דאס מיינט אז ביי די הונדערט יאר
האט זיך שרה ווייטער באנייט אזוי
ווי זי וואלט נאך געווען צוואנציג

וְאֶבְרָהָם זָקֵן בָּא בַּיָּמִים וְהוּא בְּרַךְ אֶת אֶבְרָהָם בְּכָל־

מוֹהְרָא"ש ש'שְׁלִיט"א איז מסביר די
הַמְשָׁךְ פון אנהייב פֿסוק: **וְאֶבְרָהָם זָקֵן בָּא בַּיָּמִים, צוּם סוּף פֿסוק:**
וְהוּא בְּרַךְ אֶת אֶבְרָהָם בְּכָל־ לויט
ווי דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי
מוהר"ן חלק א, סימן רע"ב): אויפן פֿסוק
היום **אם בקולו תשמעו, עס איז אַ**
גרויסער פֿלל אין עבודת ה', אז מען
זאל נאר קוקן אויפן היינטיגן טאג,
מען זאל נישט טראכטן וואס עס
איז געווען נעכטן, און נישט וואס
גייט זיין מארגן, ווייל געווענטליך
ווערט אַ מענטש צובראכן ווען ער
טראכט וואס עס איז געווען נעכטן,
און ער זארגט זיך וואס וועט זיין
מארגן, אָבער ווען מען טראכט
נאר פונעם היינטיגן טאג, וואס
קען איך היינט מאכן א נחת רוח
פארן אייבערשטן איז מען זייער
מצליח.

דאס איז געווען די מעלה פון
אברהם אבינו, **בא בימים**
- ער האט נאר געקוקט אויפן
היינטיגן טאג, וואס קען איך יעצט
טוהן אַ גוטע זאך, דערפאר, **וְהוּא בְּרַךְ אֶת אֶבְרָהָם בְּכָל־** האט ער
אזוי גוט מצליח געווען, אז דער

וּמִשְׁמַע וְדוּמָה וּמִשָּׂא. טײַטשׁן די
מִפְרָשִׁים (הביאו החיד"א
בנחל קדומים על פסוק זה): **"וּמִשְׁמַע"**
- מען דארף הערן, **"וְדוּמָה"** - און
שווייגן, **"וּמִשָּׂא"** - און ליידן.

מוֹהְרָא"ש ש'שְׁלִיט"א איז דאס
מסביר לויט ווי דער
הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן
חלק א, סימן ו): די עיקר תשובה איז
צו הערן בזיונות און שווייגן, אָבער
צו צוקומען צו דעם, דארף מען גיין
צו אַ צדיק וואס ער שיינט אריין אַ
שטארקע אַמונה אין דעם מענטש,
אז אלעס פירט דער אייבערשטער
צום גוטן, און נאר אזוי קען מען
זיך דערהאלטן ווען מען כאפט
אריין אַ גוטע בזיון.

דאס איז פֿשט אין פֿסוק **וּמִשְׁמַע** -
ווען מען הערט זיך צו צום
צדיק, מען האט אַמונת חכמים,
דעמאלטס קען מען זוכה זיין צו
דוּמָה - צו קענען שווייגן, **וּמִשָּׂא** -
און ליידן, און אזוי אריבער גיין די
לעבן אויף די וועלט בשלום.

(תוף הנחל סעודה שלישית פרשת חיי שרה
תשס"ד לפ"ק)

דארף מען פארשטיין פארנוואס
האט אברהם אבינו פונקט יעצט
געזאגט פאר אליעזר, אז ער האט
אויסגעלערנט יעדן צו רעדן צום
אייבערשטן?

אייבערשטער האט אים געבענטשט
מיט אלעם גוטן.

(זאת התורה חיי שרה סימן ו)



זאגט מוהרא"ש שליט"א, אז
אזוי ווי אברהם אבינו האט
געבעטן אליעזר ער זאל זוכן א
שידוך פאר יצחק, און אליעזר האט
אנגעהויבן צו פרעגן אויף לא תאבה
האשה ללכת אחרי אל הארץ הזאת,
אפשר וועט די מיידל נישט וועלן
קומען דא וואוינען? האט אים
אברהם אבינו געזאגט איך האב
אראפגעברענגט דעם אייבערשטן
אז מען זאל וויסן אז ער איז דא
אויף דער ערד אויף, און יעדע זאך
איז פונקטליך אויסגעברענגט פונעם
אייבערשטן, ממילא וואס איז דיין
פראבלעם? וואס דו וועסט וועלן,
וועסטו בעטן דעם אייבערשטן,
און דער אייבערשטער וועט דיר
העלפן.

און אזוי איז טאקע געווען, ווי די
תורה דערציילט באריכות ווי
אזוי אליעזר האט געבעטן דעם
אייבערשטן און דער אייבערשטער
האט אים געהאלפן, און די תורה

ראשביעף בה' אלהי השמים
ואלהי הארץ אשר לא
תקח אשה לבני מפנות הפנעני אשר
אנכי יושב בקרבו. אברהם אבינו
זאגט פאר זיין קנעכט אליעזר: איך
באשווער דיך אין נאמען פונעם
אייבערשטן דער באשעפער פון די
הימל און פון די ערד, אז דו זאלסט
נישט נעמען א פרוי פאר מיין
זוהן פון פנען. זאגט די הייליגע
רש"י: אמר לו עכשיו הוא אלהי
השמים ואלהי הארץ, שהרגלתיו
בפי הבריות, אבל כשלקחני מבית
אבי ה'יה אלהי השמים ולא אלהי
הארץ, שלא היו באי עולם מכירים
בו, ושמו לא היה רגיל בארץ.
אברהם אבינו האט געזאגט פאר
אליעזר: פאר איך בין געקומען,
האבן מענטשן נישט געוואוסט
פונעם אייבערשטן, און איך האב
אריין געברענגט דעם אייבערשטנס
נאמען אויף די וועלט, און יעצט
איז שוין דער אייבערשטער דער
באשעפער אויף דער ערד,

האט ער נאר איין עצה, ער זאל זיך ווענדן צום אייבערשטן, ער זאל דערציילן פארן אייבערשטן אויף זיין שפראך זיין גאנצע פראבלעם, און דער אייבערשטער וועט אים זיכער העלפן.

(תוף הנחל סעודה שלישית חיי שרה תשנ"א)

איז ספעציעל מאַרף אין דעם, אויסצולענען פאר יעדן, אז וואס מען בעהט דעם אייבערשטן באקומט מען.

דערפאר יעדער וואס האט סיי וואסערע פראבלעם,

פּרִשְׁתַּת תּוֹלְדוֹת

און ער זאל דאנקען און לויבן דעם אייבערשטן. אזוי ווי די גמרא זאגט (ברכות ס:): לעולם יהא אדם רגיל לומר כל מה דעביד רחמנא לטב עביד - א מענטש זאל אייביג זאגן "וואס דער אייבערשטער טוט איז גוט".

עס איז באקאנט אז אברהם'ס מדה איז געווען חסד, וואס דאס ווייזט ווען עס גייט פאר א מענטש, און יצחק'ס מדה איז געווען דין, וואס דאס ווייזט ווען עס גייט נישט גוט פארן מענטש.

דאס איז פֿשט אין פֿסוק: אַלֶּה תּוֹלְדוֹת יִצְחָק - וואס קומט ארויס פון יצחק - מדת הדין, דאס הייסט ווען א מענטש האט צרות

וְאֵלֶּה תּוֹלְדוֹת יִצְחָק בֶּן אַבְרָהָם אַבְרָהָם הוֹלִיד אֶת יִצְחָק. מוֹהְרָא ש"ש שְׁלִיט"א איז מסביר דעם פסוק, לויט ווי דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק א, סימן ד): ווען א מענטש ווייסט אז וואס עס געשעהט צו אים סיי גוטס און סיי שְׁלעכטס, איז נאר פאר זיין טובה, און אפילו ווען ער גייט דורך א שווערע צייט, האט עס דער אייבערשטער נאר געטוהן פאר זיין גוטס, דאס איז עולם הבא - דער גן עדן, אזוי ווי עס שטייט אין פסוק (תהילים נ"ו, י"א): בַּה' אֶהְלֵל דָּבָר, בְּאַלְקִים אֶהְלֵל דָּבָר, סיי ווען עס גייט אים גוט, און סיי ווען עס גייט אים נישט גוט, דארף א מענטש וויסן אז אלעס איז פאר זיין טובה,

פֿרעגט דעם מַענטש אויבן אין הימל "קבעת עתים לתורה"? זאגט דער רבי: "קבעת" איז אַ לשון פון גזילה, אזוי ווי עס שטייט אין פסוק (משלי כ"ב, כ"ג): וְקָבַע אֶת קִבְעֵיהֶם נֶפֶשׁ. דאס מיינט אז מען פֿרעגט דעם מַענטש: האסטו גע'גנב'ט צייט צו לערנען? ווייל דער מַענטש איז אזוי פאר'אגט און פארפלאגט אז ער האט נישט קיין צייט צו לערנען, און דערפאר פֿרעגט מען אים צו ער האט כאטש אַראפ גע'גנב'ט אביסל פון זיין צייט צו לערנען תורה.

זאל ער וויסן, בן אברהם - עס איז באַמט א זון פון אברהם - מדת החסד, עס איז אלעס חסדים פונעם אייבערשטן, און אפילו די דינים - זאכן וואס זעהן אויס שלעכט, קומען אויך נאר פונעם אייבערשטן פאר די טובה פונעם מַענטש, ווייל אברהם הוליד את יצחק, די שלעכטס איז אויף א חסד פונעם אייבערשטן פאר די טובה פונעם מַענטש.

(זאת התורה תולדות סימן ג)



דער מדרש זאגט (בראשית רבה פֿרשה ס"ו, סימן ג): אויף די ברכה וואס יצחק האט געבענטשט יַעקב אז דאס גייט ארויף אויף לערנען תורה, ויתן לך האלקים מטל השמים - זו מקרא, ומשמני הארץ - זו משנה, ורב דגן - זו גמרא, ותיירש - זה אגדה. יצחק האט געבענטשט יַעקב אז ער זאל זוכה זיין צו לערנען יעדן טאג חומש און משניות און גמרא און מדרש.

דערפאר ווייל יַעקב האט געוואוסט אז ער וועט

ויתן לך האלקים מטל השמים ומשמני הארץ ורב דגן ותיירש. מיר געפונען אין די וואכעדיגע פֿרשה אז יַעקב האט אויסגעכאפט די ברכות פון עשו, דארף מען פארשטיין, פארוואס האט די ברכות געמוזט צוגיין מיט א פאפער, פארוואס האט יַעקב געקענט באקומען די ברכות נאר אויף א גע'גנב'טע וועג?

מוהרא"ש שליט"א איז דאס מסביר לויט ווי דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק א, סימן רפ"ד): אויף דעם וואס די גמרא זאגט (שבת לא): מען

אים, אָבער דו האָסט אינזין אז דו רעדסט צום אייבערשטן, דו ווילסט אז דער אייבערשטער זאל הערן די ווערטער, און אזוי קען מען פועל'ן גרינגער, ווייל די מלאכים וואס ווילן מקטרג זיין, ווייסן נישט אז דו בעהסט יעצט עפעס פונעם אייבערשטן, זיי מיינען אז דו שמועסט סתם אזוי.

דאס איז פֿשט אין פֿסוק, ויעתר יצחק לה', יצחק האט געוואלט בעטן דעם אייבערשטן אז ער זאל האבן קינדער, אָבער ווייל עס איז שוין געווען נאָכן גזר דין, ווייל זיי האבן בדרך הטבע נישט געקענט האבן קיין קינדער, דערפאר, לנכח אשתו האט ער עס פארשטעלט מיט א שמועס מיט זיין ווייב, ער האט געשמועסט שטענדיג מיט זיין ווייב איבער זייער פראבלעם: וואס וועט זיין מיט אונז? מיר האבן נאכנישט קיין קינדער, אָבער ער האט אונזין געהאט לה', אז דער אייבערשטער זאל הערן די ווערטער און אננעמען די תפלה, כדי די מלאכים זאלן נישט פארשטיין.

(זאת התורה תולדות סימן ד)

באקומען א ברכה זוכה צו זיין צו לערנען תורה, האט עס געמוזט גיין מיט א געגנ'טע וועג, ווייל נאר אזוי איז די וועג וואס מען קען מצליח זיין אין לימוד התורה, ווייל יעדער מענטש איז פארנומען מיט זיינע זאכן, און ער קומט נישט אן צו לערנען, און די איינציגסטע וועג איז נאר צו גנב'נען צייט, אראפגנב'נען עטליכע מינוט דא און עטליכע מינוט דארט, און אזוי איז מען זייער שטארק מצליח.

(תוך הנחל ליל שבת קודש פרשת תולדות תש"ע לפ"ק)



ויעתר יצחק לה' לנכח אשתו. מוהרא"ש שליט"א איז מסביר דעם פֿסוק, לויט ווי דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק א, סימן ה): ווען מען פסק'נט אפ אין הימל א שלעכטע גזר דין אויף די וועלט, און די צדיקים ווילן עס מבטל זיין, דארפן זיי פארשטעלן די תפלה, אז די מלאכים זאלן נישט פארשטיין.

דאס מיינט, אז ווען דו שמועסט מיט א מענטש, דו דערציילסט אים דיין פראבלעם, יענער מיינט אז דו רעדסט צו

פֿרֶשֶׁת וַיֵּצֵא

דָּאָס איז פֿשֶׁט אין פֿסוק, **וַיֵּצֵא יַעֲקֹב, וְעַן אַ אִיד גַּיִט אַרוֹיס, מִבְּאֵר שֶׁבַע** - פון די הייליגע אַמוֹנָה, עַר פֿאַרְגַּעֶסֶט אַז דְּעַר אַיִבְעַרְשֶׁטֶעַר פִּירֶט דִּי וועלט, **וַיֵּלֶךְ חֲרָנָה** - גַּיִט עַר צו חֲרוֹן אָף, עַר ווערט גערעגט אין נערנוועז פון א יעדע זאך.

(זאת התורה ויצא סימן ג)



וַיֵּצֵא יַעֲקֹב מִבְּאֵר שֶׁבַע וַיֵּלֶךְ חֲרָנָה. מוהרא"ש שליט"א איז מסביר דעם פסוק לויט ווי דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק א, סימן ס"א): וואו אידן וואוינען, אפילו אין חוץ לארץ, איז דא די קדושה פון ארץ ישראל, ווייל דורך דעם וואס אידן וואוינען דארט, ווערט די לופט געהייליגט אזוי ווי ארץ ישראל.

רַש"י זאגט, **וַיֵּצֵא יַעֲקֹב, פֿאַרְוֹאָס דאַרף שטיין פון וואו ער איז ארויסגעגאנגען, עס וואלט געווען גענוג עס זאל שטיין ויילך חרנה,** ער איז געגאנגען צו חרן, נאר

וַיֵּצֵא יַעֲקֹב מִבְּאֵר שֶׁבַע וַיֵּלֶךְ חֲרָנָה. מוהרא"ש שליט"א איז מסביר דעם פסוק לויט ווי דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק א, סימן קנ"ה): ווען א מענטש איז שטארק מיט אמונה, און ער גלייבט אינעם אייבערשטן, ער ווייסט אז וואס עס געשעהט קומט נאר פונעם אייבערשטן, דעמאלטס ווערט ער נישט דערשראקן פון קיין שום זאך, און ער ווערט נישט נערנוועז פון קיין שום זאך, ווייל ער ווייסט אז אלעס פירט נאר דער אייבערשטער, אבער גלייך ווען ער הערט אויף צו טראכטן פונעם אייבערשטן, ער פארגעסט אז אלעס מאכט נאר דער אייבערשטער, ווערט ער שוין נערנוועז און גערעגט פון יעדע זאך וואס עס איז נישט אזוי ווי ער וויל.

עס ווערט געברענגט פון די מקובלים (עין שערי אורה, השער השמיני, הספידה השלישית): **"בְּאֵר שֶׁבַע"** גייט ארויף אויף די זיבעטע מידה וואס דאס איז מלכות, די הייליגע אמונה.

אפילו ווען א איד איז נישט אין ארץ ישראל, ער איז אין חוץ לארץ, ווערט דארט אויף געהייליגט דאס פלאץ מיט קדושת ארץ ישראל, דורך די תורה און מצוות מיט מעשים טובים וואס ער טוט דארט.

(זאת התורה ויצא סימן ב)



ויפגע במקום וילן שם פי בא השמש ויקח מאבני המקום וישם מראשתי. מוהרא"ש שליט"א איז מסביר דעם פסוק לויט ווי דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק א, סימן א'): די ליכטיגקייט, פונעם אייבערשטן ווערט אנגערופן ווי די זון, אזוי ווי די זון שיינט אויף די וועלט אזוי שיינט דער אייבערשטער אויפן מענטש.

און דער הייליגער רבי ברענגט (לקוטי מוהר"ן חלק א, סימן י"ח): פון ספר יצירה, אז די ווערטער וואס א מענטש דאווענט און רעדט צום אייבערשטן ווערן אנגערופן "אבנים".

דאס איז פֿשט אין פֿסוק, **ויצא במקום וילן שם פי בא**

ווען א צדיק גייט ארויס פון שטאט גייט אויף אנוועק די שיינקייט פון שטאט.

דער הייליגער בארדיטשובער רב זי"ע איז מסביר אז פאר רש"י הקדוש איז שווער געווען פארנוואס עס שטייט "וילן" חרנה, ער איז "געאנגען" צו חרן, עס וואלט געדארפט שטיין "וירד" חרנה, ער איז "אראפגעאנגען" צו חרן, ווייל די גמרא זאגט (זכחים ג"ד): ארץ ישראל איז העכער פון אלע לענדער.

זאגט דער הייליגער בארדיטשובער רב זי"ע, דאס וואס עס שטייט אז ארץ ישראל איז העכער פון אלע לענדער, מיינט ברוחניות, אז עס איז חשובער פון אלע לענדער, און דערפאר ווען מען גייט ארויס פון ארץ ישראל הייסט עס אראפגעאנגען, אבער ווען א צדיק אזוי ווי יעקב אבינו גייט ארויס, גייט מיט מיט אים די שיינקייט פון די שטאט, און ווי ער גייט נעמט ער מיט זיך, די שיינקייט און הייליגקייט פון שטאט.

דאס איז פֿשט אין פֿסוק, **ויצא יעקב מבאר שבע וילן חרנה,**

מוֹהֲרָא שְׁלִיט"א איז דאס
מסביר לויט ווי דער

הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן
חלק א, סימן רל"ג): ווען עס קומט
אריין שלעכטע מחשבות אין די
קאפ פון א מענטש, און ער איז
זיך מתגבר און ער שטופט אוועק
די אלע שלעכטע געדאנקען, ער
טראכט נאר גוטע זאכן, האט דער
אייבערשטער גרויס פארגעניגן פון
דעם, דאס איז אזוי ווי מען זעהט
אסאך מאל ביי קעניגן, אז מען
ברענגט פאר זיי חיות אז זיי זאלן
זיך קריגן איינער מיטן צווייטן, און
די קעניגן האבן גרויס פארגעניגן
דאס צוצוקוקען, די זעלבע איז
אויף ביי די מחשבות פון א
מענטש, די גוטע מחשבות ווערן
אנגערופן טהור'ע חיות, און די
שלעכטע מחשבות ווערן אנגערופן
די טמאנע חיות, און זיי שלאגן זיך
ארום אין די קאפ פון א מענטש,
און ווען דער מענטש שטארקט די
גוטע מחשבות אויף די שלעכטע,
האט דער אייבערשטער פביכול
גרויס פארגענוגען פון דעם.

דער הייליגער רבי ברענגט (לקוטי
מוהר"ן חלק א, סימן י"ח): פון

השמש, ווען א איד קומט אן
אויף א פלאץ, און ער שלאפט
איין ברוחניות, ווייל זיין זון איז
אונטערגעגאנגען, ער פילט נישט
די ליכטיגקייט פונעם אייבערשטן,
זאל ער נישט ווערן צובראכן
נאר ויקח מאבני המקום וישם
מראשתי, ער זאל נעמען די אותיות
התפלה, און אנהייבן צו רעדן צום
אייבערשטן, פון וואו ער איז, און
אין וואסערע מצב ער איז, וועט
אים דער אייבערשטער העלפן
אז ער וועט ארויס גיין פון אלע
פראבלעמען און ער וועט פילן די
געשמאק און די ליכטיגקייט פונעם
אייבערשטן.

(זאת התורה ויצא סימן ה)



ויקח מאבני המקום וישם
מראשתי. זאגט רש"י ער
האט געלייגט די שטיינער אזוי ווי
א רינג ארום זיין קאפ, ווייל ער האט
מורא געהאט פון שלעכטע חיות,
דארף מען פארשטיין פארוואס
האט ער געלייגט די שטיינער נאר
ארום זיין קאפ? די חיות קענען דאך
אים בייסן אויף אנדערע חלקים פון
זיין גוף?

ספר יצירה, אז אותיות ווערן אנגערופן שטיינער.

חיות, וואס דאס איז די שלעכטע מחשבות.

ווייל ווען א מענטש נעמט די אותיות, ער לערנט די הייליגע תורה, ער נעמט תפלה, ער רעדט זיך אויס דאס הארץ פארן אייבערשטן, דעמאלטס ווערט ער געראטעוועט פון די שלעכטע מחשבות, און די שלעכטע חיות.

(זאת התורה ויצא סימן ד)

דאס קומט אונז דער פסוק מרמז זיין, יעקב האט גענומען די שטיינער-די אותיות פון תורה, און פון תפלה, ער האט גערעדט צום אייבערשטן, וואס ער האט עס געלייגט ארום זיין קאפ, אז עס זאל אים שיצן פון די שלעכטע

פֿרֿשֿת וַיִּשְׁלַח

וַיִּשְׁלַח יַעֲקֹב מְלָאָכִים לְפָנָיו. - ראשי תיבות "יום".

מוהרא"ש שליט"א איז מסביר דעם פסוק לויט ווי דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק א, סימן רע"ב): אויפן פסוק (תהלים צ"ה ז): היום אם בקולו תשמעו, אז א איד דארף אייביג קוקן נאר אויפן היינטיגן טאג, ווייל ווען א מענטש קוקט אויף וואס עס איז געווען נעכטן, ווערט ער צובראכן, ווייל ער טראכט: אזוי ווי איך האב נעכטן נישט מצליח געווען, וועל איך היינט אויך נישט מצליח זיין.

און די זעלבע טאר מען נישט קוקן אויף מארגן, ווייל עס איז בכלל ני שט דא קיין מארגן, אבער ווען מען קוקט נאר אויפן היינטיגן טאג, איז מען זייער מצליח, ווייל אויף איין טאג קען זיך א מענטש פארנעמען צו טוהן אפילו די שווערסטע זאכן.

דאס קומט אונז די פסוק מרמז זיין, ווען עשו וואס דאס גייט ארויף אויפן יצר הרע, קומט טשעפענען יעקב דעם איד, איז די עצה וַיִּשְׁלַח יַעֲקֹב מְלָאָכִים, וואס דאס איז ראשי תיבות "יום", מען זאל נאר קוקן אויפן היינטיגן טאג,

מענטש און זיין נעץ און מען קען נישט געראטעוועט ווערן פון דעם, נאר דורך דעם וואס א מענטש לערנט די הייליגע תורה און ער איז מקיים די מצות.

דאס האט יעקב געשיקט זאגן פאר עשו, וואס דאס גייט ארויף אויף דעם יצר הרע, עם לבן גרתי, איך האב מיך אפילו געקענט פארמעסטן מיט די יצר הרע וואס הייסט לבן, ותריג מצות שמרתי, און איך האב אפגעהיטן "נאר" די תריג מצות איך האב מיך נישט געלאזט פארפירן פון זיינע צוגעלייגטע מצות, וועגן דעם האב איך פון דיר אורדאי נישט מורא.

(זאת התורה וישלח סימן ב)

ינתר יעקב לבדו ויאבק איש עמו עד עלות השחר. מוהרא"ש שליט"א איז מסביר דעם פסוק לויט ווי דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק א, סימן ט"ו): א מענטש דארף צוקומען צו א מדריגה, אז ער זאל נישט מורא האבן פון קיין שום זאך, נאר פונעם אייבערשטן.

און ווי אזוי קען מען זוכה זיין צו דעם? דורך דעם וואס

וואס אזוי ארום וועט מען מיטן אייבערשטן'ס הילף מצליח זיין.

(תוף הנחל סעודה שלישית וישלח תש"ע לפ"ק)

פה אמר עבדך יעקב עם לבן גרתי. זאגט רש"י גרתי איז בגמטריא תרי"ג; יעקב האט געזאגט פאר עשיו: איך האב טאקע געוואוינט מיט לבן, אבער איך האב אפגעהיטן די תרי"ג מצות.

מוהרא"ש שליט"א איז מסביר דעם פסוק לויט ווי דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק א, סימן א'): אמאל איז זיך דער יצר הרע מתלבש מיט מצות, דאס מיינט אז דער יצר הרע נעמט עבירות, און ער מאכט דאס אויסזעהן ווי עס איז מצות, און אזוי כאפט ער אריין דעם מענטש, און דאס ווערט אנגערופן "לבן" - דער יצר הרע וואס טוט זיך אן "ווייס", ער מאכט זיך ווי ער וויל נאר מצות.

דאס הייסט, דער יצר הרע לייגט צו נאך מצות וואס דער אייבערשטער האט נישט געהייסן, און אזוי שלעפט ער אריין דעם

העלפן, איז ער גלייך געגאנגען צום אייבערשטן וואס איז נאר איינער אליין, און אים געבעטן הילף.

דערפאר וירא פי לא יוכל לו,
האט אים דער מלאך גארנישט געקענט שלעכטס טוהן, ווייל יעקב האט זיך געוואנדן נאר צום אייבערשטן.

די זעלבע איז ביי יעדן איד,
אויב ווענדט ער זיך נאר צום אייבערשטן, קען אים קיינער נישט קיין שלעכטס טוהן.

(זאת התורה וישלח סימן ד)

ווען מען רעדט זיך אויס פארן אייבערשטן, און מען דערציילט אים אלע פראבלעמען, דעמאלטס האט מען מער נישט מורא פאר קיינעם נאר פארן אייבערשטן.

דער מדרש ברענגט (בראשית רבה פרשה ע"ז, סימן א'): אויפן פסוק **ויותר יעקב לבדו** - יעקב איז געבליבן אליין, דאס איז וואס עס שטייט ביים אייבערשטן: **ונשגב ה' לבדו**, דער אייבערשטער איז איינער אליין; דאס מיינט, אז ווען יעקב האט געפילט אז ער איז אליין, קיינער קען אים נישט

פְּרִשְׁתַּי וַיִּשְׁבּוּ

יעדע צדיק זאגט חידושי תורה, אויף זיין וועג, און אלעס איז חשוב ביים אייבערשטן אבער די בעסטע חידושי תורה זענען די חידושי תורה, וואס איז מחזק א מענטש, און עס הייבט אים אויף, אז ער זאל מער דינען דעם באשעפער.

דאס האט יוסף הצדיק געזאגט: אלע שבטים מאכן בינטלעך,

והנה אנהנו מאלמים אלמים בתוך השדה והנה קמה אלמתי וגם נצבה והנה תסבינה אלמתיכם ותשתחווין לאלמתי. דער הייליגער רבי נתן איז מסביר דעם פסוק (לקוטי הלכות השקמת הבקר הלכה ג'): אז א בינטל איז מרמז אויף חידושי תורה, וואס איז אזוי ווי א בינטל, צאמגעבינדן אסאך תורות פון אסאך פלעצער.

לְכַאֲרָה איז שְׁנוּעַר ווי אזוי קען מען זאגן אז מען באשאפט פאלשע הימלען? אויב איז עס פאלש, איז עס דאך נישט קיין הימל? נאר דער פשט איז, אויב מען זאגט אזאלכע חידושי תורה, אז פון הימל דארף מען דיר מער נישט האבן, מען קוקט שוין נישט אויף דיר פון הימל, דאס איז די פאלשע הימלען, ווייל באמת קוקט דער אייבערשטער שטענדיג אויף יעדן איד, און ער דארף האבן יעדן איד.

דְּעַרְפָּאָר דארף מען זאגן נאר אזעלכע חידושים, וואס הייבן און שטארקן א איד, ווייטער אָנצוגיין און דינען דעם אייבערשטן, און זיך נישט לאזן צוברעכן פון גארנישט.

(תוף הנחל סעודה שלישית וישב תשנ"ט
לפ"ק)



וַיְהִי ה' אֶת יוֹסֵף וַיְהִי אִישׁ מְצַלִּיחַ
וַיְהִי בְּבֵית אֲדֹנָיו הַמִּצְרַיִ.
מוֹהָרָא"ש שְׁלִיט"א איז מסביר דעם פֿסוק, לויט ווי דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק ב, סימן י"ב): אפילו ווען א איד פאלט דורך

דאס הייסט זיי זענען מחדש חידושי תורה, אבער מיין בינטל האט זיך אויפגעשטעלט און איז געבליבן שטיין, ווייל מיינע חידושים זענען געמאכט אויפצוהייבן יודישע קינדער, זיי צו מחזק זיין, אז זיי זאלן זיך נישט לאזן צוברעכן פון גארנישט, נאר זיך שטארקן צו רעדן צום אייבערשטן, און דערפאר האבן זיך אלע בינטלעך געביקט צו מיין בינטל, ווייל דאס איז דער עיקר פון חידושי תורה, אז עס זאל זיין לעובדא ולמעשה זיך אויפצוהייבן און זיך שטארקן.

און אודאי טאר מען נישט זאגן אזעלכע חידושי תורה, וואס ווארפן אראפ א מענטש, און מאכן אים פילן אז ער איז גארנישט ווערט, אז ער קען שוין מער נישט מצליח זיין, ווייל דער אמת איז א מענטש קען אייביג צוריק קומען צום אייבערשטן.

דְּעַר זֶהר הַקְּדוֹשׁ זָאָגְט (הקדמה בראשית ה.): ווען מען איז מחדש אמת'ע חידושי תורה, באשאפט מען דורך דעם נייע הימלען, און ווען מען איז מחדש פאלשע חידושי תורה, באשאפט מען דורך דעם פאלשע הימלען.

זיין, און פון דעם האט פוטיפר געזעהן אז דער אייבערשטער איז מיט יוסף.

און דערפאר האט זיך יוסף געקענט דערהאלטן אין זיין שווערע מצב ווען ער איז פארנווארפן געווארן קיין מצרים, ווייל ער האט נישט אויפגעהערט צו בעטן דעם אייבערשטן אז ער זאל מצליח זיין.

דאס איז פשט אין פסוק, ויהי ה' את יוסף ויהי איש מצליח ויהי בבית אדניו המצרי, יוסף האט זייער מצליח געווען, אפילו ער איז געווען אין די מצרישע הויז, ווייל ער האט זיך דערהאלטן, און ער האט גערעדט צום אייבערשטן, דערפאר האט ער מצליח געווען, און אנגעקומען צו די העכסטע מדרגות.

(זאת התורה וישב סימן ט)



וישב יעקב בארץ מגורי אביו. רש"י זאגט, נאכדעם וואס די תורה האט שפעל דערציילט די מעשה פון עשו מיט זייערע מלחמות, הייבט ער אן צו דערציילן

מיט עבירות, און ער איז ווייט פונעם אייבערשטן, אויב אבער ער גיבט נישט אויף, נאר ער בעהט דעם אייבערשטן: "באשעפער העלף מיר, ווייז מיר דעם ריכטיגן וועג" וועט ער זיכער צום סוף זיין אן ערליכער איד.

דער מדרש זאגט (מדרש תנחומא פרשת וישב): אויפן פסוק וירא אדוניו כי ה' אתו - פוטיפר האט געזעהן אז דער אייבערשטער איז מיט יוסף. פֿרעגט דער מדרש: ווי אזוי האט דער טמא'נער גוי פוטיפר געוואוסט אז דער אייבערשטער איז מיט יוסף? זאגט דער מדרש אז יוסף האט נישט אויפגעהערט צו רעדן צום אייבערשטן, ווען ער איז אריינגעגאנגען באדינען זיין הער, האט ער שטילערהייט געבעטן דעם אייבערשטן: באשעפער! נאר דו קענסט מיר העלפן, העלף מיר אז איך זאל געפינען חן אין די אויגן פון מיין הער, ער זאל זיין צופרידן מיט מיר! און פוטיפר האט אים געפֿרעגט: וואס זאגסטו דארט שטילערהייט? דו מאכסט מיר פֿישוף? האט יוסף געענטפֿערט: ניין, איך רעד נאר צום אייבערשטן, איך בעהט אים אז איך זאל מצליח

פון עשו איז נישט אינטערעסאנט צו מאַרירן זיין מיט זייערע מעשיות, ווייל די רשעים דערהאלטן זיך נישט, ווען עס גייט אויף זיי אריבער שוועריקייטן.

אָבער ווען עס קומט אָבער צו יעקב, לוינט זיך יא צו מאַרירן זיין אין זיינע מעשיות, ווייל מען זעהט ווי ער האט זיך דערהאלטן, אפילו ווען עס איז אויף אים דורך געגאנגען שוועריקייטן און יסורים.

(תוך הנחל ליל שבת
יִשָּׁב תשע"א לפ"ק)

באריכות די מעשה פון יעקב, אויף א לאנגע וועג, אלעס וואס עס אריבער געגאנגען אויף זיי.

מוהרא"ש שליט"א איז דאס מסביר, אז די עיקר גרויסקייט פון א מענטש רעכנט זיך, לויט וויפיל ער קען זיך דערהאלטן ווען עס גייט אויף אים אריבער שוועריקייטן, און אויב דערהאלט ער זיך, איז ער זוכה צו צוקומען צו די גרעסטע מדריגות.

דאס איז פֿשט וואס רש"י זאגט, ווען עס קומט צו די מעשה

פֿרֶשֶׁת מִקֵּץ

וועט געבוירן זיבן טעכטער און זיי וועלן שטארבן וכו', אבער די אלע פֿתֿרונות איז נישט אריין אין פֿרעה'ס קאפּ, ביז יוסף האט אים פֿותר חלום געווען.

דאָרף מען פֿארשטיין, פֿאָרנוואס טאקע האט פֿרעה נישט אָנגענומען זייערע פֿתֿרונות, נאר יוסף'ס פֿתֿרון?

וישלה ויקרא את כל חרטימי מצרים ואת כל חכמיה ויספר פֿרעה להם את חלמו ואין פֿותר אותם לפֿרעה. פֿרעה האט גע'חלום'ט זיינע חלומות, ער האט עס דערציילט פֿאר אלע זיינע פֿישוף מאכערס, זיי האבן עס פֿרופֿירט צו באשיידן, ווי רש"י זאגט, אז זיי האבן געזאגט אז ער

ווען מען דערצייילט עס אויף אזא וועג, ברענגט דאס, אז מען זאל עס וועלן נאכמאכן, ווייל מען זעהט אז יעדער קען זיין א צדיק אויב מען וויל, אבער ווען מען דערצייילט נאר דעם מופת פונעם צדיק, ווייסט מען נישט אז פאר צדיקים איז אויף דורך געגאנגען אסאך שוועריקייטן און מען מיינט אז אלעס איז זיי געגאנגען גרינג.

מיט דעם וועלן מיר פארשטיין, פארנוואס פרעה האט נישט געוואלט אנטעמען קיינעמ'ס פתרון אויפן חלום נאר פון יוסף? ווייל די אלע פישוף מאכער'ס האבן נאר געזאגט וואס עס גייט געשעהן, אבער זיי האבן נישט געגעבן קיין עצה, וואס מען קען טוהן ארויס צו גיין פונעם פראבלעם, אבער יוסף האט געזאגט וואס עס גייט געשעהן, און ער האט אויף געזאגט די עצה, אז מען זאל אנוועקלייגן די תבואה פון די זאטע יארן צו די מאגערע יארן, דערפאר האט פרעה נאר אנטענומען זיין פתרון.

(תוך הנחל ליל שבת
פרשת מקץ תשס"א)

מוהרא"ש שליט"א איז דאס מסביר לויט ווי דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק א, סימן רל"ד עי"ן שם): עס איז א גרויסע זאך צו דערצייילן מעשיות פון צדיקים, דאס הייליגט און רייניגט א מענטש, אבער מען דארף וויסן ווי אזוי צו דערצייילן די מעשה.

ווייל כאטשיג ווען מען דערצייילט מופתים וואס א צדיק האט באוויזן, איז א גרויסע זאך, ווייל עס ברענגט אז מען זאל גלייבן אין צדיקים, וואס דאס איז א גרויסער עיקר פאר א איד, אבער דאך איז דער עיקר ציל, צו דערצייילן מעשיות, וואס מיר קענען אויף נאכמאכן.

דערפאר דארף מען אויף דערצייילן אז די אלע צדיקים, פון אנפאנג ווען זיי האבן געוואלט ווערן צדיקים, האבן זיי אויך געהאט אסאך נסיונות, און עס איז זיי נישט געגאנגען אזוי גרינג, נאר זיי האבן זיך דערהאלטן, און נישט אויפגעגעבן, און אסאך געבעטן דעם אייבערשטן, אז ער זאל זיי העלפן, ביז נאכדעם זיי זענען געווארן צדיקים.

דער אייבערשטער דארף אים שוין נישט האבן, זיך דערמאנען און אנלאגען אויף די גוטע צייטן, ווען ער האט יא געפילט א געשמאק אין עבודת ה', און דאס גיבט אים די כוחות ווייטער אנצוגיין, אפילו יעצט אויף די מינוט פילט ער עס נישט.

דאס קומט אונז דער פסוק מרמז זיין, והיה האכל לפקדון לארץ לשבע שני הרעב, די עסן וואס מען האט אין די זאטע יארן, דאס מיינט די געשמאק וואס מען פילט פון צייט צו צייט אין עבודת ה', דאס דארף מען אנוועקלייגן און געדענקן אין די צייט וואס מען פילט עס נישט.

(זאת התורה מקץ סימן ג)

עס קומט אייביג אויס דער יום טוב חנכה, אין פרשת וישב און מקץ.

מוהרא"ש של"ט"א זאגט אז דאס איז דערפאר, ווייל אין די פראשן זעהן מיר אין די הייליגע תורה, אז יוסף הצדיק איז געזיצן אין תפיסה, און נאכדעם

והיה האכל לפקדון לארץ לשבע שני הרעב אשר תהייך בארץ מצרים ולא תפדת הארץ ברעב. יוסף הצדיק האט געזאגט פאר פרעה: מען זאל אנוועקלייגן די עסן פון די זאטע יארן פאר די הונגער יארן, און אזוי וועט מען נישט שטארבן פאר הונגער.

מוהרא"ש של"ט"א זאגט אז דער פסוק קומט אונז מרמז זיין, דאס וואס דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק א, סימן רכ"ב): אזוי ווי מען זעהט אז א בלינדער מענטש לא עלינו ווערט געפירט דורך א זעהענדיגער מענטש, אדער דער בלינדער גייט מיט א שטעקן וואס ווייזט אים דעם ריכטיגן וועג, און דער בלינדער פארלאזט זיך אויפן אנדערן מענטש אדער אויפן שטעקן, אז זיי וועלן אים פירן אויפ'ן ריכטיגן וועג.

דאס זעלבע דארף יעדער מענטש, אין די צייטן וואס ער איז אזוי ווי בלינד, דאס הייסט ער פילט גארנישט קיין געשמאק אין דיגען דעם אייבערשטן, ער טראכט אז ער איז גארנישט ווערט, און אז

וואס די יונים האבן איינגערעדט פאר די מענטשן אז די וועלט פירט זיך בדרך הטבע, אבער די הייליגע חשמונאים האבן מלחמה געהאלטן מיט זיי, און אויסגערופן מיט א שטארקייט אז נאר דער אייבערשטער פירט די וועלט, עס געשעהט גארנישט פון זיך אליין.

דערפאר אין די טעג וואס מיר לערנען אין די פרשה, אז מען דארף זיך פארלאזן נאר אויפן אייבערשטן איז די פאסיגסטע צייט פאר דעם יום טוב חנוכה, ווען די הייליגע חשמונאים האבן אויסגעלערנט פאר יעדן צו וויסן אז נאר דער אייבערשטער פירט די וועלט און נאר אויף אים דארף מען זיך פארלאזן.

(זאת התורה וישב סימן יא)

וואס יוסף האט פותר חלום געווען פאר דעם שר המשקים, האט ער אים געבעטן אז ער זאל אים דערמאנען פאר פרעה.

אבער די תורה זאגט: ולא זכר שר המשקים את יוסף וישפחהו, דער שר המשקים האט נישט געדענקט צו דערמאנען יוסף פאר פרעה. זאגט דער מדרש: (בראשית רבה פרשה ט, סימן ג): וייל יוסף האט זיך פארלאזט אויפן שר המשקים, אז ער וועט אים דערמאנען פאר פרעה, דערפאר האט ער צובאקומען נאך צוויי יאר אין תפיסה, וייל מען דארף זיך פארלאזן נאר אויפן אייבערשטן.

און דאס איז ממש די זעלבע ווי דער יום טוב חנוכה,

פרשת ויגש

מוהרא"ש שליט"א איז דאס מסביר, לויט ווי דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק א, סימן רפ"ב): א איד דארף שטענדיג זיין פרייליך און אויפגעלייגט, און קיינמאל נישט זיין צובראכן,

ויגש אליו יהודה ויאמר בי אדני. זאגט אויף דעם דער מדרש (בראשית רבה, ויגש, פרשה צ"ג, סימן ד): "הגשה לתפלה" יהודה האט נאנט-געטרעטן מיט תפלה, צו בעטן דעם אייבערשטן.

וואס בין איך דען ווערט, איך האב דאך געטוהן אסאך עבירות! אבער מיט דעם וואס א איד פריידיט זיך מיט די ביסל גוטע זאכן וואס ער האט, דאס מאכט אז ער זאל זיך קענען אויסרעדן דאס הארץ פארן אייבערשטן.

דאס איז פֿשט וואס דער מדרש זאגט אויפן פסוק, ויגש אליו יהודה, "הגשה לתפלה", ווען א איד וויל אנהייבן דאווענען און רעדן צום אייבערשטן, דארף ער טראכטן, בי אדוני, דער אייבערשטער איז דאך מיט מיר, איך האב דאך עפעס גוטס אין מיר, און דעמאלטס, ידבר נא עבדך דבר בעיני אדני, פיהלט ער אז ער קען אויך רעדן צום אייבערשטן.

(זאת התורה ויגש סימן א)



וַעֲתָה אַל תַּעֲצֹבו וְאַל יַחַר בְּעֵינֵיכֶם כִּי מִכְרַתֶּם אוֹתִי הַנֶּה. דער מדרש זאגט (בראשית רבה פרשה כא, סימן ו): "אין ועתה אלא לשון תשובה", דער ווארט "ועתה" מיינט תשובה. דארף מען פארשטיין וואס האט דער ווארט "ועתה" מיט תשובה?

אפילו ווען ער זעהט אז ער איז זייער ווייט פונעם אייבערשטן, ער טוט אסאך עבירות, און דאס מאכט אים טרויעריג, דארף ער וויסן אז דאס איז נאר דער יצר הרע, וואס וויל אים מאכן טרויעריג, אבער מען טאר זיך נישט לאזן פון אים, נאר אויפזוכן ביי זיך די גוטע זאכן וואס מען האט געטוהן, ווייל יעדער איד האט דאך אסאך מצות, און אפילו אז די מצות זענען אויך נישט אינגאנצן ווי עס דארף צו זיין, האט עס אבער דאך עפעס גוטס אין זיך, און מיט דעם דארף מען זיך זייער פרייען.

ווייל ווי עס איז דא עפעס גוטס איז עס נאר פונעם אייבערשטן, ווי דער פסוק זאגט (תהלים קמה, ט): טוב ה' לפל. ממילא ווען דו טרעפסט עפעס גוטס ביי דיך, מיינט דאס אז דער אייבערשטער איז מיט דיר (לקוטי הלכות, השקמת הבקר הלכה א, אות ב').

און נאר אזוי קען מען דאווענען און רעדן צום אייבערשטן, ווייל ווען א איד וויל רעדן צום אייבערשטן, ברענגט אים דער יצר הרע אריין מחשבות אין קאפ:

אויב איך הייב אן "פון יעצט" איך פארגעס אלעס וואס עס איז געווען ביז יעצט, דעמאלטס איז דאס א לשון תשובה, דאס איז דער עיקר תשובה.

דאס איז פֿשט אין פֿסוק, ועִתָּה, און יעצט, ווען דו הייבסט אן "פון יעצט", דעמאלטס, אל תעצבו, וועסטו נישט ווערן טרויעריג, ואל יחר בעיניכם, און דו וועסט נישט ווערן גערעגט, נאר פארקערט, פי למחיה שלחני אלקים לפניכם, דו וועסט זעהן אז אלעס האט דער אייבערשטער געפירט צום גוטן, אזוי ווי דער אייבערשטער האט אזוי געפירט אז מען זאל פארקויפן יוסף, כדי ער זאל נאכדעם קענען שפייזן די אידן.

(זאת התורה ויגש סימן ג)



וישב ישראל בארץ מצרים בארץ גשן ויחזו בה ויפרו וירבו מאד. זאגט רש"י, והיכן? בארץ גשן שהיא מארץ מצרים.

מוהרא"ש שליט"א איז דאס מסביר, לויט ווי דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי

מוהרא"ש שליט"א איז דאס מסביר, לויט ווי דער הייליגער רבי שרייבט אסאך מאל, (עין לקוטי הלכות בשר בחלב הלכה ד' אות א'): אז די עיקר תשובה איז, אז מען זאל פארגעסן אלעס וואס מען האט געטוהן ביז יעצט, און אנהייבן שטענדיג פון ניי, אזוי ווי מען וואלט יעצט געבוירן געווארן, און מען הייבט יעצט אן צום ערשטן מאל צו דינען דעם אייבערשטן.

אויב מען געדענקט אבער אלע דורכפעלער וואס מען האט געהאט, ווערט מען זייער טרויעריג און גערעגט, און מען קען נישט תשובה טוהן, דערפאר דארף מען שטענדיג פארגעסן וואס עס איז געווען, און אזוי קען מען זיין פרייליך, און אנהייבן נאכאמאל מיט א פרישקייט צו דינען דער אייבערשטן, און דעמאלטס זעהט מען אז אלע דורכפעלער וואס מען האט געהאט, איז גאר געווען גרויסע טובות, וואס דער אייבערשטער האט זיכער געפירט אזוי צום גוטן.

און דערפאר זאגט דער מדרש "אין ועִתָּה אֵלָא לְשׁוֹן תְּשׁוּבָה", ועִתָּה - און יעצט, דאס הייסט

די ווארט "גשן" איז בגימטריא "שמחה", אז דורך דעם וואס זיי וועלן זיין פרייליך, וועלן זיי נישט ווערן נאכגעשולעפט, חס ושלום, נאך די טומאה פון די מצרים.

דאס איז פשט וואס רש"י זאגט, וויכין? בארץ גשן שהיא מארץ מצרים, אז אפילו די אידן זענען אין דעם טמאנעם לאנד מצרים, זאלן זיי זיין אין "גשן" וואס איז בגימטריא "שמחה", ווייל אויב זיי וועלן זיין פרייליך, וועט די טומאה פון די מצרים נישט האבן אויף זיי קיין שליטה.

(זאת התורה ויגש סימן ח)

מוהר"ן חלק א, סימן קסט): ווען א איד איז פרייליך, היט אים דער אייבערשטער אליין, אז ער זאל נישט דורכפאלן אין די הארבע עבירה פון פגם הברית, ווייל די עבירה קומט נאר ווען מען איז טרויעריג.

די הייליגע חז"ל זאגן (תנא דבי אליהו רבה פרק ז'): עס איז נישט געווען נאך אזא פאלק, וואס זענען געווען אזוי פיל מיט עבירות, מיט פישוף, און מיט אלע שלעכטע זאכן, ווי די מצרים! דערפאר ווען די אידן האבן געמוזט גיין קיין מצרים, האט זיי יוסף אריינגעשטעלט אין גשן,

פֿרֿשֿת וַיִּגֶשׁ

דעסט וועגן וויל איך קודם בענטשן אפרים.

מוהראש שליט"א איז דאס מסביר, לויט ווי מען זעהט פון רבי'ן (לקוטי מוהר"ן חלק א, סימן צ"ז): עס איז דא צוויי זאכן ביים דינען דעם אייבערשטן, פון איין זייט "סור מרע" מען דארף

נישם את אפרים לפני מנשה. יעקב אבינו האט געלייגט

זיין רעכטע האנט צו בענטשן קודם אפרים, און ווען יוסף האט אים אויפגעמערקט, אז מנשה דער עלטער, און דער דער בכור, האט אים יעקב אבינו געענטפערט: איך ווייס אויך פון דעם, אבער פון

וויִדער די תלמידי בעל-שם-טוב
הקדוש האבן געהאלטן
פארקערט, אויב וועט מען קודם זיך
נעמען נאר צום סור מרע, מען וועט
נאר ארבעטן זיך אויסצוארבעטן
אינגאנצן, וועט דאס נעמען צו
לאנג, און מען וועט קיינמאל
נישט אנקומען צום "עשה טוב",
דערפאר דארף מען צום ערשט
זעהן אריינצוכאפן וואס מער גוטע
זאכן, נאך א מצוה, נאך א גוטע
זאך, און די פח פון די הייליגע
מצות וועט שוין העלפן, אז מען
זאל אויפהערן צו טוהן שלעכטס.

דאס איז פשט אין פסוק, יוסף
וואס ער איז בייגעשטאנען
די שווערע נסיונות אין מצרים,
האט געהאלטן אז מען דארף זיך
קודם אנשטרענגען צו אנועקגיין
פון די שלעכטס, און דערפאר
האט ער געלייגט מנשה אויף די
רעכטע זייט, וויִדער יעקב אבינו
האט דאך אפער געוואוסט אז עס
קומט א שווערע ביטערע גלות,
מיט אסאך שווערע נסיונות, האט
ער געלייגט אפרים אויף די רעכטע
זייט, צו ווייזן אז די בעסטע וועג
איז, אריינצוכאפן ווי מער גוטס

אנועקגיין פון שלעכטס, נישט
טוהן קיין עבירות, און פון די
אנדערע זייט "ועשה טוב" מען
דארף טוהן גוטס, מען דארף טוהן
אסאך מצות און מעשים טובים.

און דאס איז מרומז אין די נעמען
פון יוסף'ס קינדער, "מנשה"
איז א לשון פון "פארגעסן" ווי
עס שטייט אין פסוק (בראשית מ"א,
נ"א): **כי נשני אלהים את כל עמלי.**
דאס גייט ארויף אז מען דארף
פארגעסן פון די שלעכטס, מען
דארף אויפהערן צו טוהן שלעכטס,
און "אפרים" איז א לשון פון
"פארמערן", דאס מיינט אז מען
דארף פארמערן צו טוהן אסאך
מצות און מעשים טובים.

ביידע זאכן דארף מען האבן,
אפער עס איז געווען
חילוקי דעות צווישן די הייליגע
צדיקים, וועלכעס עס קומט פריער,
די בעלי מוסר האבן געהאלטן
אז קודם קומט "סור מרע", צום
ערשט דארף מען זיך אפשאלען
פון אלעם שלעכטס, און הערשט
דערנאך קען מען זיך נעמען צו
טוהן גוטס.

קומען א שפע פון געלט פארן מענטש, שטעלט ער אים אונטער א נסיון פון פעס, און ווען דער מענטש פאלט דורך, און ער רעגט זיך אויף, פארלירט ער דורך דעם דאס געלט.

דאס איז פֿשט אין פֿסוק, אָרום אפֿם פֿי עז, וְעִבְרַתֶּם פֿי קִשְׁתָּהּ, ווייל זיי האָפֿן געהאט די מדה פון פעס, דערפֿאר, אַחֲלָקֶם בִּיעֲקֹב וַאֲפִיצִים בִּישְׂרָאֵל, זענען זיי געווען אַרִימְעֵלִיט.

דערפֿאר דארף מען אסאך בעטן דעם אַיִבְעֵרֶשֶׁט, אז מען זאל זיך קיינמאל נישט אויפֿרעגן.

(זאת התורה ויחי סימן ח)

מאָשֶׁר שְׁמֵנָה לחמו. עס ווערט געברענגט (מדרש תלפיות): דאס אָשֶׁר בֶּן יַעֲקֹב זִיצַט בֵּי דֵי טִיר פון גיהנום און ווען א מענטש האט געלערנט אסאך משניות לאזט ער אים נישט אריין גיין אין גיהנום, ער זאגט זיי: דער מענטש באלאנגט צו מיר! און דער הייליגער חיד"א ז"ל ברענגט (פני דוד ויחי): אז דאס

מען קען, און די שלעכטס וועט שוין ממילא אַוועק פֿאלן.

(תוף הנחל ליל שבת קודש ויחי תשס"ה)

אָרום אפֿם פֿי עז, וְעִבְרַתֶּם פֿי קִשְׁתָּהּ. יַעֲקֹב אָבִינוּ האט געשאַלטן די מדה פון פעס פון שמעון און לוי, און ער האט געזאגט: אַחֲלָקֶם בִּיעֲקֹב וַאֲפִיצִים בִּישְׂרָאֵל, אײַךְ וועל זיי צושפֿרייטן צווישן די אידן.

זאָגט רש"י, אויף שמעון האט ער געזאגט אז זיי וועלן זיין מלמדים, סופרים און ארימעלייט, און אזוי וועלן זיי ארומגיין צווישן די אידן, און שבת לוי וועט מוזן ארומגיין צוזאמענעמען תרומות און מעשרות פון די פעלדער.

מוהרא"ש שליט"א איז דאס מסביר לויט ווי דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק א, סימן ס"ח): ווען א מענטש ווערט אין פעס, פארלירט ער דורך דעם זיין געלט, ווייל ביידיע זאכן, סיי פעס און סיי געלט קומען פון די זעלבע פלאץ, און דערפֿאר ווען דער יצר הרע זעהט אז עס דארף

טיף טיף אין די תורה הקדושה. ווי דערנאָך זאָגן די חז"ל (בבא מציעא לג.): וילעולם הוי רץ למשנה יותר מן גמרא, זאלסט שטענדיג לויפן צו די משניות מער ווי צו די גמרא. ווארום אז א מענטש לערנט אסאך משניות, עפנט זיך אים דער קאפער זאל קענען פארשטיין נאכדעם די גמרא.

און אויסערדעם דורכדעם וואס מען לערנט משניות איז מען מקרב די גאולה, ווי די חז"ל זאָגן (ויקרא רבה פרשה ד' סימן ג'): אין כל הגליות הללו מתפנסות אלא בזכות משניות. איבערדעם זאלסטו לערנען זייער אסאך משניות, אפילו דעם זאָגן משניות איז מטהר את הנפש.

(אשר בנחל באידיש חלק א' מכתב כ"א)

איז מרומז אין פסוק "מאשר שמנה לחמו" שמנה איז די אותיות משנה, אשר בן יעקב איז ממונה אויף דער וואס ער לערנט משניות.

איבערדעם אויב דו ווילסט זיך ארויסרייסן פון די טומאה וואס דו ביסט אריינגעפאלן אין דעם, זאלסטו זען צו זאָגן זייער אסאך משניות כסדרן דייקא, און זאלסט ענדיגן א פרק נאך א פרק, א מסכת נאך א מסכת, ביז דו וועסט ענדיגן ששה סדרי משנה, דאן זאלסטו אנהויבן נאכאמאל, און אזוי זאלסטו טון דיין גאנץ לעבן, לערנען אסאך אסאך משניות, ווארום די חז"ל זאָגן (סנהדרין מב.): במי אתה מוצא מלחמתה של תורה? במי שיש בידו חבילות של משנה; דער וואס לערנט אסאך משניות דער איז זוכה אריינצוגיין



ספר
שימונות

דער קוואל
פון תורה

איך האָף אז אַלעס איז ביי דיר אין בעסטן אָרדענונג, און דו פֿרייסט זיך מיט די מצוות וואס דו ביסט מקיים יעדן טאג, ציצית, תפילין, מזוזה, א באַרד און פיאות, שבת, וכו', וכו', און דו לערנסט נאך דינע שיעורים אין מקרא אין משנה אין גמרא, וואס דאס איז דער גרעסטער רייכטום פון א מענטש, ווי די חז"ל זאָגן (שבת כ.ב.) "ובביתי אין לחם ואין שמלה" שאין בנדי לא מקרא ולא משנה ולא תלמוד. וואס הייסט אַרעמקייט? דער וואס ער לערנט נישט יעדן טאג כאטש די דריי לימודים, חומש מיט רש"י מיטן תרגום פון די וואכעדיגע סדרה, און א פֿרק משניות, און א דף גמרא, אז וואויל איז דעם וואס ער לאזט זיך נישט נאָרן און ער כאפט אַריין יעדן טאג אסאך גוטס, ווארום דער טאג בלייבט נישט שטיין, עס פליעט אזוי ווי א שאטן פון א פויגל וואס פליעט דורך, ווי די חז"ל זאָגן (בראשית רבה פרשה צ"ו סימן ב') כָּצֵל יְמִינוּ עַל הָאָרֶץ וְאִין מְקוֹה, וְהַלּוֹאֵי כָּצֵלוּ שֶׁל כּוֹתֵל אוּ כָּצֵלוּ שֶׁל אֵילָן אֲלֵא כָּצֵלוּ שֶׁל עוֹף בְּשָׁעָה שְׁהוּא עֵף דְּכִתִּיב (תהלים ק"ד) כָּצֵל עוֹבֵר; אַט איז טאג, און אַט איז נאַכט, אַט איז א וואך, אַט איז א חודש, און אַט איז א יאר, און אַט פֿאַרט מען שוין נאַכאַמאל אויף ראש השנה צום הייליגן רבי'ן אין אומאן, אז וואויל איז דעם וואס ער כאפט ארויס יעדן טאג אַבְּסִיִּל גוטס, וואס אין הימל איז דאס זייער אסאך.

(אַשׁוּר בַּנְּחַל באַידיש חלק ב מכתב קעט)

פְּרִשְׁתַּת שְׁמוֹת

נאר ווען מען זעהט אז מען איז אַראָפּגעפאלן, דאָרף מען זיך אויפהייבן, און אָנהייבן "פון יעצט" צו דינען דעם אייבערשטן.

דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוה"ר חלק א, סימן כ"א): דער נאמען "ישׂראל" גייט ארויף אויף א הויכע מדריגה, און דער נאמען יעקב גייט ארויף אויף א קלענערע מדריגה.

דערפאר הייבט דער פסוק אן, ואלה שמות בני ישׂראל "הבאים" מצרימה, די מענטשן וואס הייסן "ישׂראל", א העכערע מדריגה, ווייסן אז זיי האלטן אין איין קומען קיין מצרים, זיי פאלן אראפ, און הייבן נאכאמאל אן פון פריש, און פאלן נאכאמאל אראפ, און הייבן זיך נאכאמאל אויף, און זיי ווערן נישט צובראכן, ווייל זיי ווייסן אז אזוי מוז עס גיין, אז מען דארף שטענדיג אנהייבן פון פריש.

וידער זאגט דער פסוק, את יעקב "יעקב" איש וביתו

ואלה שמות בני ישׂראל הבאים מצרימה את יעקב איש וביתו באו. דער פסוק הייבט אן מיטן נאמען "ישׂראל", און ער זאגט "הבאים", וואס זיי קומען, און דער פסוק ענדיגט מיטן נאמען "יעקב", און ער זאגט "באו", זיי זענען שוין געקומען.

דארף מען פארשטיין פארוואס דער פסוק הייבט אן מיט איין לשון, און ער ענדיגט מיט א צווייטע לשון?

מוהרא"ש שליט"א איז דאס מסביר לויט ווי דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוה"ר חלק א, סימן רס"א): ווען א איד פאלט אראפ פון זיין עבודת ה', דארף ער וויסן אז דאס קומט פונעם אייבערשטן, וואס האט דאס געמאכט אז ער זאל זיך אויפוועקן, און אנהייבן נאכאמאל מיט א פרישקייט צו דינען דעם אייבערשטן.

דערפאר טאר מען קיינמאל נישט ווערן צובראכן,

פֿרשׁוּתוֹתָיו עִם הַצִּיבוּר מְאַרְיֵכִין לוֹ יָמָיו וּשְׁנוּתָיו, אַ מְעַנְטֵשׁ זָאל יַעֲדֵעַ וואָס מַעֲבִיר סְדֵרָה זײַן, שְׁנַיִם מִקְרָא וְאַחַד תְּרַגּוּם, ווייל ווער עס איז מַעֲבִיר סְדֵרָה, וועט לעבן לאנגע יארן.

דאַרף מען אָבער פאַרשטיין, ווי קומט עס אַרײַן אין די וואַכעדיגע סְדֵרָה, פאַרנוואס האט די תּוֹרָה פּוֹנֵקט דאָ מַרְמֵז געווען, אז מען דאַרף מַעֲבִיר סְדֵרָה זײַן?

זאַגט מוהר״א שׁוֹלֵיט״א לויט ווי דער הייליגער רבי זאַגט (לקוטי מוהר״ן חלק א, סימן י״ט): מיטן מַעֲבִיר סְדֵרָה זײַן, פאַרעכט מען די האַרְבֵּעַ עֲבִירָה פּוֹן ״פֿגֵּם הַבְּרִית״, און ווי באַקאַנט זענען די טעג פּוֹן שׁוֹבְבִי״ם, ספּעציעל מסוגל צו דאָס פאַרעכטן, דערפאַר ווען מען הייבט אָן פֿרֶשֶׁת שְׁמוֹת, וואס דעמאלטס הייבן זיך אָן די שׁוֹבְבִי״ם טעג, איז די תּוֹרָה מַרְמֵז, אז מען זאל אָנהייבן מַעֲבִיר סְדֵרָה צו זײַן, און מיט דעם וועט מען אַלעס פאַרעכטן.

(זאת התורה שמות סימן ב)

וְכִאֲשֶׁר יַעֲנוּ אֹתוֹ כֵּן יִרְבֶּה וְכֵן יִפְרֹץ, ווי מער די מצרים

״בָּאוּ״, די מענטשן וואס הייסן ״יעקב״ ווייל זיי זענען אין אַ קלענערע מדרגה, ביי זיי איז ״בָּאוּ״, זיי זענען שוין געקומען אויף מצרים, דאס הייסט ווען זיי פאלן אראפ, בלייבן זיי שוין ליגן, און הייבן זיך שוין נישט אויף, ווייל זיי ווייסן נישט אז עס מוז אזוי זיין, אז מען פאלט, און מען הייבט זיך אויף.

דערפאַר דאַרף אַ איד זיך שטענדיג שטאַרקן, און נישט ווערן צובראכן פון גארנישט, און אויב מען האט א דורכפאל, הייבט מען זיך אויף, און מען גייט ווייטער אָן.

(זאת התורה שמות סימן א)

וְאֵלֶּה שְׁמוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל. דער בעל הטורים זאַגט אז די ווערטער זענען ראשי תיבות וְאֵדָם אֶשֶׁר לְיוֹמָד הַסֹּדֵר שְׁנַיִם מִקְרָא וְאַחַד תְּרַגּוּם בְּקוֹל נְעִים יִשִּׁיר יִחְיֶה שְׁנַיִם רַבּוֹת אֲרֻכּוֹת לְעוֹלָם. אזוי ווי די הייליגע חז״ל זאַגן (ברכות ח): לְעוֹלָם יִשְׁלִים אָדָם פֿרֶשׁוּתוֹתָיו עִם הַצִּיבוּר שְׁנַיִם מִקְרָא וְאַחַד תְּרַגּוּם, שְׁפָל הַמְּשָׁלִים

דאס איז פֿשט אין פֿסוק, וְכֹאֲשֶׁר יַעֲנוּ אֹתוֹ כֵּן יִרְבֶּה וְכֵן יִפְרֹץ, ווי מער מען האט געפייניגט די אידן אלץ גרעסער און חשוֹב־ער זענען זיי געווארן, דאס הייסט זיי האבן זוכה געווען אַנְצוֹנֶעמֶן די יסורים אויף די ריכטיגע וועג, אין די יסורים האט זיי נענטער געברענגט צום אייבערשטן, דאס איז וואס דער פֿסוק זאגט ווייטער, וַיֵּאָנְחוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִן הָעֲבֹדָה וַיִּזְעְקוּ וַתַּעַל שׁוֹעֲתָם אֶל הָאֱלֹהִים מִן הָעֲבֹדָה, זיי האבן אנערקענט אז עס איז דא נאר איין עצה צו שרייען און בעטן דעם אייבערשטן ווען מען האט צרות און יסורים, וואס דורכדעם איז טאקע געווען די ישועה.

(תוך הנחל סעודה שלישית, שמות, תשנ"א)

האבן געפייניגט די אידן האבן זיך די אידן מער פארמערט.

מוֹהָרָא"ש שְׁלִיט"א איז מסביר דעם פֿסוק לויט ווי דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק א, סימן ק"ע): ווי גרעסער און חשוֹב־ער אַ מענטש איז, אלץ מער ליידט ער יסורים, און די יסורים ברענגן אים נענטער צום אייבערשטן.

ווייל ווען מען ווייסט אז אלעס קומט נאר פונעם אייבערשטן, דעמאלטס ווען מען האט צרות דערציילט מען עס פארן אייבערשטן, ממילא ווערט מען דורכדעם נענטער צום אייבערשטן.

פֿרֶשֶׁת וַאֲרָא

מוֹהָרָא"ש שְׁלִיט"א איז דאס מסביר, לויט ווי דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק ב' סימן נ"ב): דאס וואס מען פארשטייט נישט אייביג דעם אייבערשטנס וועגן, איז א שיינקייט פארן אייבערשטן,

וידבר אלקים אל משה ויאמר אליו אני ה'. דער פֿסוק הייבט אן מיטן נאמען "אלקים" וואס דאס ווייזט אויף מדת הדין, און דער פֿסוק ענדיגט מיטן נאמען "ה'" וואס דאס ווייזט אויף מדת החסד ורחמים.

דְּעַרְפָּאָר זאַלסטו נישט פֿרעגן
קײן קשיות אויפֿן
אייבערשטן, ווייל אפילו עס זעהט
אויס ווי עס איז שלעכט, איז אלעס
נאר ברחמים וחסדים, נאר פאר די
טובה פון אידישע קינדער.

(תוף הנחל סעודה שלישית נארא תשס"ז)



וְלֹא שָׁמְעוּ אֶל מֹשֶׁה מִקְצֵר רוּחַ
וּמַעֲבֹדָה קָשָׁה. דער הייליגער
רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק ב, סימן
פ"ו): דאס וואס מענטשן מיינען
אז מען קען נאר זינען דעם
אייבערשטן מיט שווערע זאכן,
ווי למשל פאסטן און דאס גלייכן,
דאס קומט ווייל מען האט נישט
קײן קלארע ריינע אמונה.

און אפילו אויב א מענטש גלייבט
יא אינעם אייבערשטן, גלייבט
ער אבער נישט אין זיך, דאס
הייסט ער גלייבט נישט אז דער
אייבערשטער האט הנאה פון אים,
און דערפאר זוכט ער צו טוהן דוקא
שווערע עבודות, צו פאסטן און זיך
מסגף זיין, ווייל ער טראכט, אז נאר
אזוי וועט דער אייבערשטער הנאה
האבן פון אים.

ווייל אויב א מענטש וואלט
פארשטאנען פונקטליך פארנוואס
דער אייבערשטער טוט אזוי, וואלט
עס געמיינט אז דער אייבערשטער
האט חס ושלום די זעלבע שכל ווי
דעם מענטש, אבער אזוי ווי דער
אייבערשטער איז דאך קלוגער
פון אונז, דערפאר פארשטייט מען
נישט זיינע וועגן.

דערפאר אפילו עס זעהט אמאל
אויס פארן מענטש, אז
דער אייבערשטער טוט אים עפעס
שלעכטס, איז עס באמת נאר גוטס,
נאר נישט אייביג פארשטייט ער עס.

רש"י זאגט: "דבר אתו משפט על
שהקשה לדבר ולומר למה
הרעותה", דער אייבערשטער האט
גערעדט צו אים שטרענג, ווייל
ער האט געפרעגט קשיות אויפֿן
אייבערשטן.

דאס איז מרומז אין פסוק,
וידבר אלקים אל משה,
דער אייבערשטער האט גערעדט
שטרענג צו משה, מיט מדת הדין,
אבער ער האט אים געזאגט, "אני
ה", דו זאלסט וויסן אז אפילו עס
זעהט אויס שלעכט, איז עס באמת
מדת הרחמים.

דערפאר, ומעבדה קשה, האבן זיי געמיינט אז מען קען נאר דינען דעם אייבערשטן מיט שווערע עבודות.

(תוף הנחל סעודה שלישיית
וארא תש"ע)



וְשִׁמְתִי פֶדֶת בֵּין עַמִּי וּבֵין עַמֶּךָ לְמַחֵר יִהְיֶה הָאֵת הַזֶּה.
דער בעל הטורים ברענגט א מסורה, נאך צוויי פלעצער ווי עס שטייט דער ווארט "פדות", פדות שלח לעמו (תהילים ק"ד), והרבה עמו פדות (תהילים ק"ל).

מִוְהָרָא שׁ שְׁלִיטָא איז דאס מסביר, לויט ווי דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק ב, סימן כ"ח): עס איז דא אסאך מיני תורות, עס איז דא תורות וואס מען מעג שרייבן, און עס איז דא תורות וואס מען טאר נישט שרייבן, און ווער עס ווייסט די חילוק וועלכע תורה מען מעג שרייבן, ער קען דערקענען א איד פון צווישן גוים.

אזוי ווי די הייליגע חכמים זאגן (מוכא בתוספות גיטין ס: דבור המתחיל אתמיה): פארנואס האט דער

אָפּער ווען מען האט די ריינע אַמונה אינעם אייבערשטן, און מען גלייבט אין זיך אליין: יא, דער אייבערשטער האט אויף פון מיר הנאה, דעמאלטס קען מען דינען דעם אייבערשטן מיט יעדע זאך, ווייל ווען מען ווייסט ווען אז דער אייבערשטער האט א געוואלדיגע הנאה, פון די פשוטע אידישקייט, און די פשוטע מצות וואס מען טוט, וואלט זיך דער מענטש געפריידט מיט זיין פשוטע אמונה, מיט זיין ציצית, מיט זיין בארד און פאות, מיט זיין היטן שבת, און אזוי וויטער, און ער וואלט שטענדיג געווען אויסטערליש פרייליך מיט דעם און ער וואלט שטענדיג געווען אויסטערליש פרייליך מיט דעם.

דאס איז פשוט אין פסוק, ולא שמעו אל משה, די אידן האבן נישט צוגעהערט צו משה רבינו, מקצר רוח, ווייל זיי האבן געהאט א שוואכע אמונה. ווי דער פסוק זאגט ביי עבודה זרה (תהלים קל"ה): אף אין יש רוח בהם, ביי עבודה זרה איז בכלל נישטא קיין רוח, און ווען מען איז שוואך אין אמונה הייסט דאס מקצר רוח, און

ווי אויף ברענגט עס געלט ווי דער פסוק זאגט (בראשית מ"ג): פסוק משנה. דער הייליגער רבי פנחס'ל קאריצער זאגט אז "משנה" איז בגימטריא "פרנסה", עס ברענגט פרנסה. דער מדרש זאגט (ויקרא רבה פרשה ד' סימן ג'): די אידן וועלן ארויסגיין פון גלות נאר אין זכות פון לערנען משניות.

דאס איז פשט אין פסוק, ושמתי פדת בין עמי ובין עמי, זאגט רש"י, דער אייבערשטער וועט מאכן אן אפשיידונג צווישן די אידן און די גוים, וואס דאס ווערט דאך דורך תורה שבעל פה, אבער דער ווארט "פדת" שטייט דא אן דעם אות ו', דער אות ו' גייט ארויף אויף משניות, וואס איז ששה סדרי משנה, אבער היינטיגע צייטן פעלט נאך דער אות ו', ווייל היינט קוקט מען נאך אראפ איינעם וואס לערנט משניות, אבער דער פסוק זאגט, למחר יהיה האת הזה, באלד, ווען משיח וועט קומען, וועט שוין זיין דער אות ו', ווייל משיח וועט נאר קומען אין זכות פון משניות, און דעמאלט'ס וועט מען שוין ארויף קוקן און מחשיב זיין דאס לערנען משניות.

אייבערשטער געגעבן די תורה שבעל פה אויסענווייניג? אז די גוים זאלן עס נישט קענען נעמען פאר זיך. זעהט מען, אז דורך די תורה שבעל פה, וואס מען האט נישט אפגעשריבן, מיט דעם איז דער איד העכער פונעם גוי.

מוהרא"ש איז דאס נאך מער מסביר, אז די עיקר חשיבות פון א איד ווענדט זיך אין די תורה שבעל פה, ווייל פון די תורה אליין קען מען גארנישט וויסן, ווי למשל די מצוה פון תפילין, קען מען פון די תורה אליין נישט פארשטיין ווי אזוי עס מקיים צו זיין, נאר דורך די הייליגע חכמים וואס האבן מקבל געווען איינער פון צווייטן ביז משה רבינו ווי אזוי עס מקיים צו זיין, קומט אויס אז דער עיקר פון א איד איז די תורה שבעל פה, דערפאר דארף זיך א איד זייער באפלייסן צו לערנען תורה שבעל פה, וואס דאס איז די הייליגע משניות, גמרא, פוסקים און שלחן ערוך.

און ספעציעל דארף א איד לערנען אסאך משניות, וואס דאס הייליגט און רייניגט די נשמה, "משנה" איז די אותיות "נשמה",

איִדן, ווייל מען וועט לערנען אסאך משניות, און דערפאר שטייט שוין דארט יא "פדות" מיט דעם אות ו'.

(תוף הנחל סעודה שלישית נארא תשס"ט)

און דעמאלטס וועט שוין מקוים ווערן אויך די אנדערע צוויי פסוקים, "פדות שלח לעמו", "והרבה עמו פדות", דער אייבערשטער וועט אויסלייזן די

פֿרֶשֶׁת בֵּאֵר

מוֹהָרָא שְׁשֵׁלִיט"א איז דאס מסביר, לויט ווי דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן רכ"ב): ווען א מענטש פאלט פון זיינע מדריגות, ער פיהלט זיך אינגאנצן אויסגעלאשן, זאל ער זיך דערמאנען פון זיינע גוטע טעג, ער האט דאך געהאט גוטע צייטן ווען ער האט יא געפיהלט א נאנטקייט צום אייבערשטן, ער האט יא געפיהלט א געשמאק אין דינען דעם אייבערשטן, און מיט דעם זאל ער זיך שטארקן, ווייטער אנצוגיין און זיך נישט לאזן צוברעכן.

דאס ווייזט אונז די לבנה, וואס די ערשטע האלב חודש ווערט ער גרעסער און גרעסער, און די צווייטע האלב חודש ווערט

החודש הזה לכם ראש חדשים, ראשון הוא לכם לחדשי השנה, די ערשטע מצוה וואס די אידן האבן באקומען איז געווען די מצוה פון "קידוש החודש", אז ווען די לבנה באנייט זיך, זאל מען מאכן ראש חודש. דארף מען פארשטיין פארנוואס איז דאס דוקא די ערשטע מצוה?

רש"י זאגט אז משה רבינו האט נישט פארשטאנען די מצוה, ביז דער אייבערשטער האט אים געוויזן די לבנה און געזאגט: "כֹּזֶה רָאָה וְקִדַּשׁ" - ווען די לבנה זעהט אזוי אויס, זאלסטו מאכן ראש חודש, דארף מען פארשטיין פארנוואס איז די מצוה אזוי שווער געווען צו פארשטיין פאר משה רבינו?

וויסן אז מען קען זיך נאך באנייען
אזוי ווי די לבנה.

און דאס איז זייער שווער געווען
פאר משה רבינו צו פארשטיין,

די אידן זענען דאך יעצט אין
מצרים, אין זייער א נידעריגע מצב,
ווי אזוי קענען זיי זיך יעצט מחזק
זיין? האט אים דער אייבערשטער
געוויזן די לבנה, אז אפילו מען
זעהט נאר א קליין ביסל פון די
לבנה, קען מען שוין מאכן ראש
חודש, אפילו מען טרעפט נאר
אין קליינע גוטע זאך ביי א איד,
קען מען זיך שוין מחזק זיין מיט
דעם, אז עס וועט נאך זיין גוט, און
ווען מען זוכט טרעפט מען, ווייל
מען קען ביי יעדן איד טרעפן גוטע
נקודות.

דערפאר דארף זיך א איד זייער
שטארקן, אפילו ווען
ער פיהלט גארנישט, אלעס איז ביי
אים אויסגעלאשן, זאל ער וויסן אז
עס וועט נאך קומען גוטע צייטן.

(תוף הנחל ליל שבת קודש בא תשנ"ט לפ"ק)



והיה לך לאות על ירך, ולזכרון
בין עיניך, למען תהיה תורת

ער צוריק קלענער, ביז סוף חודש
זעהט מען עס שוין אינגאנצן נישט,
אבער נאכדעם ווערט עס נאכאמאל
גרויס.

און די זעלבע איז ביי יעדן איד,
עס איז דא צייטן וואס ער
פיהלט א געשמאק צו דינען דעם
אייבערשטן, און עס זענען דא
צייטן וואס אלעס איז ביי אים
אויסגעלאשן, ער פיהלט גארנישט,
און דאס צוברעכט זייער א מענטש,
אבער ווען מען ווייסט אז אזוי מוז
עס גיין, איינמאל פיהלט מען יא
און איינמאל נישט, ווערט מען
נישט צובראכן, נאר מען דערמאנט
זיך אין די גוטע צייטן, און פון דעם
נעמט מען חיזוק, אז עס וועט נאך
זיין גוט, און מען גיבט נישט אויף.

דערפאר האט דער אייבערשטער
געגעבן פאר די אידן
די ערשטע מצוה, די מצוה פון
קידוש החודש, ווייל דאס איז די
וויכטיגסטע זאך, און דאס איז
די הקדמה צו אלע מצוות, אז מען
דארף זיך שטענדיג שטארקן,
אפילו ווען עס זעהט שוין אויס
אינגאנצן פארלאשן, דארף מען

הַפֶּל נִשְׁמַע אֶת הָאֱלֹקִים יֵרָא וְאֵת מִצְוֹתָיו שָׁמֹר, דָּעַר עֵיקַר אִיז נָאֵר מוֹרָא צו הָאֲבָן פּוֹנְעַם אַיִבְעֶרְשֶׁטֶן, און צו טוהן זיינע מצוות, פי זה כָּל הָאָדָם, ווייל דאס קען יעדער מענטש טוהן, אפילו ווער עס איז נישט אזוי קלוג.

און די זעלבע איז אויף ביים לערנען די הייליגע תורה, דארף מען אויף אסאך לערנען, אפילו אויב מען פארשטייט נישט גלייך אלעס וואס מען לערנט, דארף מען כאטש זאגן די ווערטער פון די הייליגע תורה אפילו אן פארשטיין, און צום סוף וועט דער אייבערשטער העלפן אז מען וועט פארשטיין, אזוי ווי דער הייליגער רבי זאגט (שיחות הר"ן סימן ע"ו): אסאך מענטשן האבן אויפגעהערט צו לערנען, ווייל זיי האבן געוואלט אלעס גלייך פארשטיין, אבער דער אמת איז, אז קודם דארף מען נאר זאגן די ווערטער, אפילו אן פארשטיין.

דאס איז פֿשט אין פֿסוק, וְהִנֵּה לָךְ לְאוֹת עַל יָדְךָ, קוֹדֵם זְאֵלְסְטוּ הָאֲבָן דָּעַם אַיִבְעֶרְשֶׁטֶן אויף זיין האנט, דאס מיינט אז דו זאלסט

ה' בפיה. מוהרא"ש שליט"א איז מסביר דעם פֿסוק, לויט ווי דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק ב, סימן י"ט): דער עיקר פון א איד איז צו דינען דעם אייבערשטן פֿשוטע־ערהייט, צו טוהן אלע מצוות אזוי ווי דער אייבערשטער האט געהייסן, לערנען די הייליגע תורה, און טוהן אלע מצוות אן קיין שום חכמות, אפילו מען פארשטייט נישט פארנוואס און פארנווען, און נישט ווי די חוקרים זאגן אז דער עיקר איז נאר צו וויסן און פארשטיין די אלע טעמים פון די מצוות.

און דער הייליגער רבי ברענגט א ראיה דערצו, ווייל אויב עס איז אמת אז מען דארף נאר פארשטיין אלעס, וועט אויסקומען אז נישט יעדער איד קען דינען דעם אייבערשטן, ווייל נישט יעדער איז דאך אזוי קלוג אלעס צו פארשטיין, זעהט מען אז דער עיקר איז נאר צו טוהן די מצוות אזוי ווי דער אייבערשטער האט געהייסן, אפילו מען פארשטייט עס נישט.

דאס איז פֿשט וואס שלמה המלך זאגט (קהלת יב, יג): סוף דבר

איין האבן זיך מקבל געווען אז זיי וועלן עס טוהן, הייסט עס אזוי ווי זיי האבן עס שוין געטוהן.

מוהרא"ש שליט"א איז דאס מסביר לויט ווי

דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן ס"ו): אז פאר א איד טוט א מצוה דארף ער קודם האבן די חשק דאס צו טוהן, און אזוי ווי מען זעהט ביי א קינד אז מען ווייזט אים א גוטע זאך און נאכדעם באהאלט מען עס, און דאס רייצט אויף דעם אפעטיט פונעם קינד עס צו באקומען, די זעלבע טוט דער אייבערשטער מיטן מענטש, ווען ער וויל מאכן פארן מענטש חשק צו טוהן א מצוה, שטעלט ער אים צו מניעות, אז ער זאל האבן שוועריקייטן דאס מקיים צו זיין, און דאס איז געמאכט צו פארשטערקערן די חשק פונעם מענטש אז ער זאל עס דוקא יא וועלן טוהן, און אויב א מענטש וויל אמת'דיג טוהן א מצוה, קען אים קיין שום זאך נישט שטערן דערפון, ער וועט עס זיכער אויספירן.

דערפאר זאגט די תורה דא, אז יעצט ווען די אידן

דינען דעם אייבערשטן מיט דינע הענט, אפילו אן דעם וואס דער מח פארשטייט פארנואס, און דערנאך וועט דער אייבערשטער שוין העלפן אז עס וועט זיין, וולזפרון בין עיניך, אז דו וועסט פארשטיין מיט דיין קאפ אויף די טעמים פון די מצות, און אז דו וועסט אזוי טוהן, דעמאלטס, למען תהיה תורת ה' בפיך, וועסטו האבן די תורה אין דיין מויל, ווייל דו וועסט וויסן אז דו קענסט אנהייבן לערנען אפילו דו פארשטייט נאך גארנישט, דו זאגסט עס נאר מיט דיין מויל.

(תוף הנחל סעודה שלישיית
בא תשס"ה לפ"ק)



ויילכו ויעשו בני ישראל פאשר
צוה ה' את משה ואהרן בן עשו, די אידן זענען געגאנגען און געטוהן וואס דער אייבערשטער האט געהייסן פאר משה און אהרן, צו מקריב זיין דעם קרבן פסח. פֿרעגט רש"י, ווי אזוי זאגסטו אז די אידן האבן שוין מקריב געווען דעם קרבן פסח, עס איז דאך נאך געווען ראש חודש, און מען האט ערשט געקויפט די בהמה פארן קרבן דעם צענטן טאג פון חודש? נאר ווייל די

וועט ער זיכער זיין וואויל און
ערליך.

(תוף הנחל סעודה שלישיית
בא תש"ע לפ"ק)

הייבן אן צו טוהן די מצות, זאל
מען וויסן אז דער עיקר איז די רצון,
א מענטש זאל "וועלן" זיין וואויל
און טוהן מצות, און דעמאלט'ס

פֿרֿשֿת בֿשֿלַח

ארויסגענומען מיט אַזעלכע גרויסע
ניסים פון מצרים, זאלן די אידן נאך
וועלן דארט צוריק גיין?

מוֹהֲרָא "ש"ש שְׁלִיט"א איז דאס
מסביר לויט ווי די
גמרא זאגט (עבודה זרה יט.): אויפן
פסוק (תהלים א, א): **ובמושב לצים
לא ישב, ער** איז נישט געזיגן
צווישן די לצים, וואס דאס זענען
די פלשתיים, וואס זיי זענען געווען
גרויסע לצים.

דאס איז פֿשט אין פֿסוק, דער
אייבערשטער האט זיי נישט
געפירט דורך פֿלשתיים, ווייל זיי
זענען געווען גרויסע לצים, און
דער כח פון ליצנות איז אזוי גרויס,
אז אפילו נאכדעם וואס די אידן
האבן געזעהן די אלע גרויסע ניסים
וואס דער אייבערשטער האט מיט
זיי געטוהן, אויב אבער זיי וואלטן

נייהי בשלח פֿרעה אַת העם
ולא נחם אלקים דרך ארץ
פלשתיים פי קרוב הוא פי אמר
אלקים פֿן ינחם העם בראתם
מלחמה ושבו מצרימה, ווען פֿרעה
האט ארויסגעשיקט די אידן פון
מצרים, האט דער אייבערשטער זיי
נישט געפירט דורכן לאנד פֿלשתיים,
ווייל עס איז נאנט צו מצרים, און
אפשר ווען די אידן וועלן זעהן א
מלחמה, וועלן זיי צוריקגיין אויף
מצרים.

לכאורה איז דאס זייער שווער
צו פארשטיין, נאכדעם
וואס די אידן האבן געליטן אַזעלכע
גרויסע צרות אין מצרים, זיי האבן
געארבעט זייער שווער, פֿרעה האט
גע'שחטן'ן אידישע קינדער און זיך
געבאדן אין זייער פֿלוט, מען האט
זיי דערביטערט דאס לעבן, און
נאכדעם האט זיי דער אייבערשטער

(ז): "היום" אם בקלו תשמעו, אז א איד דארף שטענדיג נאר קוקן אויפ'ן היינטיגן טאג, נישט קוקן וואס עס איז געווען נעכטן, און נישט טראכטן וואס עס וועט זיין מארגן, און אויף אזא וועג איז מען זייער מצליח.

דאס האט משה רבינו געזאגט: אל תיראו התיצבו וראו את ישועת ה', אויב ווילט עטץ זעהן די ישועה פונעם אייבערשטן, אָשר יעשה לכם "היום", זאלט עטץ קוקן נאר אויפ'ן "היינטיגן טאג", דעמאלט'ס וועט עטץ ארויסגיין פון אלע צרות.

דערפאר דארף א איד וויסן אז ער האט נאר דעם היינטיגן טאג, היינט בין איך געבוירן געווארן, און איך טראכט נישט איבער וואס עס איז געווען נעכטן, און איך האב נאר דעם היינטיגן טאג, איך טראכט נישט וואס עס וועט זיין מארגן, אויף איין טאג קען מען אלעס פארנעמען, און אויף אזא וועג וועט מען זייער מצליח זיין.

(זאת התורה בשלח סימן ב)

דורך געגאנגען די פלשתים די לצים, וואלטן זיי מיט ליצנות געקענט אלעס אוועקמאכן, און די אידן וואלטן צוריק געגאנגען אויף מצרים.

דערפאר דארף זיך א מענטש זייער היטן פון ליצים, מען טאר נישט שטיין נעבן א ליץ, ווייל וויפיל דו וועסט נאר הערן גרויסע זאכן פון א צדיק, קען עס דער ליץ אינגאנצן אוועקמאכן, ביז דו וועסט אינגאנצן אפלאזן דעם צדיק, וואויל איז דעם מענטש וואס היט זיך פון ליצים ווי פון פייער.

(זאת התורה בשלח סימן א)

ויאמר משה אל העם אל תיראו התיצבו וראו את ישועת ה' אָשר יעשה לכם "היום", משה רבינו האט געזאגט פאר די אידן: שטייט'ס און זעהט'ס די ישועה וואס דער אייבערשטער וועט טוהן מיט ענק "היינט".

מוהרא"ש שליט"א זאגט, לויט ווי דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן ער"ב): אויפ'ן פסוק (תהלים צה,

מֵעֲנֹשׁ אַ בֵּיטְעֶרְנִישׁ, עַר װערט אַ טרױעֶרִיגער מֵעֲנֹשׁ, און די עצה דערצו איז, ער זאל זיך אויסרעדן פאר א צדיק, און דעמאלטס גייט ארויס די עבירות פון זיינע ביינער, און ער ווערט א פרייליכער מֵעֲנֹשׁ.

דאס איז פֿשט אין פֿסוק, וְלֹא יָכֹלוּ לְשֹׁתֵת מִיַּם מַמְרָה כִּי מָרִים הֵם, זיי האבן נישט געקענט טרינקן די וואסער ווייל "זיי" זענען געווען ביטער, וואס דאס קומט פון עבירות, ויזרהו ה' עץ וישלף אַל הַמַּיִם, דער אייבערשטער האט געוויזן דעם "עץ" וואס דאס גייט ארויף אויפ'ן צדיק (עין תיקוני זהר כא.). מען זאל גיין צום צדיק, און דעמאלטס, וימתקו המים, וועט אלעס ווערן זיס, עס וועט אַוועקגיין די גאַנצע ביטערניש.

(זאת התורה בשלח סימן ד)

יבאו מרתה ולא יכלו לשותת מים ממרה כי מרים הם, די אידן זענען געקומען צו די שטאט מרה און זיי האבן נישט געקענט טרינקן די וואסער, ווייל עס איז געווען ביטער, משה רבינו האט געשריגן צום אייבערשטן, און דער אייבערשטער האט געוויזן פאר משה רבינו א האלץ, ער זאל עס אריינארפן אין וואסער, און עס איז זיס געווארן.

מוהרא"ש שליט"א איז מסביר דעם פֿסוק, לויט ווי דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן ד): ווען א מענטש טוט עבירות, ווערט דאס אריין געקריצט אין זיינע ביינער, ווי דער פֿסוק זאגט (יחזקאל ל"ב, כ"ז): וַתְּהִי עֲוֹנוֹתָם [חֲקוּקָה] עַל עֲצַמָתָם, און דאס ברענגט אריין אינעם

פֿרֶשֶׁת יִתְרוֹ

יִתְרוֹ געהערט אז עס האט אים געמאכט קומען צו די אידן? קריעת ים סוף און מלחמת עמלק. דארף

יִשְׁמַע יִתְרוֹ. זאגט רש"י, מה שמועה שמע ובא, קריעת ים סוף ומלחמת עמלק, וואס האט

זייט ווער עס האט נאכנישט געטראפן קיין שידוך איז אויף זייער צופראכן, ווי די גמרא זאגט (יבמות סב:): ווער עס האט נישט קיין ווייב, קען נישט זיין פרייליך.

און די איינציגסטע עצה פאר ביידע זאכן, איז נאר צו בעטן אסאך דעם אייבערשטן ביז דער אייבערשטער וועט העלפן, אבער מען דארף זיך היטן פון דעם "עמלק" וואס ברענגט אריין ספיקות אין א מענטש היש ה' בקרבנו אם אין? דער אייבערשטער איז יא מיט מיר, אדער נישט? מען איז נישט זיכער מיט זיך, דערפאר דארף מען גיין צו א צדיק, וואס ער לערנט אויס פארן מענטש, אז דער אייבערשטער איז שטענדיג מיט דיר, ער איז שטענדיג גרייט דיך אויסצוהערן, און דיר צו העלפן אין יעדע מצב.

דאס זאגט רש"י, וואס האט געברענגט יתרו ער זאל קומען צום צדיק, צו משה רבינו? ער האט געהערט אז עס איז דא זאכן וואס עס איז אזוי שווער ווי קריעת ים סוף, עס איז דא שוועריקייטן אין פּרנסה, עס איז

מען פארשטייט פארוואס פונקט די צוויי זאכן האבן אים געמאכט קומען?

מוהרא"ש שליט"א איז דאס מסביר, לויט ווי

דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן ט): אויפן פסוק (תהלים מב, ט): תפלה לאל חיי, אז דער עיקר פון א מענטשס לעבן איז נאר תפלה, צו רעדן צום אייבערשטן, ווייל א מענטש גייט אריבער אסאך צרות און יסורים, און די איינציגסטע עצה איז נאר צו דערציילן אלעס פארן אייבערשטן, און אים בעטן צו העלפן.

די גמרא זאגט (פסחים קי"ח:): צו האבן פרנסה איז אזוי שווער ווי קריעת ים סוף, און אויף (סוטה ב:): צו טרעפן א שידוך איז אזוי שווער ווי קריעת ים סוף, און מען זעהט בחוש אז די צוויי זאכן צוברעכן די מערסטע א מענטש, פון איין זייט ווען מען האט נישט קיין פרנסה איז מען זייער צופראכן, און מען הייבט אן צו האבן קשיות אויפן אייבערשטן, ווי דער מדרש זאגט (שמות רבה פרשה ל"א, סימן י"ב): ארימקייט איז שווערער ווי אלע אנדערע יסורים, און פון די אנדערע

אייבערשטער האט געהייסן, איז דאס אויף "עבודת ה'".

עס איז באקאנט אז דער גוף ווערט אנגערופן ווי א קלייד פאר די נשמה.

דאס איז פשט אין פסוק, וירד משה מן ההר אל העם, משה רבינו איז אראפגעקומען צו די אידישע קינדער, ויקדש את העם, און ער האט געהייליגט דאס פאלק, ויכבסו שמלתם, אזוי ווייט אז ער האט אויסגעוואשן אויף זייערע קליידער, ער האט זיי אויסגעלערנט אז אויף מיטן גוף, וואס איז ווי א קלייד פאר די נשמה, קען מען אויף דינען דעם אייבערשטן.

(זאת התורה יתרו סימן ה)

אנכי ה' אלקיך אשר הוצאתיך מארץ מצרים מבית עבדים. מוהרא"ש שליט"א איז מסביר דעם פסוק לויט ווי דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן ד'): א איד דארף וויסן אז אלעס פירט דער אייבערשטער, סיי ווען עס זעהט אויס גוט, און סיי ווען עס זעהט אויס שלעכט, און דאס איז

דא שוועריקייטן אין שידוכים, און די איינציגסטע עצה איז נאר זיך צו ווענדן צום אייבערשטן, אבער פון די אנדערע זייט קומט די מלחמת עמלק וואס ברענגט אריין ספיקות, דער אייבערשטער דארף מיר יא, אדער נישט? און דערפאר מוז ער גיין צום צדיק, צו משה רבינו, ער זאל אים אויסלערנען צו רעדן צום אייבערשטן.

(זאת התורה יתרו סימן א)

וירד משה מן ההר אל העם ויקדש את העם ויכבסו שמלתם, משה רבינו איז אראפגעקומען פון בארג צום פאלק, און ער האט זיי געהייליגט און געוואשן די קליידער.

מוהרא"ש שליט"א איז מסביר דעם פסוק, לויט ווי דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן כ"ה): מען דארף דינען דעם אייבערשטן מיט לערנען און דאווענען, אבער פון די אנדערע זייט קען מען אויף דינען דעם אייבערשטן מיט וועלטליכע זאכן, מיט עסן, טרינקן און שלאפן, ווען מען טוט עס אזוי ווי דער

דעמאלטס וועט ער העלפן, אָשר
הוצאתיך מארץ מצרים, אזוי ווי
עס איז געווען אין מצרים וואס די
אידן האבן דארט געארבעט זייער
שווער, ביז משה רבינו איז געקומען
און זיי אויסגעלערנט צו רעדן צום
אייבערשטן, און ווען די אידן האבן
געשריגן צום אייבערשטן, האט ער
זיי אויסגעלייזט מיט גרויסע ניסים.

דערפאר דארף מען שטענדיג
געדענקן אז אפילו
ווען עס גייט שווער, קומט עס
נאר פונעם אייבערשטן, און נאר
צו אים דארף מען זיך ווענדן, און
דעמאלטס וועט ער העלפן און מען
וועט ארויסגיין פון אלע צרות.

(זאת התורה יתרו סימן ט)

עולם הבא, ווייל ווען משיח וועט
קומען וועט יעדער וויסן אז אלעס
קומט פונעם אייבערשטן. ווי די
גמרא זאגט (פסחים נ.): ווען משיח
וועט קומען וועט מען אפילו אויף
שלעכטע זאכן, מאכן די ברכה
"הטוב והמטיב".

דאס זאגט דער פסוק, אַנכי,
איך בין דער זעלבער
אייבערשטער, סיי מיטן נאמען ה'
וואס דאס גייט ארויף ווען עס גייט
גוט, און סיי מיטן נאמען אלקיך,
וואס דאס גייט ארויף ווען עס גייט
שווער פארן מענטש, שטענדיג
איז עס דער אייבערשטער וואס
מיינט נאר די טובה פונעם מענטש,
אז מען זאל קומען צו אים, און

פֿרֿשֿת מִשְׁפָּטִים

מוהרא"ש שליט"א זאגט אז
דער פסוק קומט אונז
מרמז זיין דאס וואס דער הייליגער
רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן
קצ"ו): אויף די משנה (אבות ב, י"ג):
וכשאתה מתפלל, אל תעש תפלתך

מעט מעט אגרשנו מפניך עד אשר
תפרה ונחלת את הארץ.
צוביסלעך צוביסלעך וועל איך
פארטרייבן די גוים פון ענק, ביז דו
וועסט זיך פארמערן און ירש'ענען
דאס לאנד.

לְכַאֲרֹה דַּאָרְף מְעַן פֶּאַרְשֵׁטִיין
 דָּאס לְשׁוֹן פֿון פֶּסוּק:
 "אויב איינער שלאָגט אַ מענטש
 און ער שטאַרַבט", עס וואָלט
 געדאַרפֿט שטיין: "אויב איינער
 הרגִיט אַ מענטש"? נאָך איז שווער
 דָּאס לְשׁוֹן "מוֹת יוֹמָת", פֶּאַרְוואַס
 שרייבט די תּוֹרָה אַ טאַפֿלט לְשׁוֹן?

מוֹהָרָא "ש"ש שְׁלִיט"א איז דָּאס
 מסביר לויט ווי דער
 הייליגער רבי זאָגט (ליקוטי מוֹהָר"ן
 חלק א, סימן קנ"ב): ווען עס איז דא
 אויף דער וועלט אַ צדיק וואס קען
 מקרב זיין אידן צום אייבערשטן,
 איז אייביג דא קליפות וואס נעמען
 אים ארום, און שטערן מענטשן
 וואס ווילן קומען צום צדיק צו
 ווערן נאנט צום אייבערשטן, און
 אמאל איז דא וואס מען שטעלט
 ביים טיר פון צדיק אַ "יֵרָא שְׁמִים",
 וואס דער יֵרָא שְׁמִים רעדט אָפּ
 מענטשן פון קומען צום צדיק, און
 אין אזא מצב דארף זיך אַ מענטש
 זייער שטאַרקן, און זיך נישט לאָזן
 אוועקרייסן פונעם צדיק, דורך סיי
 ווער עס זאל נאר זיין.

מ'זעהט ווען אַ מענטש ווערט
 מקורב צו אַ צדיק,

קבע, אַלא רחמים ותחנונים, אז ווען
 אַ איד בעהט דעם אייבערשטן אויף
 עפעס, טאר ער זיך נישט עקש'ענען
 אז דער אייבערשטער זאל דוקא
 טוהן וואס ער בעהט, נאר ער זאל
 בעטן דעם אייבערשטן וואס ער
 וויל, פֿרנסה, קינדער, אָדער עפעס
 אנדערשט, און נאכדעם זאל ער
 ווארטן ביז דער אייבערשטער
 וועט העלפֿן, און זיך לאָזן פֿירן
 פונעם אייבערשטן, און געדענקן
 אז אלעס וואס דער אייבערשטער
 טוט איז נאר צום גוטן.

דָּאס קומט אונז דער פֿסוק מִרְמֵז
 זיין, מעט מעט אַגְרֵשׁנוּ
 מִפְּנֵיךָ, אַלְעס וואס מען וויל
 אויספֿירן מוז גיין צוביסלעך
 מיט אַסאַך געדולד און סבֿלנות,
 עַד אֲשֶׁר תִּפְרָה וְנַחֲלֶתָ אֶת הָאָרֶץ,
 דעמאלטס וועסטו באַקומען אַלְעס
 וואס דו דאַרפֿסט.

(זאת התורה משפטים סימן ז)



מִכָּה איש וַיְמַת מוֹת יוֹמָת, אויב
 איינער שלאָגט אַ מענטש
 און ער שטאַרַבט, דארף מען אים
 הרג'ענען.

אָזעלכע קלעפּ, וואס וועלן אים צום סוף הרג'ענען, עס וועט אים אַוועקנעמען פונעם צדיק, דערפאר איז זיין עונש, מות יומת, ער וועט שטארבן אויף דער וועלט און אויף ווערן אויסגעריסן פון יענע וועלט, מדה כנגד מדה, ווייל ער האט געוואלט יענעם אַוועקרייסן פונעם אייבערשטן.

(תוף הנחל סעודה שלישית משפטים, תשס"ז לפ"ק)



אם חבל תחבל שלמת רעה עד בא השמש תשיבנו לו. מוהרא"ש שליט"א איז מסביר דעם פסוק לויט ווי דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן ער"ב): א מענטש דארף לעבן מיטן היינטיגן טאג, און דערפאר, ביינאכט פאר מען גייט שלאפן, דארף מען איבערגיין מיטן אייבערשטן דעם גאנצן טאג, און אויב עפעס איז נישט געווען ווי עס דארף צו זיין, זאל מען גלייך תשובה טוהן נאך אין זעלבן טאג, נישט ווארטן אויף שפעטער.

דאס איז פֿשט אין פֿסוק, אם חבל תחבל שלמת רעה, אויב דו האסט היינט געטשעפעט דיין

און דער צדיק איז אים מעורר צו לערנען און דאווענען, און ער הייבט טאקע אן מער צו לערנען און דאווענען און דינען דעם אייבערשטן, דעמאלטס קומט אן א "ירא שמים", וואס פֿרובירט אים אפצורעדן פון גיין צום צדיק, מיט אלע מיני ראיות פון די תורה, דערפאר דארף מען זיין זייער שטארק, און געדענקן: אויב דער צדיק ברענגט מיר נענטער צום אייבערשטן, ער מאכט מיר מער לערנען און דאווענען, וועל איך נישט אַוועק גיין פון אים בשום אופן.

און דער "ירא שמים" וועט שוין באקומען זיין עונש, אויף דער וועלט און אויף יענע וועלט, ווייל אויב נעמט ער אַוועק א מענטש, פון א פֿלאץ וואס דערנענטערט אים צו זיין שורש, וועט ער מדה כנגד מדה אויף ווערן אויסגעריסן פון זיין שורש.

דאס איז פֿשט אין פֿסוק, מפה איש ומת, דאס גייט ארויף אויף א מענטש וואס רעדט אפֿ מענטשן פונעם צדיק, ער הרג'ט אים נישט גלייך, אבער דאס זענען

דורך געפאלן מיט עבירות, איז נאך אלץ נישט דערנאך, מען קען נאך אלץ תשובה טוהן, והיה פי יצעק אלי ושמעתי פי חנון אני, ווען א מענטש שרייט צום אייבערשטן, ער דערציילט אלע זיינע דורכפעלער פארן אייבערשטן, האט דער אייבערשטער רחמנות אויף אים און ער הערט אים אויס, און ער איז אים מוחל.

(תוף הפחל סעודה שלישיית משפטים, תש"ע לפ"ק)

נשמה, וואס דער אייבערשטער האט דיר געגעבן, עד בא השמש תשיבנו לו, נאך פאר די זוהן גייט אונטער זאלסטו עס צוריק געבן, דאס מיינט, דו זאלסט נאך אין יענעם טאג תשובה טוהן, פי הוא כסותו לבדה הוא שמלתו לערו במה ישכב, ווייל דו דארפסט געדענקן אז נאר דאס בלייבט פון א מענטש, נאר דיין תורה, דיין תפלה, דיין עבודת ה', און אפילו אויב מען איז נישט געווען וואויל, אפילו מען איז

פְּרִשְׁתַּת תְּרוּמָה

מרחמין עליו מן השמים, ווער עס האט רחמנות אויף מענטשן האט מען אויף אים רחמנות פון הימל, קומט אויס אז דער וואס געבט צדקה האט דער אייבערשטער רחמנות אויף אים, און דעמאלטס מוז דער אייבערשטער אים געבן שכל, ווייל די גמרא זאגט (ברכות לג.): אז אויף א שוטה טאר מען נישט רחמנות האבן, און דערפאר ווערט מען ניצול פון עבירות ווייל אן עבירה טוט מען נאר ווען מען האט נישט קיין שכל (סוטה ג.).

ויקחו לי תרומה, זיי זאלן נעמען פאר מיר א תרומה. לכאורה וואלט געדארפט שטיין אין פסוק, "ויתנו" לי תרומה, די אידן זאלן "געבן" תרומה, פארוואס שטייט "ויקחו"?

מוהרא"ש שליט"א איז דאס מסביר לויט ווי דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן קט"ז): ווען א איד געבט צדקה ווערט ער דורך דעם ניצול פון עבירות, ווייל די גמרא זאגט (שבת קנ"א): כל המרחם על הבריות

זיי גענומען דעם אייבערשטן ער
זאל רחמנות האבן אויף זיי, און
דורך דעם וועלן זיי נישט טוהן קיין
עבירות.

(תוף הנחל ליל שבת קודש
תרומה תשס"ג לפ"ק)

און דערפאר יעצט ווען די אידן
האבן געגעבן צדקה פארן
משכן, שטייט ויקחו לי תרומה,
זיי האבן גענומען, ווייל מיט דעם
וואס זיי האבן געגעבן צדקה האבן

פֿרֿשֿתֿ תֿצֿוֹה

דאס טוט אונז דער חשן ווייזן,
יעדער שבט האט אן אנדערע
שטיין, מיט אן אנדערע קאליר,
דאס ווייזט אז יעדער איד האט זיך
זיינע נקודות וואס ער קען טוהן,
און יעדער דינט דעם אייבערשטן
אויף זיין אייגנארטיגן וועג, און
מען קען נישט קוקן אויף א צווייטן,
און דערפאר טאר מען נישט ווערן
צובראכן, ווען מען זעהט אז א
צווייטער קען טוהן זאכן וואס
איך קען נישט טוהן, ווייל איך קען
טוהן אנדערע זאכן וואס יענער קען
נישט טוהן.

אבער די אלע שטיינער מוזן ליגן
אויפן הארץ פון צדיק דער
כהן גדול, יעדער איד מוז גיין צו
א צדיק, וואס זאל אים ווייזן די
ריכטיגע וועג אין לעבן, ווי אזוי

ונשא אהרן את שמות בני ישראל
על לבו, אהרן הכהן, דער
כהן גדול, זאל טראגן דעם חושן
אויפן הארץ שטענדיג.

דער הייליגער תולדות יעקב יוסף
זי"ע ברענגט פון בעל שם
טוב זי"ע, אז יעדע זאך פון די
תורה, גייט ארויף אויף יעדן איד,
אין יעדן דור, לויט זיין מצב.

דארף מען פארשטיין, ווי אזוי
קען מען ניצן די מצוה
פונעם חשן?

מוהרא"ש שליט"א איז דאס
מסביר לויט ווי דער
הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן
חלק א, סימן ו): יעדער איד איז ווי א
דימאנט שטיין אינעם קרוין פונעם
אייבערשטן.

הַעֲלֶף מִיר מִיט יַעֲנֵץ! אַזוי רֶעֶדֶט זיך יַעֲדֵער דוּרְךָ זיין פֿרִיּוּאַטֶע לֶעבֵן מִיטן אַייבֶערֶשֶׁטן, און אויף אַזאַ וועג איז מען זייער מַצְלִיחַ בְּרוּחַנִיּוּת וּבְגִשְׁמִיּוּת.

(תוף הנחל ליל שבת קודש
תצוה תשע"א לפ"ק)



וְעֲשִׂיתָ צִיץ זָהָב טָהוֹר וּפְתַחַתָּהּ עֲלָיו פְּתוּחֵי חֹתֶם קֹדֶשׁ לָהּ.

מוֹהָרָא "ש"ש שְׁלִיט"א זאגט אז די ציץ גייט אויף אן ביי יעדן איד, אזוי ווי דער כּהֵן גְדוֹל האט נישט געטארט מסיח דעת זיין פונעם ציץ, אזוי דארף יעדער איד טראכטן שטענדיג פונעם אייבערשטן, און נישט מסיח דעת זיין פון אים.

אַזוי ווייט אז, וּפְתַחַתָּהּ עֲלָיו פְּתוּחֵי חֹתֶם קֹדֶשׁ לָהּ, אז עס זאל ממש זיין אריין געקריצט אויפ'ן שטערן אז דער מענטש איז צוגעבונדן צום אייבערשטן, און אז דער מענטש לעבט מיטן אייבערשטן.

צו דינען דעם אייבערשטן, ווי אזוי צו לעבן מיטן אייבערשטן, און דאס איז דער שלימות פון א צדיק ווען ער טראגט די אידן אויף זיין הארץ, ער האט זיי אינזין, ער זארגט זיך פאר זיי, און לערנט זיי אויס די ריכטיגע וועג צו דינען דעם אייבערשטן.

אינעם חשן איז געליגן די "אורים ותומים", דער צדיק שיינט אריין דעם "אור" פון "תמימות", צו דינען דעם אייבערשטן בתמימות ופשטות, אריינצוכאפן ווי מער מצות ומעשים טובים פשוט'ערהייט ווי אזוי דער אייבערשטער האט עס געהייסן.

דער חשן האט אויף געהייסן "חשן המשפט", דאס איז פון די וויכטיגסטע זאכן וואס דער צדיק לערנט אויס, יעדער זאל זיך אליינס משפט'ן, יעדן טאג זאל מען אראפגנב'ענען א מינוט צוויי, און זיך אדורך רעדן מיטן אייבערשטן: באשעפער, וואס טוה איך דא אויף דער וועלט? באשעפער איך דאנק דיר פאר אלע גוטע זאכן וואס דו געבסט מיר, העלף מיר אויף ווייטער, העלף מיר מיט דאס,

און פון דעם וועלן אנדערע מענטשן זיך אפּלערנען, אז זיי זאלן אויך אָנהייבן צו רעדן

מיטן אייבערשטן, און לעבן מיטן אייבערשטן.

(תוך הנחל ליל שבת קודש
תצוה תשס"ח לפ"ק)

בְּרֵשֶׁת כִּי תִשָּׂא

ווידער איז דא אן אנדערער רבי, אפילו ער איז אויך א צדיק, אבער ער האט נישט די כח אויסצולערנען פאר זיינע חסידים זיי זאלן אויך זיין צדיקים, און דערפאר איז רשעים בחשך ידמו, די חסידים בלייבן מיט זייער רשעות, מיט זייער חושך, און מיט זייערע דמיונות.

דערפאר דארף א מענטש זוכן אזא צדיק וואס קען אים אויפהייבן דעם קאפ, אז ער זאל אויך זוכה זיין צו זיין אן ערליכער איד און א צדיק.

(תוך הנחל ליל שבת קודש
כי תשא תש"ס לפ"ק)

כי תשא את ראש בני ישראל, דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן קי"א): ר'אש בני ישראל איז ראשי תיבות "רבי", און פארקערט, רשעים בחשך ידמו (שמואל א, ב): איז אויך ראשי תיבות "רבי".

מוהרא"ש שליט"א איז דאס מסביר, אז מען רעדט נישט דא פון קיין רשעים, ביידע רבי'ס זענען צדיקים, די חילוק איז נאר ביי די חסידים, איין רבי איז ביי אים פי תשא את ראש בני ישראל, ער הייבט אויף די קעפ פון יודישע קינדער, ער איז זיי מחזק, און ברענגט זיי צום אייבערשטן, ער לערנט זיי אויס אז דער אייבערשטער האט זיי ליב, און אז יעדער איד קען צוריק קומען צום אייבערשטן, און אזוי הייבט ער אויף זייערע קעפ.

הַעֲשִׂיר לֹא יִרְבֶּה וְהַדֵּל לֹא יִמְעִיט
מִמַּחְצִית הַשֶּׁקֶל לַתֵּת אֶת
תְּרוּמַת ה' לְכַפֵּר עַל נַפְשֹׁתֵיכֶם.

דאס קומט אונז די מצוה פון מחצית השקל מרמז זיין, פון איין זייט, העשיר לא רבה, איינער וואס איז אן עושר ברוחניות, ער האט אסאך מצות און מעשים טובים, ער זאל זיך נישט גרויסהאלטן, נאר ער זאל וויסן אז ער קען נאך אריינכאפן אסאך מער.

אבער פון די אנדערע זייט, והדל לא ימעטי, אפילו אן ארימאן ברוחניות, זאל זיך נישט האלטן אזוי קליין, נאר ער זאל וויסן אז דער אייבערשטער וויל א "מחצית השקל", אפילו נאר א האלבע זאך איז אויף זייער חשוב ביים אייבערשטן, און דערפאר זאלסטו זיך זייער פרייען מיט יעדע קליינע זאך וואס דו טוסט, ווייל אפילו עס איז נאר א האלבע זאך איז עס נאך אלס חשוב ביים אייבערשטן.

און דער פסוק זאגט ווייטער ל'כפר' עיל' נ'פשותיכם, די ראשי תיבות איז "נעל", און די סופי תיבות איז בגימטריא "רע", דאס מיינט "נעל רע", א שלעכטע שייך, דאס איז מרמז אויף דעם וואס דער הייליגער רבי האט דערציילט (ספורי

מהרא"ש שליט"א זאגט אז דער פסוק קומט מרמז זיין דאס וואס דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מהר"ן חלק א, סימן רפ"ב): א מענטש דארף זיך אליינס דן זיין לבף זכות, אפילו ווען א מענטש באטראכט זיך און ער זעהט אז ער איז ווייט פונעם אייבערשטן, דארף ער אויפזוכן עפעס גוטע זאכן וואס ער האט, און זיך פרייען מיט דעם, און דעמאלטס וועט דער אייבערשטער העלפן אז ער וועט טאקע אנהייבן זיין וואויל, און אלעס וועט זיין גוט.

דער הייליגער רבי נתן זאגט (ליקוטי הלכות, תרומות ומעשרות, הלכה ג'): דער עיקר סיבה פארנוואס א מענטש איז ווייט פונעם אייבערשטן, איז נאר ווייל ער וויל גלייך שלימות, ער וויל גלייך זיין אן ערליכער איד, אבער אז א מענטש זאל וויסן אז אפילו א קלייניגקייט איז אויף חשוב ביים אייבערשטן, וואלט ער אנגעהויבן מיט קליינע זאכן, געבן אפאר פרוטות פאר צדקה, זאגן א פרוק משניות, א דף גמרא, און דאס גלייכן, און די קלייניקייטן וועלן אים העלפן אז ער וועט צום סוף זיין אן אמת'ער ערליכער איד.

בְּהַשְׁגָּחָה פְּרִטִּיּוֹת, קָעַן עַר אֲלֶעס פֿאַרנעמען, און אַפֿילו ווען ער גייט דורך שווערע צייטן, ווייסט ער אז דער אייבערשטער פֿירט זיכער אַלעס צום גוטן.

דאס איז פֿשט אין פֿסוק משה רבינו האט געבעטן דעם אייבערשטן: **הֲרֵאֵנִי נָא אֶת פְּבֹדְךָ,** אײַך וויל גלייך זעהן אז אַלעס פֿירט דער אייבערשטער צום גוטן, האט אים דער אייבערשטער געזאגט: **”דאס קען נישט זיין,”** ווייל ווי לאנג א מענטש לעבט, מוז ער האבן א בחירה, ער זאל קענען אליינס אויסוועלן צו גלייבן אז אַלעס פֿירט דער אייבערשטער.

מעשיות מעשה ט'): עס איז געווען אַ תם אַ שוסטער, ער פֿלעגט מאכן שוואכע שיף, שיף מיט דריי עקן, אָבער ער האט זיך זייער געפֿרייט מיט דעם, און דערנאָך איז ער צוגעקומען צו ווערן אַ מיניסטער איבער אַלע מיניסטארן.

דאס איז דער פֿסוק אונז מרמז, **”נעל רע,”** אַפֿילו אויב דיין עבודת השם זעט אויס ווי אַ שלעכטע שיף, אַ שיף מיט דריי עקן, עס האט נישט קיין טעם, אויב אָבער דו וועסט זיך פֿרייען מיט דעם, וועסטו צום סוף זוכה זיין צו זיין אן אַמתער ערליכע איד.

(זאת התורה פי תשא סימן ג)



וְרֵאִיתָ אֶת אַחֲרֵי וּפְנֵי לֹא יֵרְאוּ, דו וועסט נאר זעהן פון אונטן, דאס מיינט אז נאכדעם וועסטו זעהן אויף צוריק, אז אַלעס איז געווען גוט, אָבער פון פֿאַראַויס וועט עס אויסזעהן אַסאָך מאל שלעכט, און דו וועסט זיך דאַרפֿן שטאַרקן מיט אַמונה, צו גלייבן אז דער אייבערשטער פֿירט זיכער אַלעס צום גוטן.

(זאת התורה פי תשא סימן ח)

וְהִסְרֹתִי אֶת כְּפֵי וְרֵאִיתָ אֶת אַחֲרֵי וּפְנֵי לֹא יֵרְאוּ, דער אייבערשטער האט געזאגט פֿאַר משה רבינו, דו וועסט מיר זעהן פון אונטן און נישט פון פֿאַרנט,

מוֹהֲרָא שְׁלִיט”א איז דאס מסביר לויט ווי דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר”ן חלק א, סימן ר”ג): ווען אַ מענטש ווייסט אז אַלעס פֿירט דער אייבערשטער

פְּרִשְׁתַּי וַיִּקְהַל

דערפאר ווען עס איז געקומען צו בויען דעם משכן וואס ברענגט השׁראת השׁכינה, אז יעדער זאל וויסן אז דער אייבערשטער רוהט צווישן אונז, ער איז ביי אונז, נעבן אונז, און מיט אונז, האט מען געמוזט האבן, אזעלכע צדיקים וואס האבן די צוויי זאכן, פון איין זייט זענען זיי זייער נאנט צום אייבערשטן, און זיי קענען ווייזן פארן גרעסטן צדיק, אז ער קען זיין נאך גרעסער, און פון די אנדערע זייט קענען זיי זיך אראפלאזן צו די שוואכסטע שבתים, צום שוואכסטן איד, און אים ווייזן אז ער איז אויך נאנט צום אייבערשטן, און אז דער אייבערשטער ווארט צו הערן זיין קול.

דערפאר דארף א מענטש זוכן אַזאַ צדיק וואס קען אין אים אריינשיינען אז דער אייבערשטער האט אים אויך ליב, און אז ער קען אויך רעדן צום אייבערשטן.

(זאת התורה ויקהל סימן ג)

ועשה בצלאל ואהליאב וכל איש חכם לב, בצלאל און אהליאב האבן צוזאמען געמאכט דעם משכן. זאגט רש"י אז דער אייבערשטער האט ספעציעל גענומען פון די צוויי שבתים, בצלאל פון שבת יהודה וואס איז די חשובסטע שבת, און אהליאב פון שבת דן וואס איז א שוואכער שבת, פדי צו ווייזן אז ביים אייבערשטן איז יעדער אייניג.

מוהרא"ש שליט"א איז דאס מסביר, לויט ווי דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק ב, סימן ס"ח): דער עיקר שלימות פון א צדיק איז, ווען פון איין זייט איז ער נאנט צום אייבערשטן, און פון די אנדערע זייט קען ער זיך אראפלאזן צום שוואכסטן איד, אים אויך אויפהייבן, און אים ווייזן אז דער אייבערשטער האט אים אויך ליב, און אז ער קען אויך צוקומען צום אייבערשטן.

פְּרִשְׁתַּת פְּקוּדֵי

בַּהֲהָאֵלֶּט זִיף דער אַייבֶּערֶשְׁטֶער אַליינס אונטער די שטערונגען, אַז אױב דער מענטש מיינט עס אַמַת־דִּיג, קען ער צױברעכן אַלע מניעות אין זיין אַ גרויסער צדיק.

דאס איז פֿשט אין פֿסוק, ויכס הענן את אהל מועד, א וואלקן האט באדעקט דעם משכן, די משכן וואס דער אייבערשטער ריהט דארט, ווען מען וויל דארט אַנקומען ווערט עס באדעקט מיט א וואלקן, עס זעהט אויס שווארץ און טונקל, אבער מען דארף געדענקען, אַז ויכבוד ה' מלא את המשכן, אַז באַמַת איז דער אייבערשטער אַליינס דארט.

דערפאר ווען דו זעהסט אַז עס איז דיר שווארץ און פאַרוואלקנט, דו זעהסט נישט קלאר די וועג, גיי צום אייבערשטן, רעד זיך אויס צו אים וועסטו געהאלפן ווערן מיט אַלע גוטע זאַכן.

(זאת התורה פקודי סימן ג')

וַיִּכַּס הָעֲנַן אֶת אֹהֶל מוֹעֵד וַיִּכְבֹּד ה' מְלֵא אֶת הַמִּשְׁכָּן, א וואלקן האט באדעקט דעם אהל מועד, און די משכן איז פיל געווארן מיטן פֿבֿוד פונעם אייבערשטן.

מוהרא"ש של"ט"א איז מסביר דעם פֿסוק, לויט ווי דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן קט"ו): ווען א מענטש וויל אנהייבן דינען דעם אייבערשטן, קומט די מידת הדין און זאגט אַז מען דארף שווער מאכן פארן מענטש, ווייל ווי איז ער געווען ביז יעצט? פאַרוואס האט ער נישט געדינט דעם אייבערשטן ביז יעצט? און דערפאר מוז דער אייבערשטער אונטער שטעלן פארן מענטש מניעות, שטערונגען, אַז עס זאל אים נישט גיין אַזוי גרינג.

אבער דער אייבערשטער וויל דאך יא אַז דער מענטש זאל צוריק קומען צו אים, און דערפאר



ספר
ויקרא

דער קוואל
פון תורה

אַמאל איז געקומען איינער צום גרויסן צדיק רבי
יעקב יוסף פון סקווירא זי"ע באקלאגן זיך אז
איינער האט אויפגעמאכט א סטאר פונקט קעגן
אים, און ער איז אים מקפח פרנסה, האט ער צדיק
אים געענטפערט, קונים קען מען צונעמען, אבער
פרנסה קען מען נישט צונעמען, ווארום פרנסה
איז פון דעם בורא פל עולמים. האט דער מענטש
געפרעגט, "אפשר זאל איך אים נעמען צו דין
תורה?", האט אים דער צדיק געענטפערט, עס
שטייט (תהלים ק"כ) "אני שלום", פל זמן איך בין
פאר מיר אליין און איך האב נישט מיט קיינעם צו
טון, הערשט ביי מיר שלום, אבער "וכי אדבר"
אויב איך וועל אריינגיין אין וויכוחים מיט יענעם
און רופן צו דין תורה, "המה למלחמה" וועט
מען שוין אריינגיין אין מחלוקת מיט מלחמות,
און וואס פעלט דאס אויס?". זעט מען ווי ווייט
א איד דארף זיין שטארק אין אמונה וויסן אז
יעדער זאך איז פון בורא פל עולמים, און נישט
צובראכן ווערן פון קיין שום זאך.

(אשר בנחל באידיש חלק ב מכתב קעט)

פֿרִשְׁתַּי וַיִּקְרָא

דאס איז פֿשט אין פֿסוק, וַיִּקְרָא אֶל מֹשֶׁה, דָּער אַיִבְעַרְשֶׁטְעַר רֹפֶט שְׁטַענְדִּיג צו יַעֲדֵן אִיד, דוּרְךְ דִּי רְמִזִּים וואס ער שיקט אים, און אויב דער מענטש לייגט צו קאפּ דערצו, דעמאלטס וַיִּדְבֵּר ה' אֵלָיו, וועט דער אַיִבְעַרְשֶׁטְעַר ווייטער רעדן צו אים, און אים מקרב זיין.

(זאת התורה ויקרא סימן א)

ויקרא אל משה. דאס ווארט "ויקרא" שטייט מיט א קליינע אלף.

מוהרא"ש איז דאס מסביר, לויט ווי דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן ר"ג): ווען א מענטש ווייסט אז אלעס פירט דער אַיִבְעַרְשֶׁטְעַר, האט ער נישט קיין יסורים, סיי גייסטישע יסורים האט ער זיכער נישט, ווייל ער ווייסט אז אלעס פירט דער אַיִבְעַרְשֶׁטְעַר צום גוטן, און אפילו פיזישע יסורים וואס דאס מוז מען פילן, איז עס אבער אויף אסאך גרינגער, ווייל למעשה

ויקרא אל משה וידבר ה' אליו מאהל מועד לאמר, רש"י זאגט אז דער קול איז געגאנגען צו די אויערן פון משה רבינו, נאר ער האט עס געהערט, און אלע אידן האבן עס נישט געהערט.

מוהרא"ש איז דאס מסביר לויט ווי דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן א): איד דארף שטענדיג קוקען אויף די שכל פון יעדע זאך.

דאס מיינט, ווען א מענטש זאל צולייגן קאפּ, וועט ער באמערקן, ווי אלע פאסירונגען וואס פאסירן ארום אים, זענען רמזים פונעם אַיִבְעַרְשֶׁטְעַר צו אים, ווייל אזוי ווי דער אַיִבְעַרְשֶׁטְעַר פירט דאך די וועלט, מאכט דער אַיִבְעַרְשֶׁטְעַר שטענדיג רמזים פארן מענטש, אים מקרב צו זיין צו אים, דער אַיִבְעַרְשֶׁטְעַר רופט צום מענטש: "קום צו מיר" רעד צו מיר" דער אַיִבְעַרְשֶׁטְעַר האט ליב יעדן איד אין יעדן מצב, און וויל אים נאר מקרב זיין צו זיך, און אים העלפן.

מֵעַן לַיִגֵּט אַרְיִין דַּעַם אֶלֶף, דָּאָס
מֵיִנֵּט דַּעַם "אֶלּוּפּוֹ שֶׁל עוֹלָם",
דַּעַם אַיִבְעֶרְשֶׁטֶן, דַּעֲמָלְטָס אִיז
עֶס "וַיִּקְרָא", "עַר הָאֵט גַּערוֹפֶן",
עַר וַיִּיֶסֶט אַז דַּעַר אַיִבְעֶרְשֶׁטֶעַר
רוֹפֶט אִים, און עַר קוֹמֵט צוֹרִיק צוּם
אַיִבְעֶרְשֶׁטֶן.

דַּעֲרַפָּאָר ווען אַ מַעֲנָטֶש זַעֲהֵט
אַז עֶס גֵיִט אױף אִים
אַיבֶּער צָרוֹת, הָאֵט עַר נָאָר אַיִן
עֲצָה, צו גֵיִן צוּם אַיִבְעֶרְשֶׁטֶן
און זײַך אױסרַעֲדֵן צו אִים אױף דִי
אַיִגעֶנע שְׁפָרָאָך, דַּעֲמָלְטָס וועט
עַר אַרױס גֵיִן פּוֹן אַלַע צָרוֹת.

(זאת התורה ויקרא סימן ב)

וַיִּיֶסֶט עַר אַז עֶס קוֹמֵט אױף פּוֹנַעַם
אַיִבְעֶרְשֶׁטֶן פֿאַר זײַן טוֹבָה.

וַיִּדְעַר אַיִנְעַר וואס טַראַכֵט
נִישֶׁט פּוֹנַעַם אַיִבְעֶרְשֶׁטֶן,
ווען עֶס קוֹמֵט אױף אִים יִסוּרִים,
ווערֵט עַר אִינגאַנְצֵן צוּבְרָאָכֵן, און
הָאֵט נִישֶׁט מִיט וואס זײַך מַחֲזִק צו
זײַן.

דָּאָס אִיז פֶּשֶׁט אִין פֶּסוּק, "וַיִּקְרָא",
אַן דִי אֶלֶף, מֵיִנֵּט "עֶס הָאֵט
זײַך גַּעֲטַרַאפֶן", ווען אַ מַעֲנָטֶש
מֵיִנֵּט אַז עֶס טַרַעפֶט זײַך זַאָכֵן פּוֹן
זײַך אַלֵיִנֶס אָן דַּעַם אַיִבְעֶרְשֶׁטֶן,
הָאֵט עַר גַּרױסע צָרוֹת, אַבֶּער ווען

פְּרֻשָׁת צו

חלק א, סימן כ"א: כְּדִי אַ מַעֲנָטֶש זַאל
קַעֲנַעַן שְׁפִירֵן דַּעַם אַיִבְעֶרְשֶׁטֶן,
דַּאָרף עַר קוֹדֶם הֵיִלִיגֵן זײַנַע זײַבֵן
לַעֲכֵט אױפֶן פֶּנִים, וואס דָּאָס
זַעֲנַעַן: דִי צװײ אױגֵן, צװײ אױעֶרֶן,
צװײ נַאז לַעֲכֶער, און דִי מוֹיל, עַר
זַאל זײ אַלַע נִיֶצֵן נָאָר אױף גוֹטֶע
זַאָכֵן, און נִישֶׁט אױף וואס מַעַן
טאַר נִישֶׁט.

צו אַת אַהֲרֵן וְאַת בְּנָיו לאמר. זאַגט
רש"י אִין צו אַלַא לְשׁוֹן זִירוֹז,
מִיד וּלְדוֹרוֹת, אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן:
בְּיוֹתֵר צָרִיךְ הַכֹּתוּב לְזֵרוֹז בְּמַקּוֹם
שֵׁישׁ בּוֹ חֶסְרוֹן כִּיס.

מוֹהֲרָא "ש"ש שְׁלִיט"א אִיז דָּאָס
מַסְבִּיר, לוֹיט ווי דַּעַר
הֵיִלִיגַעַר רַבִּי זאַגט (ליקוטי מוֹהֲר"ן

דער אייבערשטער האט דערפאר צוגעשטעלט א דעקל פאר די אלע זאכן, אז מען זאל זיך קענען צוריק האלטן פון עבירות, די אויגן האבן א דעקל וואס מען קען גלייך צומאכן ווען עס קומט אונטער עפעס וואס מען טאר נישט זעהן.

די אויערן, זאגט די גמרא (כתובות ה.): פארנוואס זענען די פינגערס שפיציג? אז ווען מען הערט עפעס וואס מען טאר נישט, זאל מען גלייך אריינגלייגן די פינגער אין די אויערן, און פארנוואס האט דער אייבערשטער געמאכט די אונטערשטע חלק פון די אויערן ווייך? צו קענען פארשטאפן די אויערן ווען עס קומט אונטער א זאך וואס מען טאר נישט הערן.

די מויל, זאגט די גמרא (ערכין ט"ו): האט צוויי מויערן די ציין און די ליפן.

ווידער די נאז האט נישט קיין שום מויער, די נאז גייט ארויף אויף פעס, "חרון אף", און דאס האט נישט קיין דעקל, די טבע פון א מענטש איז, אז ער רעגט זיך זייער שנעל אויף, ווען עפעס גייט נישט ווי אזוי ער וויל.

דאס זאגט רש"י, ביותר צריך הכתוב לזרז במקום שיש בו חסרון פיס, ביי די נאז וואס האט נישט קיין דעקל, דארף די תורה אסאך ווארענען, אז מען זאל אסאך בעטן דעם אייבערשטן אז מען זאל קיינמאל נישט ווערן אין פעס, נאר געדענקען אז וואס עס געשעהט איז נאר פונעם אייבערשטן פאר זיין טובה.

(זאת התורה צו סימן א)



הוא העלה על מוקדה על המזבח כל הלילה, דאס איז די עולה וואס ברענט אויפ'ן מזבח א גאנצע נאכט.

מוהרא"ש שליט"א זאגט אז דער פסוק קומט אונז מרמז זיין דאס וואס דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן מ"ט): יעדער מענטש איז א קליינע וועלט, און אלעס וואס עס איז געשעהן ווען דער אייבערשטער האט באשאפן די וועלט, געשעהט אויך ביי יעדן מענטש, און דערפאר, אזוי ווי דער פסוק זאגט, אז פון אנהייב איז די וועלט געווען טונקל און פינסטער,

כאפט ער אריין מצות ומעשים טובים.

דאס איז פֿשט אין פֿסוק, צו אַת אהרן ואת בניו לאמר, דער אייבערשטער זאגט פאר אהרן וואס דאס גייט ארויף אויפ'ן צדיק, זאג פאר די אידן, זאת תורת העלה, דאס איז די וועג ארויף צו קומען צום אייבערשטן, הוא העלה על מוקדה על המזבח כל הלילה, די עיקר צייט ווען דו קענסט ברענען פארן אייבערשטן, איז ביינאכט ווען עס איז דיר אינגאנצן טונקל, דוקא דעמאלטס, אויב דו וועסט זיך שטארקן און זיך דערהאלטן, דעמאלטס ביזטו זייער חשוב ביים אייבערשטן, און דעמאלטס וועסטו זוכה זיין אז, ואש המזבח תוקד בו, אז דער פייער צום אייבערשטן וועט ברענען אין דיר.

מען דארף אבער וויסן אז די ווארט "מוקדה", שטייט מיט א קליינע מ"ם, דאס ווייזט אונז אז אפילו ווען מען וויל ברענען צום אייבערשטן, דארף מען אויך וויסן ווי אזוי, און נישט ארויס גיין פון די גרעניצן.

"ויאמר אלקים יהי אור ויהי אור", דער אייבערשטער האט געזאגט אז עס זאל ווערן ליכטיג, און עס איז געווארן ליכטיג, די זעלבע איז ביי יעדן מענטשן, יעדער מענטש פילט אסאך מאל ביי זיך אז עס איז טונקל ביי אים, ער פילט נישט גארנישט קיין שום חיות, ער פילט אז קיינער דארף אים נישט, ער ווייסט בכלל נישט פארנוואס ער איז געבוירן געווארן, דארף מען אבער וויסן, אז דוקא דעמאלטס, ווען א מענטש פילט אזוי, איז די ריכטיגע צייט וואס ער קען דעמאלטס זייער שטארק מצליח זיין, ווייל דאס איז די עיקר מעלה פון א מענטש איבער א מלאך, אז ער קען אריינכאפן צו טוהן מצות ומעשים טובים, אפילו ווען עס איז אים טונקל און שווארץ.

דער אייבערשטער האט גענוג מלאכים וואס ברענען פאר אים שטענדיג אן אויפהער, אבער דאס איז נישט קיין חידוש, דער חידוש איז א מענטש וואס גייט אויף דורך שוועריקייטן, און ער פילט ווי עס איז אים שווארץ פאר די אויגן, און פון דעסט וועגן,

בְּרַעֲנֵן דַּרְף זײַן מיט אַ גֶּרַעֲנִין, אײַךְ וועל מיר פֿרײַען מיט די זאַכן וואס אײַךְ קען טוהן, און אײַךְ טוה עס, אײַךְ פֿרײַ מיר מיט מײַן בָּאָרד און פֿאַות, מיט מײַן טלית ותפֿלין, מיט מײַן עֶסֶן פֿשׂרֹס, מיט מײַן היטן שַׁבֵּת, און דאס גִּלְיִיכֵן, און אז אײַךְ וועל מיר פֿרײַען מיט די גִּרְיִנְגֶע זאַכן, וועט דער אײַבֶּעֲרִשְׁטֶער נאַכְדֶעם העלפֿן אז אלעס וועט שױן נאַכְקוּמֶען, און אײַךְ וועל זײַן אַן אַמְתִּיעֶר עֶרְלִיכֶער איד.

(תוף הנחל ליל שבת קודש צו-שבת הגדול תשס"ט לפ"ק)

דאס מײַנט אז אַמאַל קומט דער יֶצֶר הָרַע מיט אַן אַנדער וועג צום מַעֲנִטֵשׁ, ער מאַכט אז ער זאל וועלן גאר שטאַרק בְּרַעֲנֵן צום אײַבֶּעֲרִשְׁטֵן, ער זאל וועלן טוהן זאַכן וואס זענען אײַבֶּער זײַנע כּוּחֹת, און אזוי ווי נאַכְדֶעם זעהט ער אז עס גײט אים נישט, ווערט ער אײַנגאַנצן צובֿראַכן, און ער געבט אלעס אויף, און טוט מער גאַרנישט.

דערפֿאַר שטייט "מוקדה", מיט אַ קלײַנע מ"ם, אז דאס

פֿרִשֵׁת שְׁמִינִי

מוֹהֲרָא "ש שלִיט"א איז עס מסביר לויט ווי דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוה"ר חלק א, סימן קצ"ה): אויפן פסוק (תהלים ד, ב): בַּצֹּר הִרְחַבְתָּ לִי, אז אפילו ווען א מענטש האט צרות, זאל ער קוקן און ער וועט זעהן אז אפילו אין די צרה קען ער טרעפֿן זאַכן וואס דער אײַבֶּעֲרִשְׁטֶער האט אים דערמיט געהאלפֿן אויף, ווייל דער אײַבֶּעֲרִשְׁטֶער איז דער "בעל

וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל אֱהֲרֹן הוּא אֲשֶׁר דִּבֶּר ה' לֵאמֹר בְּקִרְבִּי אֶקְדֹּשׁ וְעַל פְּנֵי כָל הָעָם אֶפְבֹּד וַיְהִי אֱהֲרֹן. זאגט רש"י אז משה האט געזאגט פאר אהרן: אײַךְ האב געוואוסט אז דער משפֿן וועט געהייליגט ווערן דורך גרויסע צדיקים, אבער אײַךְ האב געמײנט אז דאס וועט זײַן דורך מיר אָדער דיר, אָבער יעצט זעה אײַךְ אז זײ זענען גרעסער פון אונז.

האט "סנפיר, פלוס פעדערן" וואס מיט דעם שווימט ער, און אויף "קשקשת, שופן" וואס זענען ווי א פאנצער אויף זיין גוף.

מוהרא"ש שליט"א זאגט אז דאס קומט אונז מרמז זיין, דאס וואס דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן ו): ווען א איד וויל תשובה טוהן, ער וויל זיין אן ערליכער איד, דארף ער זיין "בקי בראו ובקי בשוב", דאס מיינט אז פון איין זייט דארף מען פרוברן צו טוהן ווי מער גוטס, אריינכאפן ווי מער תורה ומצוות ומעשים טובים, און זיך צוריק האלטן פון עבירות, אבער פון די אנדערע זייט מוז מען זיך זייער שטארקן, אז אפילו עס גייט נישט ווי מען וויל, אפילו מען פאלט דורך און מען האט זיך נישט אויפגעפירט ווי עס דארף צו זיין, און דער יצר הרע קומט גלייך צוברעכן דעם מענטש: דו ביזט שוין גארנישט ווערט, דו וועסט שוין מער נישט זיין קיין ערליכער איד! טאר מען זיך נישט לאזן פון אים: איך בין טאקע אדורך געפאלן, אבער דער אייבערשטער האט מיר נאך אלץ ליב, ער ווארט

הרחמים" און אפילו ווען ער שיקט א צרה איז עס אויף מיט רחמנות.

אבער ווען דער מענטש איז אין די צרה איז אים שווער צו קוקן אויף די גוטע חלקים, און ער קען חס ושלום האבן קשיות אויפן אייבערשטן, דערפאר איז א גרויסע מצוה ווען איינער קען אים מחזק זיין, און זאגן: "שטארק זיך, ווער נישט צופאלן, די צרה וועט אריבערגיין, און ביז דעמאלטס קוק אויף די גוטע זאכן וואס דער אייבערשטער האט דיר יא געהאלפן".

דאס איז פֿשט אין פֿסוק, ווען עס איז געשענהן די גרויסע צרה און אהרן'ס צוויי קינדער נדב און אביהו זענען געשטארבן, האט אים משה רבינו מחזק געווען און געזאגט: נעם ארויס די גוטע חלק דערפון, און זעה אז זיי זענען געווען גרויסע צדיקים.

(זאת התורה שמיני סימן ז)



כל אשר לו סנפיר וקשקשת במים בימים ובנהלים אתם תאכלו, דער אייבערשטער האט געהייסן אז פיש מעג מען נאר עסן אויב עס

קיינמאל נישט, נישט קיין חילוק אין וואסערע מצב מען געפינט זיך.

די גמרא זאגט (נדה נ"א): אויב מען זעהט אז א פיש האט "קשקשת" - "פלום פעדערן", איז זיכער אז עס האט "סנפיר" - "שופן", דאס איז מרמז אז דער עיקר איז דער פאנצער, דער עיקר דארף מען זיך נאר זייער שטארקן און נישט ווערן צובראכן פון קיין שום זאך, און אויב מען שטארקט זיך, וועט שוין דער אייבערשטער העלפן, אז מען וועט זיך צוהערן צו די צדיקים, וואס לערנען דעם וועג ווי אזוי צו שווימען אין "ים החכמה" און זיין נאנט צום אייבערשטן.

(תוף הנחל סעודה שלישית,
שמני, תשס"ט לפ"ק)



ויקריבו לפני ה' אש זרה אשר
לא צנה אתם, נדב און
אביהו זענען געשטארבן ווייל זיי
האבן געמאכט פארן אייבערשטן א
פרעמדע פייער וואס ער האט נישט
געהייסן.

רש"י זאגט, פארנוואס זענען נדב
און אביהו געשטארבן?
ווייל זיי האבן גע'פסק'נט הלכות

נאך אויף מיר, איך קען נאך אלץ
צוריק קומען צו אים, איך וועל מיר
אויסרעדן דאס הארץ פאר אים,
איך וועל תשובה טוהן, און איך
בין שוין צוריק ביים אייבערשטן.

דאס קומט אונז דער פסוק מרמז
זיין, די אידישע קינדער
ווערן צוגעגליכן צו די פיש, ווי
דער פסוק זאגט (בראשית מ"ח, ט"ז):
וידגו לרב בקרב הארץ, און די אידן
דארפן שווימען אין וואסער, וואס
דאס גייט ארויף אויף לערנען תורה,
ווי דער פסוק זאגט (ישעיה נ"ה, א):
הוי כל צמא לכו למים, און אויך
תפלה ווערט אנגערופן וואסער, ווי
דער פסוק זאגט (איכה ב, י"ט): שפכי
כמים לבך נכח פני ה', קומט אויס
אז א איד איז ווי א פיש וואס דארף
שווימען אין תורה און תפלה.

און דער איד דארף האבן "סנפיר
וקשקשת", פון איין זייט
"סנפיר" - "פלום פעדערן" צו
קענען גוט שווימען, צו קענען
אריינכאפן אסאך מצות ומעשים
טובים, אבער פון די אנדערע זייט
דארף מען אויך האבן, "קשקשת"
- "שופן", דאס מיינט אז מען
דארף האבן א פאנצער, זיך נישט
צו לאזן צוברעכן פונעם יצר הרע

פון תכלת, ער האט געמיינט אז ער איז ערליכער מיט דעם, אבער דער אייבערשטער דארף דאס בכלל נישט, און דערפאר מוז מען האבן א צדיק, וואס ער לערנט דעם מענטש דעם ריכטיגן וועג אין לעבן.

דאס איז פֿשט אין פֿסוק, ויקריבו לפני ה' אש זרה אשר לא צוה אתם, נדב און אביהו האבן געברענט צום אייבערשטן אבער עס איז געווען א פֿרעמדע פייער, א פייער וואס דער אייבערשטער האט זיי נישט געהייסן, אבער ווי אזוי זענען זיי צוגעקומען דאס צו טוהן? ווייל זיי האבן נישט געפאלגט משה רבינו, ווען זיי וואלטן געהאט אמונת חכמים, און געגאנגען צו משה רבינו און אים געפאלגט, וואלטן זיי נישט צוגעקומען צו דעם.

קומט אויס אז די ביידע טעמים זענען איינס, נאר רש"י זאגט די סיבה וואס האט זיי צוגעברענגט צו מאכן דעם פֿרעמדן פייער.

(תוך הנחל סעודה שלישיית,
שמני, תשס"ה לפ"ק)

פאר זייער רבי משה רבינו, לכאורה דארף מען פארשטיין, דער פֿסוק זאגט דאך א צווייטע טעם, פארן וואס זאגט רש"י אן אנדערע טעם פארן וואס זיי זענען געשטארבן?

מוהרא"ש של"ט"א איז דאס מסביר לויט ווי דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן ס"א): דורך אמונת חכמים, אז מען פאלגט א צדיק, דורך דעם ווייסט א מענטש ווי אזוי זיך צו פירן.

דאס מיינט אז אפילו ווען איינער איז וואויל און ערליך, ער וויל נאר טוהן דעם רצון ה', דארף ער אבער נאך אלץ גיין צו א צדיק וואס זאל אים ווייזן די ריכטיגע וועג, ווי אזוי צו דינען דעם אייבערשטן, ווייל אליינס קען זיך א מענטש זייער נערן, ער טוט ווילדע זאכן וואס דער אייבערשטער וויל בכלל נישט האבן פון אים.

אזוי ווי מיר געפינען ביי קרח וואס האט נישט געוואלט פאלגן משה רבינו, האט ער זיך אנגעטוהן א טלית וואס איז געווען אינגאנצן

פֿרֶשֶׁת תּוֹרִיעַ

בעטן דעם אייבערשטן אויף וואס עס פעלט אים נאך, און דאס וועט משיח אויסלערנען פאר די גאנצע וועלט.

דער אמת איז אז דאס קען מען היינט אויף טוהן, א יעדער מענטש קען שוין יעצט אנהייבן רעדן צום אייבערשטן, דער פראבלעם איז נאר, אז ווען מען טוט עבירות, ווערט פארשטאפט די אויגן און די הארץ, און מען פילט נישט אז דער אייבערשטער הערט אויס יעדע ווארט וואס מען רעדט צו אים, מען פילט נישט דעם אייבערשטן, אז נאר דער אייבערשטער פירט די גאנצע וועלט.

די עצה דערצו איז צו גיין צו א צדיק, וואס ער קען אויפהייבן יעדן מענטש און אים צוריק ברענגן צום אייבערשטן, ער לערנט אויס פארן מענטש אז דער אייבערשטער איז שטענדיג מיט אים, און מען קען שטענדיג רעדן צום אייבערשטן.

נגע צרעת פי תהיה באדם והובא אל הפה. מוהרא"ש שליט"א זאגט אז דער פסוק קומט מרמז זיין, דאס וואס דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן ב): דער עיקר געווער פון משיח איז "תפלה", "צו רעדן צום אייבערשטן", משיח וועט איינגעמען די וועלט מיט תפלה, דאס מיינט אז משיח וועט אויסלערנען פאר אלע מענטשן פון די וועלט, אז מען קען רעדן צום אייבערשטן, און אז א מענטש האט נישט קיינעם און נישט גארנישט אויף דער וועלט, אויסער דעם אייבערשטן, ווי דער פסוק זאגט (צפניה ג, ט): **כי אז אהפך אל עמים שפה ברורה לקרא כלם בשם ה'.**

ווי אזוי ווערט מען נאנט צום אייבערשטן? נאר דורך רעדן צו אים, א מענטש דארף זיך צוגעוואוינען צו רעדן צום אייבערשטן אויף זיין אייגענע שפראך, דאנקען דעם אייבערשטן אויף אלע גוט'ס וואס ער האט און

דאס איז אונז דער פֿסוק מִרְמוֹז, נִגַע צֹרַעַת פֿי תִהְיֶה בְּאָדָם, די נִגְעִים גִּייעֵן אַרְוִיף אַרְוִיף די עֲבִירוֹת וואס אַ מענטש טוט וואס דאס מאַכט אים בְּלִינְד, נִשְׁט צו זעהן און נִשְׁט צו פֿילן דעם אַיבֶּעֲרֻשְׁטֹן, וואס איז די

עצה? וְהוּבֵא אֶל הַפֹּהֵן, מען זאל אים בְּרַעַנְגֵן צום צִדִּיק, וואס ער איז דער פֿהן מִשְׁרַת בֵּיַים אַיבֶּעֲרֻשְׁטֹן, און דער צִדִּיק וועט אױפֿהײבֵן דעם מענטש און אים בְּרַעַנְגֵן צום אַיבֶּעֲרֻשְׁטֹן.

(זאת התורה תזריע סימן א')

פֿרִשְׁתִּי מִצְרַעַת

אין די וואַכעדיגע הפֿטוֹרה שְׁטִיט, וואַרְבֵּעַה אַנְשִׁים הָיוּ מִצְרַעִים פֶּתַח הַשַּׁעַר. די גַּמְרָא זאָגט (סוֹטָה מ"ז.): די פֿיר קֶרַעֲצִיגַע מענטשן זענען געווען גַחְזֵי מִיט זײַנע דִּרְיֵי קִינְדֵּער.

האט אַלישע אים געשאלטן אז די קֶרַעץ פון נעמן זאל אַרְיבֶּער גיין צו אים און צו זײַנע קִינְדֵּער, און אַזױ איז טאַקע געווען.

זעהט מען פון דעם די האַרְבֵּקִיט פון מוֹלֹזֵל זיין אין אַ צִדִּיק, וואס מען באַקומט אױף דעם אַ האַרְבֵּע שְׁטֶרַאף לְדוֹרוֹת, ווי מען זעהט אז גַחְזֵי איז קֶרַעֲצִיג געווארן מיט זײַנע קִינְדֵּער, און זײ האַבן געמוזט זיצן אַינְדֶּרוֹיסן פון די מַחְנֶה.

גַחְזֵי איז געווען דער מִשְׁרַת פון אַלישע הַנְּבִיא, ווען נעמן דער גענעראל פון אַרם איז געקומען צו אַלישע זיך אױס־היילן פון זיין קֶרַעץ, האט אַלישע נִשְׁט געוואלט נעמען קיין געלט פון אים, אָפֶּער גַחְזֵי איז נאכגעלאפן נעמן, און ליגנט געזאָגט אַז אַלישע האט צוריק געצױגן ער וויל יא נעמען געלט, און נעמן האט אים געגעבן אַסאַך מתנות, ווען גַחְזֵי איז צוריק געקומען צו אַלישע,

און פון די אַנְדֵּערע זײט קען מען אַרױס־לֶעֲרַנֵּען די גַרױס־קִיט פון אַמוֹנַת חֲכָמִים, פון גַלִּיבֵן און פֿאַלגן דעם צִדִּיק, אַפִּילוֹ ווען מען פֿאַרשְׁטִיט נִשְׁט אַלעס.

עַר הָאֵט זײַך גַע'טוּכְלִ'ט אײַן יִרְדֵן
זײַבן מָאל, און עַר אײַז גַע'הײלֵט
גַע'וואָרן פֿון זײַן קֶרַעץ.

זַע'הֵט מֶעַן דײַ גְרוֹיִס־קײט פֿון
"אַמוֹנַת חֲכָמִים" פֿון גײַן צו
אַ צַדִיק, און פֿאַלֶגן וואָס עַר זאַגט
בְּתַמִּימוֹת וּפְשִׁיטוֹת, אַפִּילוּ ווען עס
זַע'הֵט אויס ווי אַ קְלײַנע פֿשׁוּט'ע
זאָך, ווייל אַמאַל זאַגט דער צַדִיק
צו טוהן אַ גְרײַנגע זאָך, אַבְעֵר אײַן
דַעם ווענֶדט זײַך דײַ גאַנצֶע הַצְלָחָה
פֿונַעם מַעֲנֵטֶשׁ.

וואויל אײַז דער מַעֲנֵטֶשׁ וואָס גײט
צו אַ צַדִיק, און פֿאַלֶגט
וואָס עַר הײסֵט, וועט עַר זײַכֵּער
מַצְלִיחַ זײַן גאַר שְׁטאַרק, בְּרוּח־גִּוּוֹת
וּבְגִשְׁמִיּוֹת.

(תוֹךְ הַנַּחַל סְעוּדָה שְׁלִישִׁית,
מְצוּרֶע, תּשׁע"א לפ"ק)

ווען נַעֲמָן אײַז קֶרַעצִיג גַע'וואָרן
און עַר אײַז גַעגאַנֶגען צו
אַלִישֶׁע עַר זאל אים הײלן, הָאֵט
אים אַלִישֶׁע גַע'הײסן עַר זאל זײַך
גײַן טוּכְלִ'ען זײַבן מָאל אײַן יִרְדֵן און
אַזױ וועט עַר גַע'הײלֵט ווערן, פֿון
אַנפֿאַנג הָאֵט נַעֲמָן גַע'וואָלט
פֿאַלֶגן, עַר הָאֵט גַע'מײַנט אַז אַלִישֶׁע
וועט מאַכן אַן אַפֿענעם מוֹפֵת, און
אים אויס'הײלן, און יַעֲצֵט הײסֵט
עַר אים אַזאַ גְרײַנגע זאָך, עַר זאל
זײַך טוּכְלִ'ען אײַן יִרְדֵן און עַר וועט
זײַך אויס'הײלן. אײַך האָב אַסאַך
בְּעִסֶרֶע בַּעֲדֵער אײַנדֶערהײם זײַך
צו בַּאָדן דאַרט, פֿאַר דַעם האָב אײַך
גַע'דאַרפֿט אַהֵער קוֹמֶען ? ! בײַז זײַנע
קֶנַעכֵט האָבן אים גַע'זאַגט: דער
נבִיא הָאֵט דײַר גַע'זאַגט אַ גְרוֹיִסֶע
זאָך, פֿאַלֶג אים, וועסטו גַע'הײלֵט
ווערן ! און עַר הָאֵט אַזױ גַע'טוהן,

פֿרִשְׁתַּת אַחֲרַי

אויף "אַמוֹנָה" - צו גלײַבן אַנַעם
אַײַבערֶשֶׁטן.

דער הײלִיגער רַבִּי זאַגט (לִיקוּטִי
מִהַר"ן חֶלֶק א, סִימָן ה): דער

בְּזֹאת יבא אַהֲרֹן אֶל הַקֹּדֶשׁ.
מוֹהָרָא"ש שְׁלִיט"א אײַז
מְסִבִיר דַעם פֿסוק, לױט ווי עס אײַז
באַקאַנט פֿון דײַ סְפָרִים הַקְדוּשִׁים,
אַז דאַס וואָרט "זֹאת" גײט אַרױף

מְנִיעוֹת אַז דער מְעַנְטֵשׁ זאל האָבן אַ
בְּחִירָה, און אויב דער מְעַנְטֵשׁ האט
נישט קיין שְׂכָל דערשָׁרְעקט ער זיך
פון די מְנִיעוֹת און ער געבט אויף,
אַבער ווער עס האט שְׂכָל ווייסט
אַז דאס איז נאר אַ נסיוֹן, און דער
אייבערשטער באהאלט זיך אין
דעם, און ער ווארט אַז דער מְעַנְטֵשׁ
זאל זיך שטאַרקן און צוריק קומען
צו אים.

און מיט דעם טייטשט דער
רבי דעם פסוק (שמות כ, יח):
וּמִשֶּׁה נִיגַשׁ אֶל הָעֲרֶפֶל, דער
צדיק גייט צו צו דעם געפֿל,
אַפילו ווען עס איז פארנעפֿלט,
עס איז פיל מיט שוועריקייטן
און מְנִיעוֹת, אַבער אַשֶׁר שָׁם
הָאֱלֹקִים, דער אייבערשטער
באהאלט זיך דארט אין די מְנִיעוֹת,
ממילא דערשָׁרְעקט ער זיך נישט
דערפון און ער שטאַרקט זיך
און גייט נישט אַוועק פונעם
אייבערשטן.

דאס איז פֿשט אין פסוק וְאַל
יבא בְּכָל עֵת אֶל הַקּוֹדֶשׁ,
מען קען נישט אייביג אזוי שְׁנַעַל
אַריין קומען צו די קדושה,
פי בענן אַרְאָה עַל הַכַּפָּרֶת,

עיקר פון אַ איד איז אַמוּנָה, אַ איד
דאַרף זיך שְׁטענדיג אייבערשטן
ווי ער האלט אין די אַמוּנָה, צו ער
גלייבט טאַקע אינעם אייבערשטן
מיט אַן אַמֶת, און מען דאַרף אַסאַך
בעטן דעם אייבערשטן צו האָבן אַ
ריינע אַמוּנָה, און נישט האָבן קיין
קשיות אויפֿן אייבערשטן.

דאס איז פֿשט אין פסוק בְּזֹאת ווי
אזוי קען אַ איד אַריינגיין
אין די קדושה? דורך אַמוּנָה, אַ
מְעַנְטֵשׁ זאל זיך אַריינלייגן אין
אַמוּנָה צו גלייבן אַמֶת'דיג אינעם
אייבערשטן, און אזוי וועט ער
אַנקומען צו אַלע גוטע זאַכן.

(זאת התורה אחרי סימן ג)

פֿי בענן אַרְאָה עַל הַכַּפָּרֶת.
מוהר"ש שליט"א איז מסביר
דעם פסוק לויט ווי דער הייליגער
רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן
קט"ו): ווען אַ מְעַנְטֵשׁ וויל ווערן
נאַנט צום אייבערשטן, איז דער
מדת הדין מקטרג אויף אים אז מען
דאַרף אונטער שְׁטעלן פאר דעם
מְעַנְטֵשׁ מְנִיעוֹת און שוועריקייטן,
אַבער דער אייבערשטער מיט
זיין רחמנות באהאלט זיך אין די

דער אייבערשטער פארשטעלט זיך מיט וואלקענעס, עס זעהט אויס פארן וואלקענט, פיל מיט מניעות און שוועריקייטן,

אבער מען דארף געדענקן אז אונטער די מניעות באהאלט זיך דער אייבערשטער.

(זאת התורה אחרי סימן ב)

פֿרֶשֶׁת קְדוּשִׁים

אינז מיר זאלן נישט אפֿנערן די נשמה.

רש"י זאגט אויף דעם פֿסוק, דו זאלסט נישט זאגן פֿארן גר: נעכטן האסטו געדינט עבודה זרה, און היינט קומסטו לערנען תורה פונעם אייבערשטן?

דאס איז אינז מרמז אז מיר זאלן זיך נישט לאזן צוברעכן פונעם יצר הרע, וואס זאגט, ווי אזוי קענסטו לערנען תורה ווען נעכטן האסטו געטוהן גרויסע עבירות, ווייל דער אמת איז אז איד קען שטענדיג צוריק קומען צום אייבערשטן, נישט קיין חילוק וואס ער האט געטוהן ביז יעצט.

(זאת התורה קדושים סימן ז)

וכי יגור אתך גר בארצכם לא תונו אתו. מוהרא"ש שליט"א זאגט אז דער פֿסוק קומט אינז מרמז זיין דאס וואס דער הייליגער רבי זאגט (שיחות הר"ן סימן נ"א): דאס זאלט איר מקבל זיין פון מיר, אז די וועלט זאל אייך נישט נערן, ווייל די וועלט נערט זייער! א מענטש נערט זיך אז ער וועט דא בלייבן אויף די וועלט אויף אייביג, און ער כאפט נישט אז די יארן לויפן, און אט דארף מען שוין צוריק גיין צום אייבערשטן, און דערפֿאר דארף א מענטש אריינכאפן אויף דער וועלט ווי מער מצות ומעשים טובים.

דאס איז פֿשט אין פֿסוק **וכי** יגור אתך גר בארצכם לא תונו אתו, די נשמה איז ווי א גר דא אויף די וועלט, און דער פֿסוק ווארנט

פְּרֻשַׁת אֶמּוּר

אזוי ווי ער האט נאך קיינמאל
נישט געדינט דעם אייבערשטן.

דאס איז פֿשט, אַמור וְאַמְרָתָּ,
להזהיר גדולים על הקטנים,

מען דארף ווארענען די גרויסע
אויף די קליינע, דאס מיינט אז אין
די צייט וואס עס גייט גוט פארן
מענטש ער האט חיות, זאל ער זיך
צוגרייטן פאר די שווערע טעג, צו
די צייטן וואס ער וועט זיין פיל
מיט חלישות הדעת, און עס וועט
אים זיין אינגאנצן טונקל, אז ער
זאל זיך דעמאלט'ס אויך קענען
דערהאלטן.

(זאת התורה אמור סימן א)



איש איש פי יקלל אלקיו ונשא
חטאו. לכאורה איז שווער
וואס דער פסוק כאפט אן די לשון
"אלקיו", "זיין" באשעפער, און
נישט דער געווענטליכער לשון
"אלקים", דער באשעפער.

מוהרא"ש של"ט"א איז דאס
מסביר לויט ווי דער

הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן

אמר אל הכהנים בני אהרן
ואמרת אליהם. זאגט רש"י,
אמר ואמרת, להזהיר גדולים על
הקטנים.

מוהרא"ש של"ט"א איז דאס
מסביר לויט ווי דער

הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן
חלק א, סימן רס"א): אפילו ווען א
מענטש פאלט פון זיינע מדרגות
איז עס אויך פונעם אייבערשטן,
אז אזוי וועט דער מענטש זיך מוזן
באנייען, אנהייבן פון פריש צו
דינען דעם אייבערשטן.

און דערפאר אפילו ווען עס גייט
גוט פארן מענטש, ער לערנט,

ער דאווענט, און ער פילט א
געשמאק און א חיות אין עבודת ה',
דארף ער אבער געדענקען אז עס
קען קומען א צייט וואס ער וועט
גארנישט פילן, עס וועט אים זיין
אינגאנצן טונקל און אויסגעלאשן,
ער וועט נישט פילן קיין שום חיות,
אבער ער וועט זיך מוזן שטארקן
און דערהאלטן, און אנהייבן פון
פריש צו דינען דעם אייבערשטן,

וְאִישׁ כִּי יִתֵּן מוֹם בְּעַמִּיתוֹ כְּאִשֶּׁר עָשָׂה בְּנִי יַעֲשֶׂה לוֹ. מוֹהֲרָא"ש שְׁלִיט"א זָאגט אז דער פֿסוק קומט אויב מ'רמז זיין דאס וואס דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק ב, סימן קי"ג): פאר עס קומט ארויס א גזר דין אויף א מענטש חס ושלום, פֿרעגט מען דעם מענטש אליינס צו ער איז מסכים צום גזר דין, וואס מען האט אויף אים גזר גענוען.

אָוּדַאי אויב וועט מען פֿרעגן דעם מענטש אליינס וועט ער נישט וועלן, און דערפֿאר פֿרעגט מען אים אויף א צווייטן: יענער האט געטוהן אזוי און אזוי, וואס האלסטו קומט זיך פֿאר אים? און וואס דער מענטש פֿסק'נט אויפן צווייטן, פֿסק'נט ער פֿאר זיך אליינס.

דאס איז פֿשט אין פֿסוק, וְאִישׁ כִּי יִתֵּן מוֹם בְּעַמִּיתוֹ, ווען א מענטש זאגט אויף א צווייטן אז ער האט א מום, כְּאִשֶּׁר עָשָׂה בְּנִי יַעֲשֶׂה לוֹ, אזוי ווי ער האט געפֿסק'נט אויפן צווייטן אזוי טוט מען פֿאר אים.

חלק א, סימן ל"ו): פונעם אייבערשטן קומט אראפ א פֿשוט'ע ליכטיגקייט, וואס קען ווערן אויסגעטייטשט צום גוטנס, אדער צום שלעכטס.

אז דער מענטש גלייבט אינעם אייבערשטן, אז דער אייבערשטער מיינט שטענדיג זיין גוטס, דעמאלטס האט ער א געשמאקע גליקליכע לעבן, אויב אָבער דער מענטש רעדט זיך איין, אז דער אייבערשטער האט אים נישט ליב, און ער וויל זיך חס ושלום נוקם זיין אין אים, דעמאלטס האט דער מענטש א שלעכטע לעבן, און אלעס ווענדט זיך אין דעם מענטש אליינס.

דאס איז פֿשט אין פֿסוק, **איש איש כִּי יִקְלַל אֶלְקָיו וְנָשָׂא חֲטָאוֹ, א מענטש שעלט נאר "זיין" באשעפער, דאס מיינט אז ער שעלט נאר, ווייל ער משל'ט זיך אויס א באשעפער לויט ווי זיין מח האט אויסגעטראכט, אָבער באַמַת איז דער אייבערשטער א גוטער באשעפער וואס וויל אויב נאר העלפן שטענדיג.**

(תוף הנחל, ליל שבת קודש, תש"ס)

כאפט נישט אז אין די זעלבע צייט
פסק'נט מען זיך אליינס.
(זאת התורה אמור סימן ח)

דערפאר דארף מען זיך
זייער אפהיטן פון
אפ'פסק'ענען א צווייטן, ווייל מען

פֿרֿשֿתֿ בְּהֵר

און אפילו ווען דער עושר זאגט
עס נישט ארויס, אבער ווען
ער זעהט ווי דער ארימאן ערלויבט
זיך צו קויפן עפעס מער ווי בלוז
צום לעבן, עסט עס אים אויף דאס
הארץ, "פאר דעם האב איך אים
געדארפט געבן צדקה?!" אז ער
זאל זיך קויפן דאס און דאס?,"
כאילו פאר דעם עושר קומט זיך
אלעס גוטס, און פאר דער ארימאן
קומט זיך נאר ממש אז ער זאל
נישט שטארבן פון הונגער.

דאס זאגט דער פסוק, וחי אחיך
עמך, דיין ברודער זאל
לעבן "מיט דיר", אזוי ווי פאר דיר
פארגינסטו דיך אביסל ברייטער,
פארגיין עס אויף פאר דיין ברודער
דער ארימאן, און זעה אז ער זאל
אויך זיין פרייליך, און האבן
וואס ער דארף מיט א ברייטקייט,

וכי ימוך אחיך ומטה ידו עמך
והחזקת בו, גר ותושב וחי
עמך. מוהרא"ש שליט"א איז דאס
מסביר לויט ווי דער הייליגער רבי
נתן זאגט (ליקוטי הלכות, קידושין,
הלכה ג' אות ד'): אז מען זעהט אז עס
זענען דא עשירים וואס ווילן נישט
געבן קיין צדקה, ווען מען קומט
זיי בעטן צדקה זאגן זיי: "עס איז
היינט שווערע צייטן, איך מוטשע
מיך זייער פאר מיר אויף, און
איך קען נישט געבן קיין צדקה".
אבער דער אמת איז אז דער עושר
לעבט זיך גאנץ ברייט, נאר לויט
די גרויסע סטאנדארטן ווי אזוי ער
האט זיך אויסגעשטעלט זיין לעבן,
לויט דעם מוטשעט ער זיך. קומט
אויס אז פאר זיך פארגינט ער זיך
א ברייטע לעבן, און פאר דעם
ארימאן פארגינט ער נישט נאר אז
ער זאל נישט אויסגיין פאר הונגער.

און עס וועט דיר קיינמאל גארנישט
פֿעלן.

(זאת התורה בהר ד')

און דעמאלט וועט דיר דער
אייבערשטער צוריק צאלן, אז עס
וועט אריינקומען די ברכה ביי דיר,

פֿרֿשֿת בְּהַקְתִּי

אייבערשטער האט געהייסן, און
מען גלייבט אינעם אייבערשטן,
אויב דו וועסט אמת'דיג גלייבן
אינעם אייבערשטן, דעמאלטס,
ונתתי גשמיתם "בעתם" וועסטו
באקומען דיין פֿרנסה אין די
ריכטיגע צייט.

דאס איז אזוי ווי דער הייליגער
רבי רבי אלימלך זי"ע
ברענגט (נועם אלימלך, בהר): פון
זיין ברודער דער הייליגער רבי
רבי זושא זי"ע, אויפ'ן פסוק, וכי
תאמרו מה נאכל בשנה השביעית
הן לא נזרע ולא נאסף את תבואתנו,
וצויתי את ברכתי לכם וגו', אויב
וועט איר פֿרעגן וואס וועלן מיר
עסן אין די שמיטה יאר? מען טאר
דאך נישט איינפֿלאנצן, זאגט דער
אייבערשטער, איך וועל אריינשיקן
א ברכה אין די זעקסטע יאר אז עס
וועט שוין זיין גענוג פאר דריי יאר.

אם בהקתי תלכו וגו' ונתתי
גשמיתם בעתם. מוהרא"ש
שליט"א איז דאס מסביר לויט
ווי דער הייליגער רבי זאגט
(ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן ע"ו): דער
אייבערשטער שיקט שטענדיג
גוטע השפעות פארן מענטש, נאר
נישט אייביג האט דער מענטש די
כלים עס מקבל צו זיין, און דערפאר
קען נעמען א לאנגע צייט ביז עס
קומט אן צום מענטש, אבער אויב
האט מען אמת'דיג בטחון אינעם
אייבערשטן, מען גלייבט אז דער
אייבערשטער וועט זיכער העלפן,
דעמאלטס קומט די השפעות
שנעלער, ער באקומט עס אין די
ריכטיגע צייט ווען ער דארף עס.

דאס איז פֿשט אין פסוק, אם
בהקתי תלכו, "חק" מיינט
א מצוה וואס מען פארשטייט
נישט, מען טוט עס נאר ווייל דער

דארפן פון פֿריש אַריין שײַן די
השפּעות.

(תוֹף תּחַל, ליל שַׁבַּת קוֹדֶשׁ
בְּהַר-בְּחֻקוֹתַי, תּשׁס"ט)



וַיִּשָּׂא מִפְּנֵי חֲדָשׁ תּוֹצִיאֹו. מוֹהֲרָא"ש
שְׁלִיט"א זאָגט אַז דער פֿסוק
קומט אונז מרמז זיין, דאס וואס דער
הייליגער רבי זאָגט (ליקוטי מוהר"ן
חלק ב, סימן 1): ווען אַ מענטש רעדט
מיט אַ צווייטן פונעם אייבערשטן
פון יראת שמים, ער געבט ארויס
פאר זיין חבר וואס ער האט אין
מוח, דעמאלטס פילט אים דער
אייבערשטער אן זיין מוח מיט
פרישע השגות אין עבודת השם, ווייל
אזוי ווי ער האט אויסגעליידיגט
זיין מוח פאר א צווייטן, באקומט
ער אריין פרישע זאכן.

דָּאס איז פֿשט אין פֿסוק, וַיִּשָּׂא
מִפְּנֵי חֲדָשׁ תּוֹצִיאֹו, דו
זאלסט שטענדיג רעדן מיט חברים
און תלמידים פונעם אייבערשטן,
און אזוי אז דו וועסט אויסליידיגן
דיין מוח פאר דייע חברים, וועסטו
באקומען "חדש" פרישע נייע גוטע
השגות.

(זאת התורה בחקתי סימן א)

פֿרעגט דער הייליגער רבי רבי
זושא זי"ע אז עס איז
נישט דער סדר פון פסוק צו זאגן
די קשיא, פארקערט אסאך מאל
איז דא איין איבריגע אות אין פסוק
וואס מיט דעם ווערט פארענטפערט
אסאך קשיות, נישט פארקערט, די
תורה זאל ארויס שרייבן די קשיא?

נאר דער תירוץ איז, אז דער
אייבערשטער
שטענדיג שפע פארן מענטש אן
קיין אפשטעל, נאר ווען א מענטש
הייבט אן פֿרעגן קשיות: פון ווי
וועל איך האבן צו עסן? מיט דעם
האקט ער אפ די שפע, און דער
אייבערשטער מוז פון פֿריש אַריין
שיקן די שפע.

דאס איז פֿשט אין פֿסוק, די
תורה וויל אויסלערנען דעם
מענטש אז ער זאל נישט פֿרעגן
קיין קשיות, נאר גלייבן אז דער
אייבערשטער וועט אים זיכער
העלפן, ווייל אויב דו וועסט
פֿרעגן קשיות, וכי תאמרו מה נאכל
בשנה השביעת, וועסטו מיט דעם
אפהאקן די שפע, וצויתי את ברכתי,
דעמאלטס וועט דער אייבערשטער

אייגענע נקדה, און נישט קוקן אויף
יענעם, און אז מען קוקט נישט
אויף א צווייטן האט מען נישט קיין
בזיונות.

דאס איז פֿשט אין פֿסוק וְכָשְׁלוּ
איש באַחיו דער עיקר
דורךפאל פון א מענטש איז, ווען
ער קוקט אויף א צווייטן, כּמִפְּנֵי
חֶרֶב וְרִדָּף אֵין, פֿאילו יענער וויל
דיר רודפֿן, אין די צייט וואס
יענער קוקט אפילו נישט צו זיין
זייט, ולא תהיה לְכֶם תְּקוּמָה לְפָנַי
איביכם, דו וועסט דיר נישט קענען
דערהאלטן, וויל קנאה עסט אויף
א מענטש, ווען מען קוקט אויף
צווייטן עסט מען זיך ממש אויף
לעבעדיגערהייט, און מען ווערט
אינגאנצן צובראכן.

דערפאר דארף א מענטש אסאך
בעטן דעם אייבערשטן,
אז ער זאל נאר קוקן אויף די גוטע
זאכן וואס ער האט, און בכלל
נישט קוקן אויף א צווייטן, וועט
ער זייער מצליח זיין.

(תוף הנחל סעודה שלישית,
בהר-בחקתי תשס"ז)

**וְכָשְׁלוּ איש באַחיו כּמִפְּנֵי חֶרֶב
וְרִדָּף אֵין, ולא תהיה לְכֶם
תְּקוּמָה לְפָנַי איביכם. מוהרא"ש
שליט"א** איז מסביר דעם פֿסוק,
לויט ווי דער הייליגער רבי זאגט
(ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן ל"ד):
אויפֿן פֿסוק (תהלים ס"ט, כ"א):
חֶרֶפָה שְׁבֵרָה לְבִי, אז די בושות און
בזיונות צוברעכן זייער א מענטש,
און די עצה איז זיך מקשר זיין צו
די נקדה וואס איז שייך צו אים,
דאס מיינט, אז די עיקר בזיונות
האט א מענטש ווען ער קוקט אויף
א צווייטן "יענער איז בעסער פון
מיר, יענער איז מער מצליח פון
מיר", און מען הייבט אן יענעם צו
מקנא זיין, ביז מען רעדט זיך שוין
אין אז יענער וויל מיר רודפֿן, אין
די צייט וואס יענער טראכט בכלל
נישט פון דיר.

און די עצה דערצו איז, אז א
מענטש זאל נאר קוקן אויף
זיין נקדה, יעדער מענטש האט
א נקדה, א זאך וואס נאר ער קען
אויספירן, און דערפאר דארף
זיך יעדער שטארקן נאר מיט זיין

די גרויסקייט פון לערנען חומש רש"י מיטן תרגום
דער אר"י הקדוש זאגט (שער הגלגולים, הקדמה
ז'): ווען א מענטש לערנט א פסוק בייטאג,
דעמאלטס ביינאכט ווען די נשמה גייט ארויף,
לערנט מען איר אויס, זייער אסאך סודות אויף
דעם פסוק. פל שפן ווען א מענטש איז זוכה און
ער לערנט יעדן טאג עטליכע פסוקים חומש
רש"י מיטן תרגום, אזוי אז ווען עס קומט
פרייטיג האט ער שוין ברוך השם מעביר סדרה
געווען, קען מען זיך נישט פארשטעלן דאס
גרויסקייט דערפון, און וואס פאר א שכר מען
באקומט פאר דעם. און ליידער רוב וועלט
זענען מורא'דיג נתרשל אין 'די' מצוה, און
דערפאר גייט איבער אויף מענטשן עניות מיט
דחקות מיט מחלות רחמנא לצלן.

(קונטרס "לעב מיטן מצואות")



ספר
במלך בר

דער קוואל
פון תורה

דער בורא פֿל עולמים האט יעדן אידיש קינד ליב, מיר
זענען אלע קינדער פונעם בורא פֿל עולמים אזוי ווי עס
שטייט "בנים אתם להו' ה' אלוקיכם", אזוי ווי א קינד
שעמט זיך נישט און ער קומט צו זיין טאטן און בעט
יעדע זאך וואס ער דארף האבן איינמאל און נאכאמאל
און נאכאמאל וכו', ער ווערט נישט מיד וכו', וכו',
דאס איז דאך מיין טאטע, און דו האסט מיר געבוירן,
בעט איך דיר דו זאלסט מיר געבן דאס וכו' און דאס
וכו', ער שעמט זיך נישט צו בעטן, "טאטי געב מיר
וכו', טאטי איך דארף וכו'", אזוי דארף א מענטש זיך
צוגעוואוינען רעדן צום בורא פֿל עולמים. אפילו ביים
אנפאנג דאכט זיך אים אז קיינער הערט אים נישט אויס
וכו', ס'איז נישטא אזא זאך, דער אייבערשטער איז
אויף די גאנצע וועלט, דער אייבערשטער איז א שומע
תפילות ישראל, ער הערט אויס די תפלה פון א איד,
וואס ער בעט וועט ער קריגן. עס נעמט צייט ביז דער
מענטש וועט זיך אויפבויען א פלי און גלייבן אז ער
איז אויכעט חשוב ביים בורא פֿל עולמים. איבער דעם
דארף מען זיך זייער זייער שטארקן, און בעטן יעדן
טאג וואס מען וויל, און דער בורא פֿל עולמים וועט
אנודאי געבן, אבער מען דארף זיין א געוואלדיגער
עקשן אויף דעם, רעדן נאר צו אים, און זיך מחזק זיין
מיט שמחה, דעמאלטס וועט דאס גאנצע לעבן גיין
אנדערש.

(אשר בנחל באידיש חלק א מכתב מד)

פֿרֶשֶׁת בַּמִּדְבָּר

ליינט מען פֿרֶשֶׁת בַּמִּדְבָּר פֿאר שָׁבועוֹת.

לויט ווי דער הייליגער רבי זאגט (שיחות הַר"ן סימן צ"א): אַ

סגולה צו האָבן הַתְּמִדָּה, צו לעַרְנֵעַן פֿלייסיג, אַז מען זאל נישט רעדן קיין שְׁלֵעכְטֵס אויף קיין שום איד, ווייל עס זענען דא זעקס הונדערט טויזנט אותיות אין די תּוֹרָה, קעגן די זעקס הונדערט טויזנט אידן, און אויב רעדט מען שְׁלֵעכְטֵס אויף אַ איד, מיט דעם פֿסֶלֶט מען איין אות פון די ספֿר תּוֹרָה, און אַז עס פעלט איין אות פון די תּוֹרָה איז עס פֿסוּל, און מען האט נישט קיין חֶשֶׁק צו לעַרְנֵעַן.

דערפֿאר ליינט מען שְׁטענדיג פֿרֶשֶׁת בַּמִּדְבָּר פֿאר

שָׁבועוֹת, צו ווייזן אַז יעדער איד איז אַ געציילטע איד, יעדער איד איז זייער חשוב, און מען טאר קיינעם נישט אַוועקמאַכן, נישט זיך און נישט אַ צווייטן, און אזוי קען מען צוגיין צו מקבל זיין די תּוֹרָה מיט גרויס חֶשֶׁק און געשמאק.

(זאת התורה במדבר סימן א)

יִדְבָּר ה' אֶל מֹשֶׁה בַּמִּדְבָּר סִינִי בַּאֲהֶל מוֹעֵד. רש"י זאגט:

ווייל דער אייבערשטער האט ליב די אידן, ציילט ער זיי צו יעדע צייט.

מוהרא"ש שליט"א איז דאס מִסְבִּיר לויט ווי דער

הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן ל"ד): יעדע איד האט א נקודה, א זאך וואס נאר ער קען אויספירן, און מיט דעם קען ער זיך שטארקן אפילו ווען ער זעהט אַז אַנדערע זענען מער מצליח פון אים, אָבער יענער האט דאך נישט די נקודה וואס איך האב.

דערפֿאר האט דער אייבערשטער געציילט די אידן יעדע

שטיק צייט, צו ווייזן אַז יעדער איד איז אַ באַזונדערער געציילטער איד, און יעדער איד איז באַזונדער חשוב ביים אייבערשטן.

מיט דעם קען מען אויך פארשטיין דאס וואס עס ווערט

געברענגט אין שְׁלַחן ערוך (אורח חיים סימן תכה, סעיף ד'): שְׁטענדיג

ער אַ מלאַך, און די מלאַכים וואס ווערן באשאפן פון די מצות, זיי באגלייטן דעם מענטש און היטן אים אָפּ פון אלעם שלעכטס, און פארקערט אויף, אויב מען טוט חס ושלום עבירות, באשאפט מען מיט דעם שלעכטע מלאַכים, וואס זיי דערביטערן די יארן פארן מענטש.

ווי אזוי גיבט מען כח פאר די גוטע מלאַכים? דורך שמחה, אז מען פריידט זיך מיט די מצות וואס מען האט זוכה געווען צו טוהן, מיט דעם באקומט דער גוטער מלאַך נאך מער כח צו העלפן דעם מענטש, און אים ראטעווען פון אלעם שלעכטס.

דערפאר ווען די אידן זענען געשטאנען ביים בארג סיני, און זיי האבן געזעהן זייער געוואלדיגע כח, אז מיט יעדע מצוה וואס זיי טוען באשאפן זיי מלאַכים, האבן זיי געגלוסט דערצו, אז זיי זאלן אויף זיין אויסגעשטעלט מיט פענער אזוי ווי די מלאַכים, זיך צו דערמאנען די כח וואס זיי האבן, און אזוי וועלן זיי זיך אַנשטרענגען צו טוהן ווי מער מצות, און זיך פרייען מיט די מצות, און דורך דעם

יְחַנּוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אִישׁ עַל מַחְנֵהוּ וְאִישׁ עַל דְּגָלוֹ. דער מדרש זאגט (תנחומא פרשת במדבר): ווען די אידן זענען געשטאנען ביים בארג סיני צו מקבל זיין די תורה, האבן זיי געזעהן די טויזנטער מלאַכים וואס זענען דארט געווען, ווי זיי שטייען מיט א סדר מיט פענער, האבן די אידן געזאגט: הלאי וואלטן מיר אויף געהאט אזעלכע פענער, און דערפאר האט דער אייבערשטער געהייסן אז די אידן זאלן אויף האבן פענער.

לְכַאֲרֵה דַאָרְךָ מען פארשטיין, וואס איז די גרויסע זאך מיט די פענער פון די מלאַכים, אז די אידן האבן אזוי געגלוסט דערצו?

מוהרא"ש שליט"א איז דאס מסביר, לויט ווי דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק ב, סימן ה'): דורך דעם וואס א איד פריידט זיך מיטן אייבערשטן און מיט זיינע מצות, דורך דעם גיבט ער כח פאר די מלאַכים.

דאס מיינט אז מיט יעדע מצוה וואס א איד טוט, באשאפט

באקומען אסאך מלאכי שמירה, זיי צו באגלייטן און אפהיטן פון אלעס שלעכטס.

און דערפאר ליינט מען שטענדיג פרשת במדבר פאר יום טוב

שבועות, צו ווייזן די כח וואס אידן האבן מיטן מקנים זיין די תורה און מצות וואס מען גייט מקבל זיין אין שבועות.

(תוף הנחל ליל שבת קודש במדבר תשס"ח)

פֿרֿשֿת נִשְׂא

מאכט ער א געוואלדיגע נחת רוח פארן אייבערשטן.

און ספעציעל די וואס זענען מקורב צו א צדיק, זאגט דער הייליגער רבי (ליקוטי מוה"ר חלק ב, סימן ע"ב): די וואס זענען מקורב צו אן אמת'ן צדיק פאלט אויף זיי ארויף א שפלות, זיי פילן זייער געפאלן ביי זיך, ווייל פֿדי צו באקומען די אלע גוטע זאכן וואס מען באקומט ביים צדיק, דארף מען קודם דורך גיין שוועריקייטן, און דערפאר דארפן זיי זיך זייער שטארקן און זיך נישט לאזן צוברעכן פון קיין שום זאך.

דערפאר זאגט דער פסוק פאריגע וואך נשא את ראש בני קהת הייב אויף די קעפ פון די בני קהת, שטארק זיי, זיי דארפן אסאך

נשא את ראש בני גרשון גם הם לבית אבתם למשפחתם.,

מוה"רא"ש שליט"א איז מסביר דעם פסוק לויט ווי דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוה"ר חלק א, סימן ס"א): אזוי ווי א מענטש דארף גלייבן אינעם אייבערשטן, אזוי דארף א מענטש אויף גלייבן אין זיך, אז ער איז אויף חשוב ביים אייבערשטן, דער אייבערשטער דארף אים האבן, ווייל דער יצר הרע האט ליב צו צוברעכן דעם מענטש: דער אייבערשטער דארף דיר נישט, דו ביזט גארנישט ווערט, פון דיר וועט שוין גארנישט ווערן! דערפאר דארף זיך א איד זייער שטארקן און וויסן אז ער איז יא זייער חשוב ביים אייבערשטן, און מיט יעדע מצוה וואס ער טוט,

מוֹהֲרָא שְׁלִיט"א איז דאס
מסביר לויט ווי דער

הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוה"ר"ן
חלק א, סימן ס"ח): באמת וואלט
יעדער איד געדארפט האבן געלט,
נאר עס איז דא איין שלעכטע מדה
וואס דאס נעמט אנוועק די געלט
פונעם מענטש, און עס איז זייער
שווער פטור צו ווערן פון די מדה,
אפילו ווען מען ווייסט אז דורך
דעם וועט מען פארלירן געלט,
קען מען זיך אבער נאך אלץ נישט
מתגבר זיין דערויף.

און די שלעכטע מדה איז "פעס",
ווייל פעס און געלט קומען
פונעם זעלבן פלאץ, און ווען מען
ווערט אין פעס, מען רעגט זיך
אויף, דורך דעם פארלירט מען די
געלט, ווען דער יצר הרע זעהט
אז עס דארף יעצט אראפקומען
השפעות פון געלט פאר א מענטש,
שטעלט ער אים אונטער א נסיון
פון פעס, און אויב דער מענטש
פאלט אדורך, ער ווערט גערעגט,
פארלירט ער זיין געלט.

ווייל מיט דעם וואס א מענטש
ווערט גערעגט באשאפט
ער שלעכטע מזיקים, וואס זיי

חיזוק, ווייל זיי זענען אזוי נאנט צו
אזא הייליגע פלאץ, צו די הייליגע
משכן, דערפאר זענען זיי זייער
צובראכן, און זיי דארפן אז דו
זאלסט זיי מחזק זיין.

אָבער דער פסוק זאגט אויף נשא
אָת ראש בני גרשון גם הם,
די בני גרשון זיי זענען אויף נאנט
צום משכן, און זיי דארף מען אויף
אויפהייבן און מחזק זיין, לבית
אבתם למשפחתם, זיי זאלן וויסן
פון וואסערע חשובע משפחה זיי
שטאמען, און זיי זאלן זיך זייער
שטארקן, און נישט ווערן צופאלן
און צובראכן פונעם יצר הרע וואס
ווייל זיי צוברעכן, נאר זיי זאלן
געדענקן אז זיי זענען זייער חשוב
ביים אייבערשטן.

(זאת התורה, נשא סימן א)



יְבָרְכֶה ה' וישמרך, דער
אייבערשטער זאל דיר
בענטשן און אפהיטן. זאגט דער
מדרש (במדבר רבה פרשה י"א, סימן ה):
יְבָרְכֶה ה', דער אייבערשטער זאל
דיר בענטשן מיט געלט, (במדבר
רבה פרשה יב, סימן ג). וישמרך, און
אפהיטן פון מזיקין.

מִן הַמַּזִּיקִין, דער אייבערשטער זאל דיר אָפֿהײַטן פֿון די מזיקים וואס ווערן באַשאַפֿן פֿון פֿעס, אַז מען זאל זײַ נישט אױפֿרעגן, אַזױ וועט מען האָבן אַסאך געלט.

(זאת התורה נשא סימן ג)

זענען אים מצער און מאכן שאדן זיין געלט.

דאס איז פֿשט אין פֿסוק, יְבָרַךְ ה' בְּמִמּוֹן, דער אייבערשטער וועט דיר בענטשן מיט געלט, אָבער עס פֿעלט נאך אױס וישמרה

פֿרשֶׁת בְּהַעֲלוֹתָהּ

דאס איז געווען אהרן הכהן, פון איין זייט איז ער געווען זייער הייליג, ער איז אריין לפני ולפנים אין קדשי קדשים, אָבער פון די אנדערע זייט האט ער זיך אַראַפֿגעלאָזט צו מענטשן, ער האט געמאכט שלום בית צווישן אידן. ווי די חז"ל דערציילן (אבות דרבי נתן, פרק י"ב): ווען צוויי מענטשן זענען געווען צוקריגט, איז אהרן געגאנגען צו איינעם און אים געזאגט: דו ווייסט איך קום יעצט פון דיין חבר, עס רייסט אים דאס הארץ אז ער האט דיר געטשעפעט, ער זאגט: וויי איז מיר, אז איך האב געטשעפעט מיין חבר, ווי אזוי קען איך אים איבערבעטן? אזוי האט אהרן גערעדט צו איינעם, ביז ער

ויעש פן אהרן. זאגט רש"י: להגיד שבחו של אהרן שלא שינה, דאס קומט לויבן אהרן, אז ער האט נישט משנה געווען.

מוהרא"ש של"ט"א איז דאס מסביר, לויט ווי דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק ב, סימן ס"ח): אן אמת'ע צדיק איז סיי אונטן און סיי אויבן, דאס מיינט אז אפילו ער לעבט מיטן אייבערשטן, ער איז צוגעקלעבט צום אייבערשטן, אָבער פון די אנדערע זייט ער אויך אונטן, ער לאזט זיך אַראַפֿ צו מענטשן, ער שמועסט מיט זיי, ער פֿאַרברענגט מיט זיי, און אזוי איז ער זיי אויך מקרב צום אייבערשטן.



נָאֵךְ א פֿשֶׁט זאָגט מוהרא"ש שלִיט"א, לויט ווי דער הייליגער רבי האט דערציילט (ליקוטי מוהר"ן חלק ב, סימן קט"ו): ער פֿלעגט זיך זייער שטארקן צו דינען דעם אייבערשטן, זיין סדר איז געווען, אז ווען ער האט זיך אויסגעקליבן א וועג צו דינען דעם אייבערשטן, איז ער אָנגעאָנגען מיט דעם וועג מיט א שטארקייט פֿאר א שטיק צייט, און אין די צייט האט ער זיך נישט געלאזט פֿארפֿירן פון גארנישט, אפילו עס איז אים אריינגעקומען פֿרישע מחשבות, אז ער דארף אנדערש טוהן, האט ער זיך בכלל נישט צוגעהערט דערצו, נאר ער איז ווייטער געגאָנגען זיין וועג.

דאס איז פֿשֶׁט "להגיד שבחו של אהרן שלא שינה" אהרן האט זיך אויסגעקליבן א געוויסע וועג וויאזוי צו דינען דעם אייבערשטן, ווי אזוי צו צינדן די מנורה, און מיט דעם איז ער געגאָנגען, און נישט משנה געווען.

דאס קומט אונז לערנען, אז מיר זאלן אויך אזוי טוהן, אויב

האט טאקע איינגעזעהן אז זיין חבר האט חרטה, און וויל אים אמת'דיג איבערבעטן.

דערנאך איז ער געגאָנגען צום צווייטן און געזאָגט די זעלבע זאך: דו ווייסט, דיין חבר שעמט זיך ממש פון דיר, אז ער האט דיר מצער געווען, ער קען זיך ממש נישט מוחל זיין אז ער האט דיר וויי געטוהן, ער וויל דיר זייער שטארק איבערבעטן! אזוי האט ער גערעדט מיטן צווייטן ביז יענער האט זיך אויך בארהיגט און מוחל געווען זיין חבר.

ווען די צוויי חברים האבן זיך נאכדעם געטראפן, זענען זיי ארויפגעפאלן איינער אויפן צווייטן און זיך געקושט.

דאס איז געווען די מעלה פון אהרן, "להגיד שבחו של אהרן שלא שינה" אפילו ער איז געווען אזוי הייליג, און דבוק צום אייבערשטן, האט ער גארנישט משנה געווען ביי זיין האנדלען מיט מענטשן, פֿארקערט, ער האט זיך אראפגעלאזט צו מענטשן, און זיי מקרב געווען.

(זאת התורה בהעלותך סימן ב)

דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן כ"ז): פֿדִי אַלע מענטשן פון די וועלט זאלן דינען נאר דעם אייבערשטן, און אוועק ווארפן אַלע זייערע זילבערנע און גאלדענע עבוד־ה'ס, דאס געשעהט דורך די שלום וואס עס איז דא אויף די וועלט, ווייל ווען די גאנצע וועלט לעבט בשלום, מען קריגט זיך נישט איינער מיטן צווייטן, קען איינער מסביר זיין פארן צווייטן, אז עס איז דא נאר איין עצה אויף די וועלט, צו דינען דעם אייבערשטן.

אַלע מחלוקת אויף די וועלט הייבן זיך געווענטליך אָן וועגן געלט, איינער איז מקנא דעם צווייטן אז ער איז מער מצליח פון אים, ער האט מער געלט פון אים, אָבער ווען מען זאל אָוועקוואַרפן די אַלע זילבערנע און גאלדענע עבוד־ה' זרות, מען זאל וויסן אז געלט קומט נאר פונעם אייבערשטן, וועט זיין שלום אויף דער וועלט, ווייל אז איינער וועט דארפן געלט וועט ער גיין צום אייבערשטן, און דער אייבערשטער וועט אים העלפן ער וועט וויסן, איך דארף נישט צוקומען צו קיין מענטשן,

א איד האט מקבל געווען פון א צדיק א וועג וויאזוי צו דינען דעם אייבערשטן, זאל ער מיט דעם גיין מיט מסירת נפש ביזן סוף, און זיך נישט לאזן פארפירן פון קיין שום מענטש, און אפילו נישט פון אייגענע מחשבות וואס זענען אים מבבל, און אויף אזא וועג וועט ער זיכער מצליח זיין.

(זאת התורה בהעלתך סימן ג)



פּמִּרְאָה אֲשֶׁר הִרְאָה ה' אֶת מֹשֶׁה בְּן עֶשְׂה אֶת הַמַּנְּהֵג.

חז"ל זאגן (במדבר רבה, ריש פרשת השבוע): עס איז שווער געווען פאר משה רבינו ווי אזוי צו מאכן די מנורה, ביז דער אייבערשטער האט אים געזאגט: נעם א שטיקל גאלד און ווארף עס אריין אין פייער, און עס וועט ווערן א מנורה.

לְכַאוֹרָה דַּאֲרָף מֵעַן פֹּאָרשְׁטִיין,
פארנוואס איז אזוי שווער געווען פאר משה צו מאכן די מנורה, מער פון אַלע אנדערע פלים פון די משכן?

מִוִּהְרָא שְׁלִיט"א איז דאס מסביר לויט ווי

די מנוחה? ווי אזוי קען איך מאכן אז אלע אידן זאלן לעבן בשלום, און זיך נישט קריגן? עס איז דאף דא אזויפיל מחלוקת און חילוקי דעות ביי אידן.

און דעמאלטס וועט מער נישט זיין קיין מחלוקת אויף דער וועלט, און מען וועט קענען אריינברענגען אמונה און יראת שמים אין די גאנצע וועלט.

האט אים דער אייבערשטער געזאגט, נעם דעם שטיק גאלד און ווארף עס אריין אין פייער, דאס מיינט נעם די תאוה פון געלט און ווארף עס אריין אין פייער, אז מען זאל מער נישט נאכלויפן געלט, מען זאל וויסן אז געלט געבט נאר דער אייבערשטער, און נישט מקנא זיין א צווייטן וואס האט מער געלט, און אזוי וועט זיך אויפהערן די מחלוקת, ווייל רוב מחלוקת קומט נאר פון געלט.

דער הייליגער רבי נתן זאגט (ליקוטי הלכות, ראש חודש, הלכה ז'): די מנוחה איז מרמז אויף די שלום צווישן אידן, די מנוחה האט געהאט ניין און פערציג חלקים אבער אלעס איז געווען פון איין שטיק, דאס איז מרמז אויף די ניין און פערציג אותיות וואס איז דא אין די נעמען פון די צוועלף שבטים, אז אלע דארפן זיין פון איין שטיק, צו לעבן אינאיינעם בשלום.

דאס איז שווער געווען פאר משה רבינו, ווי אזוי קען איך מאכן

(תוך הנחל, סעודה שלישית, בהעלתך תשנ"א)

פרשת שלח

זאגט רש"י אז זיי האבן גערעדט קעגן דעם אייבערשטן, אז אפילו דער אייבערשטער וועט זיך נישט קענען אן עצה געבן מיט זיי, רחמנא ליצילן.

לא נוכל לעלות אל העם כי חזק הוא ממנו, די מרגלים האבן געזאגט פאר די אידן, מיר וועלן נישט קענען גיין אויף ארץ ישראל, ווייל די גוים זענען שטערקער.

אַרץ יִשְׂרָאֵל אִיז פֿיל מִיט גוים,
אַלעס זעהט אויס ווי עס פֿירט זיך
בְּדֶרֶךְ הַטֶּבַע, האָבן זיי געזאָגט אז
דער אייבערשטער קען זיך נישט
אַראַפֿלאָזן דאָרט אין אַזאַ מַצָּב,
דער אייבערשטער אִיז צו גרויס זיך
אַראַפֿ צו לאָזן דאָרט.

אַבְעֵר דאָס אִיז געווען זייער
טעות, פֿאַרקערט ווייל
דער אייבערשטער אִיז אַזוי גרויס,
לאַזט ער זיך אַראַפֿ צו די וועלט,
און ער פֿירט די גאַנצע וועלט, אַ
יעדע קלייניקייט וואָס פֿאַסירט
אויף די וועלט קומט נאָר פֿונעם
אייבערשטן, און אַזוי ווי מען זעהט
טאַקע אַז דער אייבערשטער האָט
געמאַכט אַז די גוים אין אַרץ יִשְׂרָאֵל
זאלן זיין פֿאַרנומען צו באַערדיגן
זייערע טויטע, און נישט קוקן אויף
די מַרְגְּלִים, אַבְעֵר די מַרְגְּלִים האָבן
אַלעס אויסגעדרייט צו שלעכטס.

און דאָס האָבן די מַרְגְּלִים געזאָגט,
וְשֵׁם רְאִינוּ אֶת הַנְּפִלִים,
זאָגט רש"י אַז דאָס זענען געווען
די קינדער פֿון די מלאַכים וואָס
זענען אַראַפֿ געפֿאלן פֿון הימל,
ווי עס ווערט געברענגט אין פֿרשת
בְּרֵאשִׁית, אַז עס זענען געווען

מוֹהָרָא"ש שְׁלִיט"א אִיז דאָס
מסבֿיר, לויט ווי דער
הייליגער רבי זאָגט (ליקוטי מוהר"ן
חלק ב, סימן נ"ח): עס אִיז דאָ מענטשן
וואָס מיינען, אַז אַ צדיק וואָס אִיז
זייער גרויס, קען זיך נישט אַראַפֿ
לאָזן צו די וועלטליכע זאַכן, ער
ווייסט נישט וואָס עס טוט זיך דאָ
אויף די גשמיות'דיגע וועלט, ווייל
ער אִיז זייער ווייט פֿון גשמיות,
אַבְעֵר דער אַמת אִיז נישט אַזוי,
פֿאַרקערט, ווי גרעסער דער צדיק
אִיז, אַלץ מער ווייסט ער וואָס עס
טוט זיך אויף דער וועלט, אַזוי
ווי מען זעהט, דער אייבערשטער
וואָס ער אִיז דאָך דער גרעסטער
וואָס אִיז נאָר שׂיף, גרעסער און
העכער פֿון די גאַנצע וועלט, און
פֿון דעסט וועגן פֿירט ער די גאַנצע
וועלט, מיט אַ געוואלדיגע השגחה
פֿרטיות.

דאָס אִיז געווען דער פֿגם פֿון די
מַרְגְּלִים, זיי האָבן געטראַכט
אַז דאָ ווען מען אִיז אין מדבר,
פֿירט טאַקע דער אייבערשטער די
אידן שלאַ בְּדֶרֶךְ הַטֶּבַע, מען גייט
מיט וואַלקענעס, מען עסט מן פֿון
הימל, מען טרינקט פֿונעם שטיין
און אַזוי ווייטער, אַבְעֵר דאָרט אין



וַיִּהְיֶה כָּל־בַּלְבָּאֵת הָעַם אֶל מֹשֶׁה וַיֹּאמְרוּ
עֲלֵה נַעֲלֵה וַיִּרְשָׁנוּ אֶתְּהָ כִּי
 יְכוּל נֹכַח לָהּ, כָּל־בַּלְבָּא הָאֵט שְׁטִיל
 גַּעמאַכט די פֿאַלק און גַּעזאַגט, אַז
 מִיר וועלן יא אַרײַן גײַן אין אָרץ
 יִשְׂרָאֵל, און מִיר וועלן בײַקומען
 די גוים. זאַגט רש"י, אַז כָּל־בַּלְבָּא הָאֵט
 גַּעזאַגט, אַז אַפִּילוּ מֹשֶׁה רַבִּינוּ
 וועט אונז הייסן מאַכן לײטערס,
 און אַרױף גײַן אין הַיַּמֶּל, וועלן מִיר
 דאַס אױף קענען באַווייזן.

וְיֹאס הָאֵט דָּא כָּל־בַּלְבָּא גַּעוואַלט
אַרױסברענגען מיט דעם?

מוֹהָרָא "ש שְׁלִיט" א איז דאַס
 מסביר לויט ווי דער
 הייליגער רבי זאַגט (שיחות הַר"ן סימן
 נ"א): דער עיקר דאַרף אַ מענטש
 האָבן אַ שטאַרקע רצון, אַ שטאַרקע
 ווילן, צו דינען דעם אײַבערשטן,
 בעטן אַסאַך דעם אײַבערשטן
 אַז מען זאל זוכה זײַן צו זײַן אַן
 ערליכער איד, און אײַנצווישן
 דאווענט מען און מען לערנט.

אַפֿער אַ מענטש אַלײַנס איז
 זײער שווער אַנצוהאַלטן
 דעם רצון, אַנצוהאַלטן דעם ווילן,
 ווייל ער ווערט צופּראַכן ווען ער

מלאַכים וואס האָבן געטענה'ט
 צום אײַבערשטן אַז ער זאל נישט
 באַשאַפן דעם מענטש ווייל ער וועט
 זינדיגן, האט דער אײַבערשטער
 זײ געזאַגט, אומזיסט ווער אײַך
 אַנגערופן רחום וְחַנוּן? אױב זײ
 וועלן זינדיגן וועלן זײ תשובה
 טוהן און אײַך וועל זײ צוריק
 נעמען, און דער אײַבערשטער האט
 אַראַפ געשיקט די מלאַכים אױף
 דער וועלט, צו זעהן אױב זײ וועלן
 זיך קענען דערהאַלטן, און למעשה
 האָבן זײ זיך נישט דערהאַלטן, זײ
 האָבן געזינדיגט.

דאַס האָבן די מַרְגְּלִים געזעהן די
נפֿילים, זײ האָבן געזעהן
 אַז אַפִּילוּ די מלאַכים האָבן זיך
 נישט געקענט דערהאַלטן אױף
 דער וועלט, ווי אזוי וועלן זיך די
 אידן קענען דאַרט דערהאַלטן אין
 אַזאַ גשמיות'דיגע וועלט, אַבער זײ
 האָבן נישט געוואוסט אַז אַ מענטש
 האט אַ גרעסערע כּח פון אַ מלאַך,
 ער קען זיך יא דערהאַלטן אױף
 דער וועלט, און אױב מען זינדיגט
 קען מען תשובה טוהן, און דער
 אײַבערשטער, דער רחום וְחַנוּן,
 נעמט יעדן אַן.

(תּוֹךְ הַנַּחַל לִיל שַׁבַּת קוֹדֶשׁ שְׁלַח תּש"ס)

זעהט אז ער איז נישט מצליח, דערפאר דארף מען גיין צו א צדיק וואס זאל מעורר זיין און מחזק זיין דעם מענטש אז ער קען יא, און ער וועט יא מצליח זיין, אויב ער וועט נישט אויפגעבן. אזוי ווי דער בעל שם טוב זי"ע האט געזאגט: עס איז נישטא אזא זאך 'איך קען נישט', עס איז נאר דא 'איך וויל נישט', אויב דו ווילסט וועסטו קענען". און דאס טוט דער צדיק אריינשיינען אינעם מענטש, אז ער זאל נישט ווערן צופראכן פון גארנישט, און נישט אויפגעבן די רצון.

דערפאר ווען פֿלב האט געזעהן אז די מרגלים שרעקן אן די אידן אז זיי וועלן נישט קענען אריין גיין אין ארץ

ישׂראל, און זיי וועלן נישט קענען בייקומען די שטארקע גוים, האט ער פארשטאנען אז יעצט דארף ער מחזק זיין די אידן מיט "אמונת חכמים", צו גיין צום צדיק, צו משה רבינו, ווייל נאר דער צדיק קען מחזק זיין און געבן די פוחות פאר א מענטש נישט אויפצוגעבן די רצון.

דערפאר האט ער געזאגט פאר די אידן, אויב מיר וועלן זיך האלטן ביים צדיק, וועלן מיר אלעס קענען דורך פירן, אפילו די שווערסטע זאכן, אפילו ער וועט אויב הייסן ארויפקריכן אין הימל מיט לייטערס, וועלן מיר עס אויך קענען באווייזן.

(תוף הנחל סעודה שלישית שלח תשס"ז)

פֿרשֿת קֿרָה

ער האט געפרעגט פון משה: מען דארף נאך ארויף לייגן ציצית אויף די טליתים? האט משה געזאגט: יא, האט ער אנגעהויבן חוזק מאכן, אויב איין קליינע בענדל פון תכלת פטרט דעם גאנצן טלית, דארף

ויקח קרח. זאגט רש"י וואס האט קרח געטוהן? ער האט צוזאמגענומען צוויי הונדערט פופציג הויפטן פון סנהדרין, און ער האט זיי אנגעטוהן טליתים וואס זענען געווען אינגאנצן תכלת, און

פֿאַרשטיין מיט חֲכָמָה, דעמאלטס קען רוב וועלט נישט צוקומען צום תּכֵלִית, ווייל רוב וועלט איז נישט אזוי קלוג, זעהט מען פון דעם אז דער עיקר איז נאר צו טוהן מצות פשוט'ערהייט אן קיין חכמות. דאס זאגט שלמה המלך (קהלת י"ב, י"ג): סוף דבר הכל נשמע, את האלקים ירא ואת מצותיו שמור, דער עיקר תכלית אויף די וועלט איז נאר צו טוהן מצות און מורא האבן פונעם אייבערשטן, פי זה "כל" האדם, ווייל דאס קען "יעדער" מענטש טוהן.

דאס זאגט רש"י, וקרח שפקח הנה מה ראה לשטות זה? ווייל קרח איז געווען א פקח, א קלוגער מענטש, דאס האט אים געברענגט זיין דורכפאל, ווייל ער איז געגאנגען מיט חכמות, ער האט געוואלט פארשטיין און ארויסהאבן יעדע זאך, ווי אזוי ארבעט די מצוה פון תכלית? ווי אזוי ארבעט די מצוה פון מזוזה? און נאכדעם איז ער איינגעשלונגען געווארן אין דער ערד.

דערפאר, וואויל איז דעם מענטש וואס דינט

דאך א טלית וואס איז נאר פון תכלית זיכער זיין גוט?

און דער מדרש ברענגט אויף (תנחומא קרח ב): ער האט געפרעגט פון משה: א שטוב וואס איז פיל מיט ספרי תורות, דארף א מזוזה אויפן טיר? האט משה געזאגט: יא, האט ער ווייטער חזק געמאכט: אויב א קליינע מזוזה וואס האט נאר צוויי פרשיות פון די תורה פטרט די שטוב, פארנוואס זאל א גאנצע ספר תורה נישט קענען פטרן?

מוהרא"ש שליט"א איז דאס מסביר, לויט ווי

דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק ב, סימן י"ט): עס זענען דא מענטשן וואס מיינען אז דער עיקר תכלית אויף דער וועלט איז צו זיין קלוג, צו ארויס האבן קלאר יעדע זאך ווי אזוי דאס ארבעט, אבער מיר ווייסן דעם אמת אז דער עיקר תכלית אויף דער וועלט איז נאר צו טוהן אסאך מצות ומעשים טובים, אן קיין שום חכמות, מען דארף גארנישט פארשטיין און ארויס האבן.

און א ראיה צו דעם איז, ווייל אויב דער עיקר תכלית איז צו

זיי האבן נישט קיין ישוב הדעת, און פארנוואס האט מען נישט קיין ישוב הדעת? ווייל מען איז נישט פרייליך, און פארנוואס איז מען נישט פרייליך? ווייל מען קוקט נישט אויף די נקודות טובות וואס מען האט, דאס מיינט אז מען פריידט זיך נישט מיט די קליינע גוטע זאכן וואס מען האט געטוהן.

דעם אייבערשטן בתמיומות אן קיין חכמות, ער טוט אלע מצות ווי אזוי דער אייבערשטער האט געהייסן, וועט אים זיכער גוט זיין אויף די וועלט און אויף יענע וועלט, און ווער עס גייט מיט חכמות, פאלט אנוועק צום סוף.

(זאת התורה קרח סימן ב)



דאס איז געווען דער פגם פון קרח אז ער איז נישט געווען צופרידן מיט וואס ער האט געהאט, און דערפאר האט ער נישט געקענט זיין פרייליך, ער האט שטענדיג געדארפט נאך און נאך.

ויקהלו על משה ועל אהרן.
לכאורה דארף מען פארשטיין, וואס האט געפעלט פאר קרח אז ער האט געקריגט אויף משה רבינו? ער איז געווען א לוי, ער האט געטראגן דעם ארון, ער איז געווען א גרויסער עושר, ווי די גמרא זאגט (פסחים ק"ט): דריי הונדערט בהמות האבן געדארפט שלעפן די שליסלעך פון די אוצרות פון קרח, עס האט אים גארנישט געפעלט, פארנוואס האט ער געדארפט קריגן אויף משה רבינו?

אזוי ווי מען זעהט אז ער איז נישט געווען צופרידן מיט איין מזוזה אויפ'ן טיר, ער האט געדארפט האבן א גאנצע שטוב פיל מיט ספרים, ער איז נישט געווען צופרידן מיט איין בענדל תכלת אויפ'ן טלית, ער האט געדארפט האבן א טלית וואס איז געווען אינגאנצן תכלת, און די זעלבע בגשמיות איז ער קינימאל נישט געווען צופרידן מיט וואס ער האט געהאט, ער האט שטענדיג געדארפט נאך און נאך, און דאס

מוהרא"ש של"ט"א איז דאס מסביר, לויט ווי דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק ב, סימן י'): דער עיקר טעם פארנוואס מענטשן זענען ווייט פונעם אייבערשטן איז ווייל

און סיי ברוחניות, צו זיין פרייליך מיט יעדע זאך וואס מען איז זוכה אריין צו כאפן צו טוהן דעם רצון ה', אפילו עס איז נאר א קלייניקייט, און אזוי וועט מען האבן א גליקליך לעבן.

(תוך הנחל, סעודה שלישית, קרח תשס"ה)

האט אים געברענגט צו קריגן אויף משה רבינו.

דערפאר דארף מען זעהן אסאך צו בעטן דעם אייבערשטן אז מען זאל זיין א צופרידענער מענטש, סיי בגשמיות זיין צופרידן מיט וואס מען האט,

פְּרִשְׁתַּת הַקֶּת

חלק ב, סימן ח: אפילו עס איז דא א מצוה פון "תוכחה", ווען מען זעהט א איד טוט אן עבירה דארף מען אים זאגן מוסר, אבער נישט יעדער קען עס טוהן. אזוי ווי מיר געפינען אין די גמרא (ערכין ט"ז): רבי עקיבא האט געזאגט: איך וואונדער מיר אויב עס איז דא היינט איינער וואס קען זאגן מוסר! און אויב רבי עקיבא האט דאס געזאגט אין זיין דור, וואס זאלן מיר שוין היינט זאגן? ווייל ווען איינער זאגט מוסר און ער ווייסט נישט ווי אזוי, טוט ער גארנישט אויף, און ער מאכט נאך ערגער, מען קען נאר זאגן מוסר אזוי ווי משה רבינו האט געזאגט מוסר, אזוי ווי די גמרא דערציילט (שבת פ"ח):

זאת חקת התורה אשר צוה ה' לאמר דבר אל בני ישראל ויקחו אליה פרה אדמה. די מפורשים פרעגן פארנוואס זאגט די תורה זאת חקת "התורה", דאס איז די געזעץ פון די "תורה", מען רעדט דאך דא נאר פון איין מצוה, פון די מצוה פון "פרה אדומה"?

נאך איז שווער, די פסוק הייבט אן מיטן לשון "לאמר" וואס דאס מיינט אמירה רפה, א ווייכע שפראך, און דער פסוק זאגט ווייטער "דבר" אל בני ישראל, וואס דאס איז א שטרענגע לשון.

מוהרא"ש של"ט"א איז דאס מסביר, לויט ווי דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן

אלץ ליב! און דאס וועט זיי געבן די חיזוק, צוריק צו קומען צום אייבערשטן און תשובה טוהן.

דערפאר דארף מען זעהן צו גיין צו אַזאַ צדיק וואס איז מחזק אידן, און ווייזט זיי אז דער אייבערשטער האט זיי ליב, און זיי קענען שטענדיג קומען צום אייבערשטן.

דאס איז פֿשט אין פֿסוק, די פֿרה אדומה איז דאָ דער תיקון אויף אלע עבירות, וואס אלעס איז פֿלול אין די עבירה פון די עגל, זאגט דער פֿסוק, זאת חקת "התורה", דאס איז די געזעץ פון די גאנצע תורה, ווייל אזוי ווי משה רבינו האט גערעדט צו די אידן נאך די חטא העגל, אזוי דארף מען שטענדיג רעדן צו אידן, נאר מחזק זיין און שטארקן.

דאס זאגט דער פֿסוק ווייטער "לאמר" - "דבר" ווען מען וויל זאגן שטרענגע ווערטער פֿאר אידן, מוז עס זיין אויף אויף א ווייכע וועג פון חיזוק.

(תוך הנחל ליל שבת קודש חקת שנת תשס"ז)

ווען די אידן האבן געזינדיגט מיט די עבירה פון די עגל, וואס די אידן האבן דעמאלטס עובר געווען אויף די דריי הארבסטע עבירות, עבודה זרה, גילוי עריות, און שפיכת דמים, האט זיי משה רבינו געזאגט: דער אייבערשטער האט ענק נאך אלץ ליב! און אזוי האבן די אידן תשובה געטוהן, און ווען משה רבינו וואלט זיי אנגעשריגן וואס האט עטץ געטוהן?! איר ווייסט וואס איר האט דא פארדארבן?! וואלטן די אידן געווארן אינגאנצן מיואש, און זיי וואלטן אינגאנצן אויפגעגעבן און נישט תשובה געטוהן.

און די זעלבע גייט ווייטער אן אין יעדן דור, ווי רש"י ברענגט אויפן פֿסוק (שמות ל"ב, ל"ד): **וביום פקדי ופקדתי, אז ביי יעדע שטראף וואס עס קומט אויף אידן, איז דא אין דעם אביסל פונעם חטא העגל, ווייל די עבירות פון דעמאלטס חזרן זיך איבער אין יעדן דור, און ווער עס וויל היינט זאגן מוסר פאר אידן, קען עס נאר טוהן אויף דעם וועג פון משה רבינו, אויף א גוטע וועג, צו מחזק זיין אידן: דער אייבערשטער האט ענק נאך**

וַיֵּךְ אֶת הַסֵּלַע. דער אייבערשטער האט געהייסן פאר משה רבינו ער זאל רעדן צום שטיין אז עס זאל געבן וואסער, אבער משה רבינו האט געשלאגן דעם שטיין.

מִוֶּהָרָא שְׁלִיט"א איז דאס מסביר לויט ווי דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן קצ"ו): אויף די משנה (אבות ב): אל תעשה תפלתך קבע, אלא רחמים ותחנונים לפני המקום, "קבע" קען אויף מיינען "גניבה", דאס מיינט אז ווען א איד בעהט פונעם אייבערשטן א זאך, דארף עס זיין ברחמים ובתחנונים, מען טאר נישט זיין פאר'עקשניג אז דער אייבערשטער מוז דוקא טוהן וואס מען האט געבעטן, דאס הייסט אזוי ווי גניבה, נאר אז דער אייבערשטער וויל זאל ער מיר געבן, און אז נישט נישט.

אֲוֹדָאִי אויף תפלה דארף מען האבן עקשנות, בעטן און בעטן, און נישט אויפהערן צו בעטן, אבער נאכן בעטן דארף מען האבן אסאך סבלנות, און זיך

אייבערגעבן צום אייבערשטן אז ער זאל טוהן ווי אזוי ער פארשטייט, ווייל ער ווייסט די בעסטע וואס עס איז גוט פאר אונז.

זֶאגט דער הייליגער רבי (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן כ): דאס איז געווען דער פגם פון משה רבינו, אז דער אייבערשטער האט געוואלט אז ער זאל בעטן מיט די מויל, דאס מיינט נישט זיך עקשענען, אבער משה רבינו האט געשלאגן דעם שטיין, דאס מיינט אז ער איז געגאנגען מיט עקשנות, אז דער אייבערשטער זאל דוקא טוהן וואס ער האט געבעטן.

אֲוֹדָאִי ביי משה רבינו איז דאס געווען א דקות'דיגע פגם, וואס מיר פארשטייען נישט, אבער די תורה שרייבט דאס אז מיר זאלן זיך אפ'לערנען, אז מען זאל אסאך בעטן דעם אייבערשטן וואס מען דארף, אבער נישט מיט עקשנות, נאר נאכן בעטן זאל מען זיך איבערגעבן צום אייבערשטן.

(תוף הנחל סעודה שלישית
חקת שנת תשס"ו)

פֿרֶשֶׁת בַּלַּק

מיט דעם אז ער איז נאר דער איינציגסטער מענטש אויף דער וועלט, ווערט ער נישט צובראכן פון קיין שום מענטש, און ער גייט ווייטער אן מיט זיין עבודת הקודש.

דאס איז פֿשט וואס דער הייליגער רבי זאגט (ספר המדות, אות ראיה,

סימן ח'): "מי שעוצם עיניו מראות ברעה, על ידי זה ניצול מבזיונות - ווער עס קוקט נישט ווי מען טאר נישט, ווערט געראטעוועט פון בזיונות". דאס מיינט אז ווען א מענטש קוקט בכלל נישט אויף א צווייטן, עס אינטערעסירט אים נישט צו זעהן אויב יענער האט געלאכט אדער חוץ געמאכט פון אים, דורך דעם ווערט ער געראטעוועט פון בזיונות, ווייל א בזיון איז נאר דא אויב מען קוקט ווי אזוי דער צווייטער לאכט, און איינער וואס קוקט נישט אויף א צווייטן, קען מען אים נישט צוברעכן.

דאס איז פֿשט אין פֿסוק, ווען בלעם האט געזעהן אז די

נישטא בלעם את עיניו וירא את ישראל שכן לשבטיו. זאגט רש"י אז בלעם האט געזעהן אז יעדער לעבט פאר זיך און קיינער קוקט נישט אריין צו יענעם, די טירן פון זייערע געצעלטן זענען נישט אייניס קעגן די אנדערע.

מוהרא"ש של"ט"א איז מסביר דעם פֿסוק לויט ווי דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק ב' בהקדמה): אויפ'ן פֿסוק (תזקאל ל"ג): אַחד הָיָה אַבְרָהָם, אַז אַבְרָהָם אָבִינוּ הָאֵל גְּעֵדִינְט דָּעם אַיַבֶּעֲרֶשְׁטֵן מִיט די בַּחִינָה פֿון אַחַד, דָּאס מִינְט אַז עַר הָאֵל נִישְׁט גַּעקֹּקֵט אױף קײנעם, נָאָר אַזױ װי עַר װאַלט גַעװען אײן אײנצײגער מענטש אויף די גאנצע וועלט.

און דאס איז א יסוד פאר יעדן מענטש, רוב מאל וואס א מענטש ווערט אפגעשוואכט אין אידישקייט איז דאס נאר ווייל ער קוקט אויף אנדערע מענטשן, וואס מענטשן וועלן זאגן וועגן אים, אבער ווען א מענטש איז שטארק

איין לעבן זיך יעדער פאר זיך, קיינער קוקט נישט אויף א צווייטן, האט ער געוואוסט אז זיי וועט מען קיינמאל נישט קענען צוברעכן אדער שוואך מאכן.

(זאת התורה בלק ב)



לא הביט און בייעקב ולא ראה עמל בישראל ה' אלקיו עמו ותרועת מלך בו. דער מדרש זאגט (במדבר רבא כ, כ): דער אייבערשטער קוקט נישט אויף זייערע צבירות נאר אויף זייער גאונות.

מוהרא"ש שליט"א איז דאס מסביר לויט ווי דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סימן רפ"ב): אז א מענטש דארף זיך אליינס בן זיין לבף זכות, ער דארף קוקן נאר אויף די גוטע זאכן וואס ער טוט און זיך מחז' זיין מיט דעם און נישט קוקן אויף די שלעכטע חלקים, און אזוי אויף ביי א צווייטן איד דארף מען קוקן נאר אויף יענעמ'ס גוטע חלקים, און נישט אויף יענעמ'ס שלעכט'ס.

און באמת גייט די ביידע זאכן צוזאמען, ווען א מענטש

קוקט ביי זיך נאר אויף זיין גוט'ס, דעמאלט'ס איז ער פרייליך און ער קוקט ביי יענעם אויף נאר די גוט'ס, אבער ווען א מענטש זעהט נאר די שלעכט'ס ביי זיך ווערט ער א דערביטערטער מענטש, און ער זעהט נאר שלעכט'ס ביי יעדן איינעם.

דאס איז פשט אין פסוק, דער פסוק גייט ארויף אויף יעדן איד, לא הביט און בייעקב - מען זאל נישט קוקן אויף די שלעכט'ס פון די פשוטע אידן, ולא ראה עמל בישראל - און אויף נישט קוקן די שלעכט'ס אויף צדיקים, און ווי אזוי איז מען זוכה צו דעם? ה' אלקיו עמו - ווען מען ווייסט אז דער אייבערשטער איז שטענדיג מיט אים, נישט קיין חילוק וואס ער האט געטוהן האט אים דער אייבערשטער נאך אלץ ליב, און ער איז מיט אים, ביי אים, האט, דאס איז זייער חשוב ביים אייבערשטן.

(זאת התורה בלק ח')



ינרא פינחס בן אלעזר בן אהרן חפהו ויגם מתוך העדה ויגח רמח בידו. מוהרא"ש שליט"א

קילט עס אפ די פייער פון תאוות
וואס ברענט אינעם מענטש.

דאס איז פֿשט אין פֿסוק, ווען
פנחס האט געזעהן אז עס
איז זיך מתגבר די תאוות אויף
די אידן, און זיי ווערן נכשל אין
עבירות, ויקח "רמח" בידו, האט
ער גענומען קריאת שמע וואס
האט אין זיך רמ"ח ווערטער, און
מיט דעם מכניע געווען די ביטערע
תאוות.

(זאת התורה בלק י')

זאגט אז דער פֿסוק קומט אונז
מרמז זיין דאס וואס דער הייליגער
רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סימן
ל"ו): אז ווען די תאוות שטארקן
זיך אויף א מענטש זאל ער ליינען
קריאת שמע, און מיט דעם וועט
ער אפקילן זיין יצר הרע.

די חז"ל זאגן (ברכות טו.): כל
הקורא קריאת שמע ומדקדק
באותיותיה מצננין לו גיהנום, דאס
מיינט נישט נאר די גיהנום פון יענע
וועלט, נאר אויף אויף די וועלט

פֿרֿשֿת פֿנֿחֿס

צדיק איז, ווען ער קען ווייזן פארן
גרעסטן מענטש אז ער קען ווערן
נאך בעסער, און פארקערט ער
קען אויף ווייזן פארן נידעריגסטן
מענטש אז ער איז אויף נאנט
צום אייבערשטן, און אז דער
אייבערשטער האט אים אויף ליב.

דער צדיק דארף האבן א
באזונדערע שפראך צו יעדן
מענטש לויט זיין מדריגה, איינעם
דארף מען מחזק זיין אז ער איז
זייער נאנט צום אייבערשטן, און

יפקד ה' אלקי הרוחות לכל בשר
איש על העדה, אשר יצא
לפניהם ואשר יבוא לפניהם. דער
בעל הטורים ברענגט א מסורה,
ואשר יבוא לפניהם, און נאך א
פסוק ואשר יבא את רעהו ביער
לחטב עצים, דארף מען פארשטיין
די שייכות פון די צוויי פסוקים.

מוהרא"ש שליט"א איז דאס
מסביר לויט ווי דער
הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן
חלק ב, סימן ס"ח): דער שלימות פון א

לפניהם ואשר יבוא לפניהם, אמאל דארף ער מחזק זיין, אריין ברענגן די אידן וואס מיינען אז זיי זענען שוין אינדרויסן, און אמאל דארף מען מעורר זיין איינעם אז ער קען נאך מער טוהן.

און דאס שטעלט צו די מסורה דעם פסוק, ואשר יבא את רעהו ביער לחטב עצים, וואס דער פסוק רעדט דארט פון איינעם וואס הרגעט בשוגג, אז דו זאלסט זיך נישט אונטערנעמען אזא זאך צו זאגן מוסר פאר מענטשן, ווייל דו קענסט מיט דעם הרגענען מענטשן, נאר אן אמת'ער צדיק קען דאס טוהן.

(תוך הנחל סעודה שלישית פנחס תשס"ה)

איינעם דארף מען מעורר זיין אז ער קען גיין נאך העכער, און דאס קען נאר אן אמת'ער צדיק טוהן, און דערפאר זאגט דער הייליגער רבי (ליקוטי מוהר"ן חלק ב, סימן י"ח): עס איז א גרויסע סכנה צו זאגן תורה, ווייל מען קען הרגענען מענטשן מיט די תורה וואס מען זאגט, דאס מיינט אז אויב זאגט מען די נישט ריכטיגע זאך פארן נישט ריכטיגן מענטש, האט מען געהרג'עט דעם מענטש.

דאס האט משה רבינו געבעטן פונעם אייבערשטן, יפקד ה' אלקי הרוחות לכל בשר איש על העדה, דער אייבערשטער זאל שטעלן אזא מנהיג, אשר יצא

פְּרִשְׁתַּי מַטּוֹת

נישט צו הערן ווי א רשע רעדט, ווייל דאס שאדט זייער פאר דעם וואס הערט עס.

דאס זאגט דער פסוק, הן הנה היו לבני ישראל "בדבר" בלעם, די רייד וואס בלעם האט גערעדט האט געשאדט פאר די אידן.

הן הנה היו לבני ישראל בדבר בלעם למסר מעל בה'. דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן מ"ג): די רייד פון א רשע א בר דעת מאכט, אז דער וואס הערט עס זאל טוהן עבירות, דערפאר דארף מען זיך אפהיטן

וואס מיינט א רשע א בר דעת?

נאר מיר געפינען אז דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן רפ"ב): מען דארף יעדן מענטש בן זיין לכף זכות, אפילו א רשע גמור דארף מען אויף בן זיין לכף זכות, ווידער זאגט אבער דער הייליגער רבי (ספר המדות אות מריבה סימן פ"ח): אין מלמדין זכות על המסית, א מסית, א מענטש וואס רעדט אפ אנדערע מענטשן פונעם אייבערשטן, אים טאר מען נישט בן זיין לכף זכות.

זעהט מען אז עס זענען דא צוויי מיני רשעים, ווען ער איז אליין דורכגעפאלן אין עבירות, קען מען מלמד זכות זיין אז ער האט זיך נישט געקענט שטארקן אויף זיין יצר הרע, אבער איינער וואס זיין גאנצע דעת איז נאר צו צורעדן א צווייטן צו טוהן עבירות, ער האט שוין נישט קיין לימוד זכות, און פון אים דארף מען שטיין ווייט.

דערפאר אויף די ווערטער "הן הנה" זענען דא די טראפן "אזלא גרש", אז די רייד פון דעם רשע וואס וויל דיר

צורעדן אז דו זאלסט אנועק גיין פונעם אייבערשטן אדער פונעם צדיק, דאס וועט משפיע זיין אויף דיר, אז "אזלא גרש" אז דו זאלסט אנועקגיין און מען זאל דיר פארטרייבן פון די קדושה, און דערפאר זאלסטו זיך זייער היטן פון אים, און זיכער זיך נישט צוהערן צו אים.

(זאת התורה מטות סימן ג)



ויאיר בן מנשה הלך. מוהרא"ש שליט"א איז מסביר דעם פסוק לויט ווי דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן צ"ז): פאר א מענטש גייט דאנוענען דארף ער האבן די בחינה פון "מנשה", וואס דאס מיינט "פארגעסן", אז ער זאל פארגעסן אלעס וואס ער האט געטוהן ביז יעצט, און ער הייבט יעצט אן די ערשטע מאל צו דינען דעם אייבערשטן. נאך זאגט דער הייליגער רבי (שיחות הר"ן סימן כ"ו): ביי די וועלט איז "פארגעסן" א פראבלעם, אבער ביי מיר איז עס גאר א גרויסע מעלה, ווייל א מענטש וואלט גארנישט געקענט אנגיין אין לעבן, אויב ער פארגעסט

נישט שטענדיג אלעס וואס עס איז געווען.

אלעס פארגעסן, שטענדיג פארגעסן די גאנצע "עבר", אלעס וואס עס איז אויף דיר אריבער, נאר שטענדיג אנהייבן פון ניי צו דינען דעם אייבערשטן.

דאס איז אונז דער פסוק מרמז ויאר אז דו ווילסט אז עס זאל דיר שטענדיג לייכטן און שיינען, בן מנשה זאלסטו שטענדיג

(זאת התורה מטות סימן ד)

פְּרַשְׁתַּת מִסְעֵי

צו לערנען יעדן טאג אזויפיל און אזויפיל, וועט אים די תורה ארויס נעמען פון זיינע עבירות, און ער וועט זיכער זיין אן ערליכער איד.

ויסעו ממדבר סיני ויחנו בקברות התאנה.

שליט"א איז מסביר דעם פסוק לויט ווי דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן א): דער יצר הרע וויל משוגע מאכן דעם מענטש אז ער זאל טוהן עבירות, און די איינציגסטע עצה קעגן דעם יצר הרע, איז נאר צו לערנען די הייליגע תורה, וואס נאר דאס הרג'ט דעם יצר הרע וואס ברענט אין א מענטש.

דאס זאגט דער פסוק ויסעו ממדבר סיני, ווען מען גייט אוועק פון מדבר סיני, די פלאץ ווי מען האט מקבל געווען די תורה, דאס מיינט אז גלייך ווען מען הערט אויף צו לערנען תורה, ויחנו בקברות התאנה, קומט מען אן צו די תאוות וואס באגראבן דעם מענטש לעבעדיגערהייט, ווייל נאר די תורה היט דעם מענטש פון אלעם שלעכטס.

נאך זאגט דער הייליגער רבי (שיחות הר"ן סימן י"ט): אפילו א מענטש וואס ער ליגט אין עבירות, ער איז צוגעוואוינט צו טוהן עבירות, אויב וועט ער זיך מאכן א באשטימטע שיעור, חק ולא יעבר,

(זאת התורה מסעי סימן ה)



ספר
דברי ים

דער קוואל
פון תורה

ווען דער מענטש זאל זיך מיישב זיין דאס
גארנישט פלייבט איהם נאר וואס ער האט
זוכה געווען גיין דאווענען יעדן טאג מיט מנין,
שחרית, מנחה, מעריב, און ער האט גענטפערט
אמן קדושה ברכו וכו' וכו', און ער זאגט יעדע
ברכה מיט פונת פירוש המילות, און ער איז
זוכה צו געבן אפאר פרוטות צו צדקה פארן
דאווענען, ווי די חז"ל זאגן (בבא בתרא דף י.)
רבי אלעזר איידער ער איז געגאנגען דאווענען
האט ער געגעבן צדקה, כדי די תפלה זאל
נתקבל ווערן; און ווען א איד פריידט זיך אז ער
האט א צלם אלקים א בארד און פיאות, און ער
גייט מיט ציצית, און ער האט געלייגט תפילין,
ער האט א מזוזה על פתח ביתו וכו' וכו', מיט
דעם קלעבט ער צו זיין נשמה צו עצם עצמיות
אלקותו ותברך, ווארום די מצוות זענען א חלק
פון בורא כל עולמים, דאס איז דער רצון פון
דעם בורא כל עולמים, איבערדעם ווען א איד
איז מקיים א מצוה קלעבט ער זיך צו צום בורא
כל עולמים.

(אשר בנחל באידיש חלק ה מכתב תקסה)

פֿרַשְׁתַּת דְּבָרִים

דערפֿאר קען מען קיינעם נישט דן זיין, נאר דער אייבערשטער אליינס וואס ער ווייסט אלע סיבות ארום יעדע זאך.

דאס איז פֿשט אין פֿסוק, ווען משה רבינו האט געוואלט אויסרעכענען די עבירות פון די אידן, האט ער דערמאנט די פֿלעצער, צו ווייזן אז די פֿלעצער האבן געמאכט די אידן זאלן זינדיגן, אבער באַמת זענען אידישע קינדער וואויל און ווילן נישט טוהן קיין שִׁלְעכְטִים.

(זאת התורה דברים סימן ג)

איכה אשא לבדי טרחכם ומשאכם וריבכם. זאגט רש"י אז די אידן האבן מטריח געווען משה רבינו, און גערעדט אויף אים שִׁלְעכְטִים.

מוהרא"ש שליט"א איז דאס מסביר לויט ווי דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק א, סימן רס"א): ווען א מענטש פאלט אראפ, ער איז שוין געווען וואויל

אלה הדברים אשר דבר משה אל כל ישראל בעבר הירדן בערבה מול סוף. זאגט רש"י, משה רבינו האט אויסגערעכנט אלע פֿלעצער ווי די אידן האבן געזינדיגט אקעגן דעם אייבערשטן, אבער ער האט עס נאר דערמאנט ברמז, וועגן די כבוד פון די אידן.

מוהרא"ש שליט"א איז עס מסביר לויט ווי דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק ב, סימן א): מען קען נישט דן זיין קיין שום איד, ווי די משנה זאגט (אבות ב, ד): אל תדין את חברך עד שתגיע למקומו, דו קענסט נישט דן זיין קיינעם ווי לאנג דו ביזט נישט אויף יענעם'ס פֿלאץ, און ווער קען דען זיין אויף א צווייטנס פֿלאץ? נאר דער אייבערשטער, וואס יעדער האט א פֿלאץ ביי אים, און ער איז זיכער מקיים דעם הוי דן את כל אדם לפי זכות (אבות א, 1).

דאס מיינט אז דו קענסט נישט וויסן צו די פֿלאץ און די סיבות ארום דעם מענטש האבן אים געמאכט טוהן שִׁלְעכְטִים, און

שְׁלֵעֲכֶטְס? עֲנִקְעֵר גֵּאנְצֵע האַפֿענונג
איז נָאר ווען עֲטִץ וועטס אויסְהֵערן
דעם צדיק און אים פֿאלגן, אָבער
אויב עֲטִץ מאַכְטס חוֹזֵק פֿון צדיק,
ווי אזוי קען אײַ עֲנִק העלפֿן?

(זאת התורה דברים סימן ר')



אַתָּה עוֹבֵר הַיּוֹם אֶת גְּבוּל מוֹאָב
אֶת עַר. מוֹהֲרָא"ש שְׁלִיט"א
איז מסביר דעם פֿסוק לויט ווי
דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי
מוהר"ן חלק א, סימן רע"ב): אויפֿן
פֿסוק (תהלים צה, ז): הַיּוֹם אִם בָּקִלוּ
תִּשְׁמְעוּ, א געוואלדיגע עצה פֿאר
א מענטש ער זאל מצליח סיי
ברוהניות און סיי בגשמיות, אז
מען זאל נאר קוקן אויפֿן היינטיגן
טאג: וואס קען אײַ טוהן היינט, צו
מאכן פֿרנסה, אָדער אַרײַנצוכאפֿן
מצות ומעשים טובים! ווייל אויב
מען טראכט איבער וואס עס איז
געווען פֿריער, ווערט מען צובראכן
אײַ בין דאָ געווען ביז יעצט
אײַן שטיק דורכפאל, און אזוי
ווי אײַ האב נישט מצליח געווען
ביז יעצט, וועל אײַ ווייטער אויף
נישט מצליח זיין. און דאס זעלבע
ווען מען טראכט אויף ווייטער,

און פֿרובירט צו טוהן גוטע זאכן,
און פֿלוצלונג הייבט אים אן צו גיין
שווער, ער פאלט דורך; דאָרף ער
וויסן אז דער אייבערשטער האט
דאס אליין געמאכט, אז ער זאל
דורכפאלן, פֿדי דער מענטש זאל
זיך נאכאמאל דארפֿן באַנייען און
אַנהייבן פֿון פֿריש צו דינען דעם
אייבערשטן. און דערפֿאר טאר
מען נישט ווערן צובראכן ווען מען
פאלט אראפ, נאר מען זאל זיך פֿון
פֿריש געמען אין די הענט אריין,
פֿאילו מען איז יעצט געבוירן
געווארן, און מען הייבט יעצט אן
צו דינען דעם אייבערשטן צום
ערשטן מאל.

אָבער פֿדי דאס צו קענען
אויספֿירן מוז מען גיין צו
א צדיק וואס זאל שטענדיג מחזק
זיין דעם מענטש, ווייל א מענטש
אליין ווערט זייער שנעל צובראכן,
מען מוז שטענדיג הערן חזוק פֿון
א צדיק, נאר אזוי קען מען אַנגיין.

דאס איז פֿשט אין פֿסוק, משה
רבינו האט געזאגט, אִיכָה
אָשָׂא לְבָדִי טְרַחֲכֶם וּמִשְׁאֲכֶם
וּרִיבְכֶם, ווי אזוי קען אײַ עֲנִק
העלפֿן, אויב עֲטִץ רעדטס אויף מיר

ווער ווייסט אויב איך וועל קענען אנהאלטן און מצליח זיין? ווערט מען זייער צופראכן. אבער ווען מען טראכט נאר פונעם היינטיגן טאג, אויף די יעצטיגע מינוט, דעמאלטס איז מען זייער מצליח.

דאס איז פֿשט אין פֿסוק, אַתָּה עוֹבֵר "הַיּוֹם" אֶת גְּבוּל מוֹאָב אֶת עַר, אויב דו ווילסט

ווער ווייסט אויב איך וועל קענען אנהאלטן און מצליח זיין? ווערט מען זייער צופראכן. אבער ווען מען טראכט נאר פונעם היינטיגן טאג, אויף די יעצטיגע מינוט, דעמאלטס איז מען זייער מצליח.

דאס איז פֿשט אין פֿסוק, אַתָּה עוֹבֵר "הַיּוֹם" אֶת גְּבוּל מוֹאָב אֶת עַר, אויב דו ווילסט

(זאת התורה דברים סימן ז)

פֿרִשְׁת וְאַתְּחַנֵּן

דאווענען, וועט ער דעמאלטס אלעס מעלה זיין.

און די זעלבע איז אויף ביים לערנען, א מענטש וויל לערנען בעיון מיט א קלארקייט אז ער זאל אלעס קלאר פארשטיין וואס ער לערנט, און ווען ער קען דאס נישט באווייזן דעמאלטס לערנט ער גארנישט, אבער דאס איז נישט ריכטיג, ווייל א מענטש דארף שטענדיג לערנען, און דערפאר האט אונז דער הייליגער רבי געגעבן א סדר דרך הלימוד (שיחות הר"ן סימן ע"ו): אפילו ווען

וְאַתְּחַנֵּן אֶל ה' בַּעַת הַהוּא לֵאמֹר. דער הייליגער

רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק א, סימן צ"ט): כאטש א איד דארף פרובירן צו דאווענען מיט א דביקות, מיינט עס אבער נישט, אז ווען ער קען נישט דאווענען מיט דביקות, זאל ער נישט דאווענען, נאר א איד דארף שטענדיג דאווענען, ווי אזוי די דאווענען זעהט נאר אויס, און אפילו אויב יעצט איז עס נישט אזא גוטער דאווענען, ווייל ווען עס וועט קומען איינמאל וואס ער וועט האבן א גוטן

זאגט דער הייליגער רבי פֿשט אין פֿסוק, **וְאַתְּחַנֵּן אֶל ה',** דו זאלסט שטענדיג רעדן און זיך בעטן ביים אייבערשטן, סיי ווען דו פיהלסט א געשמאק און א דביקות און סיי ווען נישט, ווייל, בעת ההוא לאמר, ווען עס וועט קומען די ריכטיגע צייט ווען דו וועסט איינמאל זאגן א גוטע תפלה, וועסטו מיט דעם מעלה זיין אלע תפילות וואס דו האסט אייביג געדאוונט.

(תוף הנחל ליל שבת קודש ואתחנן תשס"ח)

מען זאגט נאר די ווערטער פון די תורה און מען פארשטייט עס נישט, הייסט עס אויף געלערנט תורה, און עס איז זייער חשוב ביים אייבערשטן.

און די זעלבע איז ביים מקיים זיין מצות, אפילו אויב דו קענסט נישט טוהן די מצוה הונדערט פראצענט ריכטיג, טוה עס כאטש ווי אזוי דו קענסט, און דו זאלסט זיין זייער פרייליך דערמיט.

פרשת עקב

דיר געבן די גוטע זאכן. דארף מען פארשטיין, וואס זענען די גרינגע מצות וואס מענטשן צוטרעטן מיט די פיס?

מוהרא"ש של"ט"א איז דאס מסביר לויט ווי דער בעל הטורים זאגט אויף דעם פסוק, וואס שטייט דריי לשונות, תשמעון, ושמרתם, ועשיתם, אז דאס איז קעגן מקרא, משנה און

והיה עקב תשמעון את המשפטים האלה וגו' ושמר ה' אלקיך לך וגו'. דער אייבערשטער זאגט: אויב די אידן וועלן זיין וואויל, וועט ער זיי געבן אלע גוטע זאכן.

רש"י זאגט, אם המצות קלות שאדם דש בעקביו תשמעון, אויב דו וועסט פאלגן דעם אייבערשטן מיט די גרינגע מצות וואס מענטשן צוטרעטן עס מיט די פיס, דעמאלטס וועל איך

פֿאלגט דעם רבי'ן און מען לערנט
אפילו נאר אביסל אויף אמאל, און
אפילו ווען מען פארשטייט נישט,
דעמאלטס קומט מען אן זייער
אסאך.

דאס זאגט רש"י, אם המצות קלות
שאדם דש בעקביו תשמעון,
אויב דו וועסט פאלגן דעם
אייבערשטן מיט די גרינגע מצות
וואס מענטשן טרעטן עס מיט די
פיס, דאס גייט ארויף אויפ'ן "סדר
דרף הלימוד" עס איז א גרינגע
געשמאקע וועג צו קענען לערנען,
און ענדיגן די גאנצע תורה, אבער
מענטשן טרעטן עס מיט די פיס,
מען מאכט עס אנוועק, אבער אויב
מען וועט עס יא איינהאלטן, און
דורך דעם וועט מען אַנקומען צו
לערנען אסאך תורה, דעמאלטס
וועט דער אייבערשטער געבן אלע
גוטע זאכן.

(תוף הנחל ליל שבת קודש
פרשת עקב תשס"ח לפ"ק)



נאך א פֿשט זאגט מוהרא"ש
שליט"א, וואס זענען די
מצות וואס מענטשן צוטרעטן זיי
מיט די פיס?

גמרא, די דריי הויפט למודים, וואס
א איד דארף לערנען.

און באַמט לויט ווי דער הייליגער
רבי האט אונז געגעבן די
"סדר דרף הלימוד" (שיחות הר"ן סימן
ע"ו): אז מען קען לערנען די תורה
אויף א גרינגע וועג, מען מאכט זיך
א שיעור אין יעדע ספר, און מען
לערנט עס אין א סדר, און אויב מען
פארשטייט עס איז זיכער גוט, און
אויב מען פארשטייט נישט, זאגט
מען בלויז די ווערטער, אפילו אן
פארשטיין, און ווען מען זאגט
אסאך תורה, וועט מען עס צום סוף
פארשטיין.

קומט אויס אז עס איז זייער
גרינג צו לערנען תורה, צו
לערנען יעדן טאג אביסל חומש,
אביסל משניות, אביסל גמרא,
אבער מענטשן מאכן דאס אנוועק,
דאס הייסט נישט געלערנט,
לערנען הייסט נאר ווען מען לערנט
אסאך אויף אמאל, מיטן גרעסטן
עיון, צו פארשטיין קלאר די זאך,
און דעמאלטס קומט אויס אז זייער
אסאך צייטן לערנט מען בכלל
נישט, ווייל מען קען נישט אייביג
לערנען בעיון, אבער ווען מען

מְעַנְטֵשׁן מֵאֲכָן עִם אַוּוּעַק, אויב
אָבער וועסטו דיך יא שטארקן צו
זיין פרייליך וועסטו האבן אלעס
גוט'ס.

(זאת התורה עקב סימן א)



וְנִשְׁלַח ה' אֱלֹהֶיךָ אֶת הַגּוֹיִם הָאֵל
מִפְּנֵיךָ מְעַט מְעַט, דער
אייבערשטער וועט אנועקנעמען
די גוים פון ארץ ישראל, צוביסלעך
צוביסלעך, און נישט אויף איין
מאל.

מוֹהֲרָא שְׁלִיט"א זאגט אז
דער פסוק קומט אונז
מַרְמֵז זיין א געוואלדיגע חיזוק.

דער הייליגער רבי נתן זאגט
(לקוטי הלכות גולה, הלכה ה,
או"ז): אלע צרות וואס א מענטש
ליידט סיי ברוחניות און סיי
בגשמיות, קומען נאר ווייל מען
ויל שלמות, א מענטש ויל
גלייך זיין א געהאלפענער אין איין
מינוט, און אזוי ווי דאס קען נישט
געשעהן, יעדע זאך נעמט צייט,
דערפאר ווערט א מענטש צובראכן
און ער געבט אויף.

לויט ווי דער הייליגער רבי
טייטשט דעם פסוק (לקוטי
מוהר"ן חלק א, סימן קס"ט): וְהָיָה אִיז
א לשון פון שמחה (במדבר רבה פרשה
י"ג, סימן ה): וְהָיָה, אויב דו וועסט
זיין אזוי שטארק פרייליך, אז, עקב
השמעון, אפילו די פיס וועלן הערן,
דאס מיינט אז דו וועסט זיין אזוי
פרייליך אז די פיס וועלן טאנצן
פאר שמחה, ושמר ה' אלקיך לך
את הברית, וועט דער אייבערשטער
אליין זעהן אז דו זאלסט זיין
אפגעהיטן מיט שמירת הברית,
ווייל די עבירות קומען נאר ווען א
מענטש איז טרויעריג, אבער ווען
דער מענטש איז פרייליך ווערט ער
ניצול פון עבירות.

און דערפאר זאגט דער הייליגער
רבי (לקוטי מוהר"ן חלק ב, סימן
כ"ד): מְצוּה גְדוּלָה לְהִיּוֹת בְּשִׂמְחָה
תמיד, עס איז א גרויסע מצוה צו
זיין פרייליך, וואס דאס היט אפ
דעם מענטש פון שלעכטס.

דאס זאגט דער אייבערשטער,
דו זאלסט זעהן צו אפהיטן
די מצות וואס מענטשן צוטראעטן
מיט די פיס, דאס איז די מצוה
פון שמחה, פון זיין פרייליך, וואס

דאס איז פֿשט אין פֿסוק, וְנִשְׁלַח ה' אֱלֹהֶיךָ אֶת הַגּוֹיִם הָאֵל מִפְּנֵיךָ, דער אייבערשטער וועט אוועק נעמען די גוים, וואס דאס מיינט די תּאווֹת און מְדוֹת רעות וואס די גוים ברענגן אריין, מעט מעט, צוביסלעך צוביסלעך, עס גייט נישט אין איין מינוט, אָבער אויב מען געבט נישט אויף וועט מען זיכער מצליח זיין.

(זאת התורה עקב סימן ה')

וואס א מענטש וויל באקומען, דארף ער האבן צו דעם אסאך געדולד, אסאך סבֿלנות, און אסאך בעטן דעם אייבערשטן, און אזוי ווערט מען געהאלפן, און אפילו ברוחניות נעמט אויף צייט ביז מען ווערט אן ערליכער איד, עס גייט נישט אין איין מינוט, אָבער אויב א איד בעהט אסאך דעם אייבערשטן און ער געבט נישט אויף, וועט ער צום סוף זיין אן ערליכער איד.

פֿרֿשֿת רֿאֵה

טראכטן פון ווי וועל איך האבן מאַרגן, אז דער אייבערשטער האט מיר היינט געהאלפן וועט ער מיר מאַרגן אויף העלפן.

און די זעלבע איז ביים דינען דעם אייבערשטן, דארף מען נאר טראכטן פון 'היינט', פון 'יעצט', וואס קען איך יעצט טוהן א נחת רוח פארן אייבערשטן? מען דארף נישט טראכטן, וואס האב איך נעכטן געטוהן? וואס גיי איך מאַרגן טוהן? עס איז נישט קיין חילוק וואס עס איז געווען און

רֿאֵה אַנְכִי נוֹתֵן לִפְנֵיכֶם הַיּוֹם בְּרָכָה וּקְלָלָה. מוֹהֲרָא"ש שְׁלִיט"א איז מסביר דעם פֿסוק לויט ווי דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק א, סימן רע"ב): אויפ'ן פֿסוק (תהלים צה, ז): "היום" אַם בְּקוֹלוֹ תִשְׁמְעוּ, אַז עַס אַ גְרוֹיֶסע כָּלֵל אִין אַ מְעַנְטֶשׁ לְעַבְדְּךָ, אַז מְעַן זַאל שְׁטַענְדִּיג נֶאר טְרַאכְטֵן פּוֹנְעֵם הֵיינְטִיגֵן טֶאג, סײ בײ גְעֶלְט זַאכֵן, צו הָאב אײך אױף 'הֵיינְט' צו עָסן? צו הָאב אײך אױף 'הֵיינְט' וואס אײך דאַרף? און מְעַן דאַרף נִישְׁט

את כל הדבר אשר אנכי מצוה אתכם, אתו תשמרו לעשות, לא תסף עליו ולא תגרע ממנו. מוהרא"ש שליט"א איז מסביר דעם פסוק לויט ווי דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק א, סימן ו): ווען א איד וויל תשובה טוהן, צוריק קומען צום אייבערשטן, דארף ער זיך אויסקענען מיט צוויי וועגן.

דאס מיינט ער דארף וויסן ווי אזוי זיך צו דערהאלטן סיי ווען עס גייט אים גוט, ער לערנט און דאווענט און דינט דעם אייבערשטן, און סיי ווען עס גייט אים נישט גוט, ווען ער פאלט דורך אין עבירות.

ווען עס גייט אים גוט דארף ער וויסן, אז ער זאל נישט גיין איבער די מאס, ער זאל נישט זוכן צו טוהן זאכן וואס די תורה האט נישט געהייסן, ווייל אויב ער וועט ארויף לייגן אויף זיך מער וויפיל די תורה וויל, וועט עס זיין מער פון זיינע כוחות און עס וועט פלאצן.

ווי רש"י זאגט: לא תסף עליו, כגון חמש טוטפות בתפלין, חמשה מינים בלולב וכו', א מענטש זאל

וואס עס וועט זיין, דער עיקר איז 'יעצט', איך וועל פרוכירן צו טוהן יעצט וואס איך קען, ווען א מענטש פירט זיך אזוי איז ער זייער מצליח ברוחניות ובגשמיות.

דאס איז פשוט אין פסוק, ראה אנכי נותן לפניכם 'היום', דער אייבערשטער זאגט, איך געב דיר א מתנה דעם היינטיגן טאג, אויב דו האסט שכל דו קוקסט נישט אויף נעכטן און אויף מארגן, דו פרוכירסט אויסצוניצן דעם היינטיגן טאג ווי עס ברויך צו זיין, וועט עס זיין, ברכה, א געבענטשטער טאג, און פארקערט אויב דו וועסט עס אפשטופן אויף מארגן, היינט איז שוין דערנאך, מארגן וועל איך אנהייבן עפעס טוהן, דעמאלטס, וקללה, וועט עס זיין א פארשאלטענער טאג.

וואויל איז דעם וואס ניצט אויס די טעג, און פילט עס אן מיט גוטע זאכן, דאס וועט אים בלייבן אויף אייביג, עס וועט אים באגלייטן אויף די וועלט און אויף יענע וועלט.

(זאת התורה ראה סימן א)

אויב יא וועסטו נאכדעם גארנישט טוהן, און פון די אנדערע זייט, ולא תגרע ממנו, נעם נישט אראפ, ווייל דו זעהסט אז עס גייט דיר שווער, דו ביזט דורך געפאלן, זאלסטו נישט וועגן דעם אלעס אויפגעבן, נאר זיך דערהאלטן און שטענדיג צוריק קומען צום אייבערשטן, אזוי וועסטו זיין אויפן ריכטיגן וועג, וואס וועט דיר פירן צום אייבערשטן צו זיין אן אמת'ער ערליכער איד.

(זאת התורה ראה סימן ז)

נישט צולייגן מער וויפיל די תורה האט געהייסן.

און ווידער פארקערט אויף, ווען ער פאלט אראפ, ער פאלט דורך, דארף מען אויף וויסן ווי אזוי זיך צו דערהאלטן, און נישט ווערן צובראכן און אינגאנצן אויפגעבן, נאר שטענדיג צוריק קומען צום אייבערשטן.

דאס זאגט דער פסוק, פון איין זייט, לא תסף עליו, לייג נישט צו מער וויפיל די תורה הייסט, ווייל

פְּרֶשֶׁת שׁוֹפְטִים

די זיבן לעכט, ווערט זיין מח ריין און הייליג און ער איז זוכה צו די גרעסטע מדריגות.

אין ספר יצירה (פרק ד' משנה י"ב): ווערן די זיבן לעכט אנגערופן "די זיבן טויערן".

דאס זאגט דער פסוק, שופטים ושוטרים תתן לה בכל שעריה אשר ה' אלקיה נותן לה, דו דארפסט שטעלן שופטים אויף די אלע טויערן פון דיין קאפ, דאס

שופטים ושוטרים תתן לה בכל שעריה אשר ה' אלקיה נותן לה. מוהרא"ש שליט"א איז מסביר דעם פסוק לויט ווי דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק א, סימן כ"א): יעדער מענטש האט אויף זיין פנים א מנורה פון זיבן לעכט, וואס דאס זענען די צוויי אויגן, די צוויי אויערן, די נאז לעכער און די מויל, און דאס זענען צוגעבינדען צום מח, און ווען א מענטש איז זוכה צו הייליגן



מְקַרְב אַחִיד תְּשִׂים עָלֶיךָ מִלֶּךְ,
לֹא תוּכַל לְהַת עָלֶיךָ
אִישׁ נִכְרִי אֲשֶׁר לֹא אַחִיד הוּא.
 מוֹהֲרָא"ש שְׁלִיט"א אִיז מְסַבֵּיר
 דַּעַם פֿסוק לויט ווי דער הייליגער
 רַבֵּי זַאָגט (לקוטי מוהר"ן חלק א, סימן
 ג'ו'): יעדער מענטש האט אין זיך
 אַ שְׁטִיקל מַלְכוּת, יעדער מענטש
 אִיז אַ שְׁטִיקל קעניג, איינער מער
 און איינער ווייניגער, איינער אִיז אַ
 קעניג ביי זיך אינדערהיים אויף זיין
 מִשְׁפָּחָה, איינער אִיז אַ קעניג אויף
 זיינע מענטשן ארום זיך, איינער
 אִיז אַ קעניג אויף מער מענטשן,
 דאס מיינט אז ער אִיז בעל הַבַּיִת,
 אויף זיי, זיי דארפן אים פֿאלגן.

און מען דארף זעהן צו ניצן די
קעניגרייך נאר אויף גוטע
צוועקן, נישט צו געוועלטיגן סתם
אזוי אויף די מענטשן, נאר זיי
מחזק זיין און שטארקן, און זיי
ברענגן נאנט צום אייבערשטן.

דאס אִיז פֿשט אין פֿסוק, שום
תְּשִׂים עָלֶיךָ מִלֶּךְ, דו
זאַלסט ניצן די מַלְכוּת נאר, אֲשֶׁר
יבחר ה' אֱלֹהֶיךָ בו, אז דו זאַלסט
אויסלערנען פֿאר זיינע מענטשן אז

מיינט אז דו דארפט זיך אליין
 משפט'ן יעדן טאג, זיך דורך רעדן
 מיטן אייבערשטן: זענען מיינע
 אויגן אויסגעהאלטן, איך קוק
 נאר ווי מען מעג? זענען מיינע
 אויערן אויסגעהאלטן, איך הער
 נאר וואס מען מעג? איז מייך נאז
 אויסגעהאלטן, דאס גייט ארויף
 אויף די מדה פון פֿעס, רעג איך
 זיך נישט אויף? איז מייך מויל
 אויסגעהאלטן, איך רעד נאר וואס
 מען מעג?

ווען א מענטש שמועסט דאס אויס
מיטן אייבערשטן, גייט שוין
אראפ פון אים אלע קטרוגים, און
עס קען אים שוין נישט געשעהן
קיין שלעכטס, ווי די חז"ל זאגן
(דברים רפה פרשה ה', סימן ה'): כְּשֵׁי
דִּין לְמַטָּה אֵין דִּין לְמַעְלָה, ווען
אַ מענטש משפט זיך אליינס דא
אונטן, קען מען אים שוין נישט
משפט'ן אויבן.

וואויל אִיז דער מענטש וואס
רעדט שטענדיג צום
אייבערשטן, וועט אים גוט זיין
אויף די וועלט און אויף יענע
וועלט!

(זאת התורה שופטים סימן א)

הוא, מען קען נישט זיין א קעניג,
אויב מען פירט זיך אויף ווי א
פֿרעמדער, אָן רח־מנות.

וואויל איז דער מענטש וואס
ניצט אויס זיין מלכות צו
מחזק זיין אידן און זיי דערנענטערן
צום אייבערשטן.

(זאת התורה שופטים סימן ה)

עס איז דא א באשעפער אויף דער
וועלט וואס מען קען שטענדיג גיין
צו אים, און דער עיקר איז, מקרב
אחיך תשים עליך מלך, דו דארפט
זיין א קעניג מיט ברודערשאפט,
מיט א ליבליכקייט, צו פרייליך
מאכן און שטארקן די מענטשן
וואס זענען ארום דיר, לא תוכל
לתת עליך איש נכרי אשר לא אחיך

פֿרֿשֿת פֿי תצא

וואס זיי זענען שוין אזוי שטארק
צוגעוואוינט צו זייערע שלעכטע
זאכן, און שלעכטע מדות, אז זיי
רעדן זיך איין אז זיי האבן שוין
נישט קיין בחירה אויף דעם, זיי
קענען זיך שוין נישט צוריק האלטן,
אבער דאס איז נישט אמת, ווייל א
מענטש האט שטענדיג א בחירה,
אז ער וויל טוט ער, און אז ער וויל
נישט טוט ער נישט.

דאס איז פֿשט אין פֿסוק, **כי תצא**,
גלייך ווען א מענטש קומט
ארויס אויף דער וועלט, למלחמה
על אייך, דארף ער שוין פֿירן

כי תצא למלחמה על אייך ונתנו
ה' אלקיך בידך ושבת שביו.
מוהרא"ש שליט"א איז מסביר
דעם פסוק לויט ווי דער הייליגער
רבי נתן ברענגט (לקוטי מוהר"ן חלק
ב, סימן ק"י): איינער האט געפרעגט
דעם רבי'ן: ווי אזוי ארבעט
די בחירה? האט אים דער רבי
געזאגט: עס ארבעט זייער פשוט,
אז דו ווילסט טוסטו, און אויב
דו ווילסט נישט טוסטו נישט!
זאגט דער הייליגער רבי נתן אז
דאס איז זייער א וויכטיגע זאך צו
וויסן, ווייל עס זענען דא מענטשן

נישט טוהן קיין עבירות, ווייל די גמרא זאגט (שבת קנ"א): ווער עס האט רחמנות אויף מענטשן האט מען רחמנות אויף אים אין הימל, און נאך זאגט די גמרא (ברכות ל"ג): אויף א שוטה טאר מען נישט רחמנות האבן, קומט אויס אז ווען א מענטש געבט צדקה מוז אים דער אייבערשטער געבן שכל, ווייל נאר אזוי קען מען רחמנות האבן אויף אים פון הימל, און אז ער האט שוין שכל וועט ער נישט טוהן קיין עבירות, ווייל א מענטש טוט נאר אן עבירה ווען ער ווערט משוגע (סוטה ג).

דאס איז פֿשט אין פֿסוק, **כי תצא**, גלייך ווען א מענטש קומט ארויס אויף דער וועלט, למלחמה על איביה, דארף ער שוין פֿירן א מלחמה מיט זיין פֿיינט וואס דאס איז דער יצר הרע, וואס וויל אים מאכן טוהן עבירות, ונתנו ה' אלקיה, און אויב דו ווילסט אז דער אייבערשטער זאל אים איבערגעבן פֿאר דיר אז דו זאלסט זיך קענען שטארקן אויף אים, בידך, זאלסטו געבן צדקה מיט די האנט, און דורך דעם וועסטו געראטעוועט ווערן

א מלחמה מיט זיין פֿיינט וואס דאס איז דער יצר הרע, וואס וויל אים מאכן טוהן עבירות, אבער מען דארף געדענקן אז, ונתנו ה' אלקיה בידך, דער אייבערשטער האט אים איבערגעגעבן אין דינע הענט, אז אויב דו ווילסט קענסטו זיך שטארקן אויף אים און אים נישט פֿאלגן, און נישט נאר דאס, נאר ושבית שביו, דו קענסט נאך צוריק ברענגן נאך מענטשן צום אייבערשטן, און זיי ארויס רייסן פון די הענט פון יצר הרע.

וואויל איז דער מענטש וואס בעהט אסאך דעם אייבערשטן אז ער זאל זיך קענען שטארקן אויף זיין יצר הרע, וועט אים גוט זיין אויף די וועלט און אויף יענע וועלט.

(זאת התורה תצא סימן ב)



כי תצא למלחמה על איביה ונתנו ה' אלקיה בידך ושבית שביו. מוהרא"ש שליט"א איז מסביר דעם פֿסוק לויט ווי דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק א, סימן קט"ז): ווער עס געבט צדקה וועט

וואויל איז דעם מענטש וואס
געבט צדקה, וועט ער
געראטעוועט ווערן פונעם שלעכטן
יצר הרע.

(זאת התורה תצא סימן ג)

פון אים, און דו וועסט נישט טוהן
קיין עבירות, און נישט נאר דאס,
נאר ושבת שבי, דו קענסט נאך
צוריק ברענגן נאך מענטשן צום
אייבערשטן, און זיי ארויס רייסן
פון די הענט פון יצר הרע.

פְּרִשְׁתַּת כִּי תָבוֹא

ה' אלקיך בָּה מְרִשִּׁית הַשָּׁנָה וְעַד
אַחֲרֵית שָׁנָה.

דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי
מזהר"ן חלק א, סימן קנ"ה):
ווען א מענטש האט אמונה,
וואס דאס איז מען זוכה אין ארץ
ישׂראל, קען ער דורך מאכן אלע
שׂוועריקייטן, ווייל ער גלייבט אז
דער אייבערשטער פירט אלעס נאר
צום גוטן.

דאס איז פֿשט וואס דער הייליגער
אור החיים הקדוש זאגט אז
דורך ארץ ישׂראל קען מען זיין
פרייליך, ווייל ארץ ישׂראל איז מרמז
אויף אמונה, און נאר ווען מען האט
אמונה קען מען זיין פרייליך, ווייל
די אמונה העלפט דעם מענטש צו

וְהָיָה כִּי תָבוֹא אֶל הָאָרֶץ אֲשֶׁר ה'
אֱלֹקֶיךָ נָתַן לְךָ נַחֲלָה וּירָשָׁתָהּ
וַיִּשְׁכַּתָּ בָּהּ. דער הייליגער אור
החיים הקדוש טייטש דעם פסוק:
וְהָיָה, איז א לשון שמחה, ווען קען
מען זיין פרייליך? כִּי תָבוֹא אֶל
הָאָרֶץ אֲשֶׁר ה' אֱלֹקֶיךָ נָתַן לְךָ, ווען
דו וועסט קומען אויף ארץ ישׂראל,
ווי דער פסוק זאגט (תהלים כו): אֲזַ
יִמְלֵא שְׂחוֹק פִּינוּ.

מוהרא"ש שליט"א איז דאס
מסביר לויט ווי דער
הייליגער רבי זאגט (לקוטי מזהר"ן
חלק א, סימן ז'): ארץ ישׂראל איז
מרמז אויף אמונה, אין ארץ ישׂראל
פילט מען מער די השגחה אז נאר
דער אייבערשטער פירט די וועלט,
ווי דער פסוק זאגט תמיד עיני

קענען איבער קומען אלע זיינע צרות און שוועריקייטן.

גרייט צו העלפן ווער עס בעהט אים.

(זאת התורה תבא סימן א)



וְלָקַח הַכֹּהֵן הַטָּהוֹר מִיַּדְךָ וְהִנִּיחוֹ
לִפְנֵי מִזְבַּח ה' אֱלֹהֶיךָ
וְגו' וַיִּרְעוּ אַתְּנֹו הַמַּצְרִים וַיַּעֲנוּנוּ
וְגו', וַנִּצְעַק אֵל ה' וְגו' וַיּוֹצֵאֵנוּ ה'
מִמִּצְרַיִם וְגו'.

מוֹהָרָא "ש שלִיט"א איז מסביר
דעם פסוק, אז דער
פסוק קומט אונז דא לערנען ווי אזוי
א מענטש דארף גיין צו א צדיק,
און פון ווי א מענטש קען וויסן צו
ער גייט טאקע צו אן אמת'ן צדיק.

ווי אזוי קען מען טאקע וויסן
אויב מען גייט צו דעם ריכטיגן
צדיק? יעדער קען דאך זאגן אז ער
איז דער צדיק שפּיט'דיג און נאר אים
דארף מען פאלגן?

נאר מען דארף זעהן וואס דער
צדיק טוט, אויב זיין ציהל איז
נאר צוריק צו ברענגן דעם מענטש
צום אייבערשטן, און ער דארף
נישט פאר זיך קיין שום פּבּוּד אדער
געלט, דעמאלטס ווייסט מען אז

און ער ברענגט דעם פּסוק "אז"
ימלא שחוק פינו, ווייל נאר
"אז" - "דעמאלטס" ווען משיח
וועט קומען וועט זיין די ריכטיגע
שמחה אין ארץ ישראל, ווייל
ליידער האבן די רשעים די ערב רב
היינט מטמא געווען ארץ ישראל
מיט אלע שלעכטס, און זיי זענען
מכשיל די אידן מיט אלע מיני
עבירות רחמנא ליצלן, און דערפאר
זאגט דער הייליגער רבי (לקוטי
מוהר"ן חלק א, סימן ס"א): ווי אידן
וואוינען און פירן זיך דארט אויף
ערליך, הייליגן זיי דאס פלאץ און
עס באקומט די קדושה פון ארץ
ישראל, קומט אויס אז היינטיגע
צייטן איז ארץ ישראל אין די פתי
מדרשים און ישיבות און תלמוד
תורה'ס, ווי מען לערנט תורה און
מען פירט זיך אויף ערליך, דארט
איז די אמת'ע ארץ ישראל וואס
ברענגט אמונה, און דאס ברענגט
די ריכטיגע שמחה צו קענען זיין
באמת פרייליך, וויסענדיג אז דער
אייבערשטער איז דא מיט אונז
שטענדיג, און ער איז שטענדיג

ביזטו גענווען אין מצרים, פיל מיט אלע שלעכטע תאוות און מדות רעות, און דער צדיק האט דיר אויסגעלערנט צו שרייען צום אייבערשטן, און אזוי העלפט דער אייבערשטער אז דו גייסט ארויס פון מצרים, דו גייסט ארויס פון דין שלעכטס, דעמאלטס ווייסטו אז דו ביזט אויפ'ן ריכטיגן פלאץ, ביים ריכטיגן צדיק, און דו וועסט זוכה זיין צו זיין אן ערליכער איד און האבן א גליקליך לעבן.

(זאת התורה תבא סימן ג)

ער איז א ריכטיגער צדיק צו וועם מען דארף גיין.

דאס איז פֿשט אין פֿסוק, וְלָקַח הַכֹּהֵן הַטָּנָא מִדָּדָה וְהִנִּיחוּ לְפָנָי מִזֶּבֶחַ ה' אֱלֹהֶיךָ, דִּי עֲרַשְׁטֵעַ וְאָף דאַרפֿסטו זעהן אויב דער צדיק נעמט נישט קיין געלט פאר זיך גארנישט, ער דארף נישט זיין געלט, ער וויל דיר נאר צוברענגן צום אייבערשטן, און דערנאך זעהסטו אז, וירעו אתנו המצרים ויענונו וגו' ונצעק אל ה' וגו' ויצאנו ה' ממצרים וגו', אז קודם

פֿרֶשֶׁת נִצְבִים

דאס איז פֿשט אין פֿסוק, אַתֶּם נִצְבִים הַיּוֹם כְּלָכֶם לְפָנָי ה' אֱלֹהֵיכֶם, רַאשֵׁיכֶם שְׂבֻטֵיכֶם זְקֵנֵיכֶם וְשֹׁטְרֵיכֶם כָּל אִישׁ יִשְׂרָאֵל, אֲלֵעַ אִידִישְׁעַ קִינְדֵּער שְׁטִיעֵן פֿאַרן אַיִבערשטן אין דעם טאג ראש השנה, יעדער מענטש ווערט גע'משפּט אין ראש השנה ווי אזוי זיין יאר וועט דורךגיין (ראש השנה ח:), ווי אזוי זיין פֿרנסה וועט זיין די גאַנצע יאר, אויב עס וועט אים גוט

אתם נצבים היום כלכם לפני ה' אלקיכם וכו'. עס שטייט אין זהר הקדוש (נארא ל"ב): אז איבעראל ווי עס שטייט די ווארט "היום", גייט עס ארויף אויף ראש השנה. לויט דעם קומט אויס אז דער פֿסוק דא רעדט זיך אויף פון ראש השנה, און דערפאר קומט אייביג אויס אז מען ליינט פֿרשת נצבים פאר ראש השנה (שלחן ערוך אורח חיים, סימן תכ"ח סעיף ד').

גיין אָדער חס וְשָׁלוֹם פֶּאָרְקֶערט
(ביצה טז).

און דערפאר האט דער הייליגער
רבי אזוי געווארענט אז מען
זאל קומען צו אים אויף ראש
השנה, און דער הייליגער רבי
האט געזאגט (חיי מוהר"ן סימן ת"ג):
אז צו זיין ביי אים ראש השנה
איז גרעסער פון אלעס. ווייל אזוי
ווי ביי א גשמיות'דיגע משפט
וועט א מענטש נעמען דעם
גרעסטן אדוואקאט וואס זאל אים
פארטיידיגן אין געריכט, אז ער
זאל ארויס גיין זפאי בדין, און ווי
גרעסער און ערנסטער דער געריכט
איז, אלץ א גרעסערע אדוואקאט
וועט דער מענטש נעמען. די
זעלבע, און נאך אסאך מער, ווען
מען משפט דעם מענטש ראש
השנה ווי אזוי זיין גאנצע יאר וועט
אדורכגיין, דארף מען זיך זיכער
איינשאפן דעם בעסטן אדוואקאט
וואס זאל פארטיידיגן דעם מענטש,
אז מען זאל אים אנשרייבן א גוט
געבענטשט יאר.

און דערפאר, וואויל איז פאר
דעם מענטש וואס איז זוכה
צו פארן צום הייליגן רבי'ן אויף
ראש השנה, וואס דער צדיק איז

דער בעסטער אדוואקאט וואס
וועט זעהן דערצו אז מען זאל
אנשרייבן פארן מענטש א גוט
יאר, און דעמאלט וועט ער זיכער
פארשריבן ווערן פאר א זיסע גוטע
ליכטיגער יאר.

(זאת התורה נצבים א')



לא בשמים הוא לאמר מי יעלה לנו
השמימה ויקחה לנו וישמענו
אותה ונעשנה. די חז"ל (עירובין נ"ה).
דרשענען דעם פסוק, לא בשמים
הוא - די תורה געפינט זיך נישט ביי
די מענטשן וואס האלטן זיך גרויס
ביזן הימל.

מוהרא"ש שליט"א איז דאס
מספיר, לויט ווי דער
הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן
חלק ב' סימן פ"ב): אז ווען א מענטש
האלט זיך גרויס גייט אים אלעס
שלא כסדר, נישט אזוי ווי ער וויל,
און ווען א מענטש האלט זיך קליין,
דעמאלט גייט אים אלעס כסדר.

מען זעהט אז א מענטש וואס
ווייסט ווי ער האלט אויף דער
וועלט, ער לאזט זיך נישט נארן, ער
זעהט אז עס גייט אים אריבער די
טעג און יארן אן לערנען תורה, עס

אַזאַ מענטש וועט נישט זוכה זיין קיינמאל דורך צולערנען די גאנצע תורה, ווייל דאס קען מען נאר טוהן מיטן סדר דרך הלימוד, און איין טאג וועט ער פארלאזן די וועלט, און ער וועט גארנישט מיטנעמען מיט זיך.

דאס זאגט דער פסוק, לא בשמים הוא, די תורה געפינט זיך נישט ביי די מענטשן וואס האלטן זיך גרויס ביזן הימל, ווייל זיי קענען נישט פועל'ן ביי זיך צו לערנען און דורכגיין די גאנצע תורה מיטן דרך הלימוד, אבער ווער עס בייגט זיך אראפ דעם קאפ, און ער פאלגט דעם דרך הלימוד, וועט ער זוכה זיין צו דורך לערנען די גאנצע תורה, און דאס וועט אים באגלייטן אויף די וועלט און אויף יענע וועלט.

(זאת התורה נצבים ד')

קען דורכגיין גאנצע טעג וואס ער עפענט נישט אויף קיין ספר, אַזאַ מענטש וועט זיך צוכאפן צו די דרך הלימוד וואס דער הייליגער רבי האט אונז אויסגעלערנט (שיחות הר"ן סימן ע"ו): אז מען קען לערנען תורה אפילו מען פארשטייט נישט וואס מען זאגט, און אפילו מען געדענקט נישט וואס מען לערנט, און אויף אַזאַ וועג קען יעדער מענטש זוכה זיין צו לערנען זייער אסאך תורה, און דאס ברענגט אריין אינעם מענטש א שטארקע ליבשאפט צו די תורה, און סוף כל סוף וועט ער זוכה זיין צו קענען די גאנצע תורה.

אבער איינער וואס איז א בעל גאונה, ער האלט זיך פאר א למדן, ער וועט אנוועק מאכן דעם דרך הלימוד, עס פאסט דאך נישט פאר אים פשוט צו זאגן תורה,

פֿרֿשֿת וֿיֿלֿךְ

דעם פסוק לויט ווי דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק ב, סימן ז): דער עיקר גרויסקייט פון א צדיק

ויילך משה וידבר את הדברים האלה אל כל ישראל. מוהרא"ש שליט"א איז מסביר

אים גוט זיין אויף דער וועלט און
אויף יענע וועלט.

(זאת התורה וילך סימן א)



**חזקו ואמרו אל תיראו ואל תערצו
מפניהם כי ה' אלקיך הוא**

ההלך עמך לא ירפה ולא יעזבך.

מוהרא"ש שליט"א איז מסביר

דעם פסוק לויט ווי דער הייליגער

רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק א, סימן

ד): ווען א מענטש ווייסט אז אלעס

פירט דער אייבערשטער צום גוטן,

האט ער דעם גן עדן דא אויף דער

וועלט, ווייל אפילו ווען עס גייט

אויף אים דורך א צרה, ווייסט ער

אז דאס קומט פונעם אייבערשטן

פאר זיין טובה, און ער בעהט דעם

אייבערשטן אז ער זאל אים העלפן.

דאס איז פֿשט אין פֿסוק, חזקו

ואמרו אל תיראו ואל תערצו

מפניהם, שטארק דיך און האב

נישט מורא פון גארנישט, כי ה'

אלקיך הוא ההלך עמך לא ירפה

ולא יעזבך, ווייל דו ווייסט אז

דער אייבערשטער גייט שטענדיג

מיט דיר און ער וועט דיר נישט

פארלאזן.

איז ווען ער האט רחמנות אויף

אידישע קינדער, און ער לערנט

זיי אויס אז דער אייבערשטער איז

שטענדיג מיט זיי, און אז מען קען

שטענדיג רעדן צום אייבערשטן,

ווייל ווען א מענטש ווייסט דאס,

האט ער שוין א גוט לעבן, ווייל אין

יעדן מצב וואס ער איז, האט ער זיך

צו וועם צו ווענדן.

און אפילו ווען דער צדיק גייט

אנוועק פון דער וועלט, לאזט

ער איבער ספרים און תלמידים

וואס זאלן דאס ווייטער לערנען

פאר אידן, אזוי אז די דעת פונעם

צדיק בלייבט אויף די וועלט, און

מען קען זיך מיט דעם שטארקן.

דאס איז פֿשט אין פֿסוק, וילך

משה, אפילו ווען דער צדיק

וואס ווערט אנגערופן משה גייט

אנוועק פון די וועלט, וידבר את

הדברים האלה אל כל ישראל,

רעדט ער נאך אלץ צו די אידן,

ווייל זיין תורה וואס ער האט אראפ

געברענגט פאר די אידן איז נאך

אלץ דא און מען לערנט עס.

וואויל איז דעם וואס לערנט די

ספרים פונעם צדיק, וועט

וואויל איז דעם וואס לעבט מיטן
אייבערשטן, ער רעדט

צום אייבערשטן, ווער ער האבן
דעם גן עדן נאך אויף די וועלט.

(זאת התורה וילך סימן ב)

פֿרֿשֿתֿ הַאֲזִינוּ

הַאֲזִינוּ הַשָּׁמַיִם וְאֲדַבְרָה וְתִשְׁמַע
הָאָרֶץ אִמְרֵי פִי. מוֹהֲרָא"ש
שְׁלִיט"א איז דאס מסביר לויט ווי
דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי
מוֹהַר"ן חלק ב' סימן ז'): אז א צדיק
דארף קענען רעדן צו צוויי סארט
מענטשן; פאר די גרויסע מענטשן,
וואס פילן אז זיי זענען שוין נאנט
צום אייבערשטן דארף דער צדיק
זיי ווייזן, אז זיי קענען נאך גיין
אסאך העכער און גרעסער, און
פאר די נידריגע מענטשן וואס
פיהלן אז זיי זענען זייער ווייט
פונעם אייבערשטן, און זיי מיינען
אז דער אייבערשטער דארף זיי
נישט האבן, צו זיי דארף דער
צדיק רעדן אן אנדערע סארט
שפראך, ער דארף זיי מחזק זיין
און שטארקן אז דער אייבערשטער
איז איבעראל, און אפילו ווען דער
מענטש ליגט אין שאל תחתית,

איז דער אייבערשטער אויף מיט
אים, און ער זאל נישט אויפגעבן.

דאס זאגט דער פסוק, הַאֲזִינוּ
הַשָּׁמַיִם וְאֲדַבְרָה, צו די
גרויסע הימל מענטשן, צו זיי רעדט
דער צדיק מיטן לשון "דיבור",
וואס דאס איז א שטרענגע שפראך,
ער זאגט זיי אז זיי זענען נאך זייער
ווייט, און זיי קענען נאך גיין אסאך
העכער, וְתִשְׁמַע הָאָרֶץ אִמְרֵי פִי,
אבער פאר די פשוטע מענטשן וואס
ליגן אין דער ערד, צו זיי רעדט דער
צדיק מיטן לשון "אמירה", מיט א
ווייכע שפראך, ער שטארקט זיי אז
זיי זאלן נישט צופאלן ווערן, נאר
וויסן אז דער אייבערשטער איז
מיט זיי, און זיי קענען שטענדיג
צוריק קומען צום אייבערשטן.

(זאת התורה האזינו ב')

דער הייליגער רבי זאגט (ספר המדות, אות אמונה, סימן כ"ב): הפשע של אדם מכניס בפירה באדם, די עבירות וואס א מענטש טוט, ברענגט אריין אין אים כפירות און אפיקורסות, און די איינציגסטע עצה איז נאר צו דערציילן פארן אייבערשטן אלעס, און אזוי גייט מען ארויס פון אלע שלעכטס.

דאס זאגט דער פסוק, ה' בדר ינחנו, א מענטש זאל מאכן התבודדות מיטן אייבערשטן, ער זאל אויסרעדן זיין הארץ צום אייבערשטן, און דעמאלט, ואין עמו אל נכר, וועט ארויסגיין פון זיין הארץ אלע כפירות און אפיקורסות וואס קומט פון זיינע עבירות, און ער וועט זוכה זיין צו זיין אן ערליכער איד.

(זאת התורה האזינו ה')

ה' בדר ינחנו ואין עמו אל נכר. מוהרא"ש שליט"א איז מסביר דעם פסוק לויט ווי דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק ב' סימן ק'): אז אלע צדיקים זענען צוקומען צו זייערע מדריגות נאר דורך התבודדות, דאס מיינט אז זיי האבן גערעדט צום אייבערשטן אויף זייער אייגענע שפראך, זיי האבן דערציילט פארן אייבערשטן אלעס וואס גייט אויף זיי דורך, און געבעטן דעם אייבערשטן אז זיי זאלן מצליח זיין, און נאר אזוי זענען זיי געווארן ערליכע אידן. און אזוי אויף יעדער מענטש וואס וויל ווערן אן ערליכער איד, איז די איינציגע וועג נאר דורך דעם, זיך צוצוגעוואוינען צו רעדן צום אייבערשטן, וואס דאס לייטערט אים דעם מענטש און ברענגט אים צו די גרעסטע מדריגות.

פְּרִשְׁתַּת וְזֹאת הַבְּרָכָה

איז מסביר דעם פסוק לויט ווי דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק ב' בהתחלה): אויפן פסוק (יחזקאל ל"ג): אחד היה אברהם, אז אברהם

האומר לאביו ולאמו לא ראיתי ואת אחיו לא הפיר ואת בניו לא ידע, פי שמרו אמרתך ובריתך ינצרו. מוהרא"ש שליט"א

קריגן מיט קיינעם, נאר אזויפיל דארף מען וויסן אז ווען עס קומט צו דינען דעם אייבערשטן טאר מען זיך נישט אפשטעלן פאר גארנישט, נאר גיין ווייטער אין דינען דעם אייבערשטן און נישט קוקן אויף קיין שום שטערונגען.

דאס איז פֿשט אין פֿסוק, האומר לאביו ולאמו לא ראיתיו ואת אחיו לא הכיר ואת בניו לא ידע, ווען עס קומט צו דינען דעם אייבערשטן קען מען נישט קוקן אויף קיינעם וואס שטערט, אבער מען דארף געדענקן אז דאס קען מען נאר טוהן ווען מען וויל טאקע דינען דעם אייבערשטן, פי שמרו אמרתך ובריתך יגצרו, ווען עס קומט צו היטן און מקיים זיין תורה ומצוות, אבער אויסער דעם, דארף מען זייער שטארק אכטונג געבן אויף די מצוה פון פיבוד אב ואם, וואס איז די הארבסטע פון די הארבסטע, און אזוי אויף טאר מען זיך נישט קריגן מיט קיינעם, מיטן אויסרייד אז מען טוט דאס נאר פארן אייבערשטן'ס וועגן.

(תוף הנחל, שמיני עצרת תשנ"ב לפ"ק)

אבינו האט געדינט דעם אייבערשטן מיט די מדה פון "אחד", אז ער האט זיך פארגעשטעלט אזוי ווי ער איז דער איינציגסטער מענטש אויף דער וועלט, און ער האט נישט געקוקט אויף די אלע מענטשן וואס האבן אים געוואלט אנוועק נעמען פונעם אייבערשטן, נישט אויף זיין טאטע תרח און נישט אויף אנדערע מענטשן וואס האבן אים געוואלט צוריק האלטן פון דינען דעם אייבערשטן.

און די זעלבע איז ביי יעדן מענטש וואס וויל זיין וואויל און ערליך און דינען דעם אייבערשטן, דארף ער זיך פארשטעלן אזוי ווי ער איז איינער אליין אויף די וועלט, און ער זאל נישט קוקן אויף די מניעות פון די מענטשן וואס ווילן אים שטערן פון זיין דרך אין עבודת ה'.

אבער פארשטייט זיך אז צו דעם דארף מען האבן א שטארקע שיקול הדעת, נישט חס ושלום צו מצער זיין קיינעם, נישט צו פארשעמען קיינעם און זיך נישט

די גרויסקייט פון רבינ'ס ציון בפֿרט ראש השנה

דער הייליגער רבי האט צוגעזאגט אז ווער עס וועט קומען צו זיין ציון אין אומאן, און געבן א פֿרוטה לְצדקה פאר זיינעט וועגן, און זאגן די צען קאפיטלעך תהלים וואס זיי הייסן תיקון הכללי, וועט ער אים ארויסשלעפן פון שאול תחתית ומתחתיו, איבערדעם לְכל הפחות איינמאל אין לעבן זאלסטו זען צו זיין ביים הייליגן רבינ'ס ציון, ומכל שכן וכל שכן אז דו וועסט קענען זוכה זיין צו זיין ראש השנה איז נישטא קיין גרעסערס פון דעם, ווארום דעמאלטס האט דער רבי געזאגט קען ער פאררעכטן אפילו אזעלכע מענטשן וואס זיי זענען שוין אזוי געפאלן וואס א גאנץ יאר איז אים שווער זיי מתקן זיין, אָבער ראש השנה קען ער אלעם מתקן זיין, ובפֿרט ראש השנה וואס דעמאלט איז דער יום הדין מען משפט א מענטש, און מען מוז האבן ביי א משפט א גרויסן לויער, א אדוואקאט, איבערדעם זעה צו זיין ביים הייליגן רבי'ן אויף ראש השנה, און דו וועסטו זיך אויספועלן א גוט געבענטשט יאר פֿאר דיר און פֿאר די גאנצע משפחה.

(אשר בנחל באידיש חלק ב מכתב רפא)



מזעדיים

דער קוואל
פון תורה

דער טשערינער רב ז"ל פלעגט שטענדיג זאגן אז א יום טוב טאר מען נישט זאגן עס "איז דורכגעגאנגען מיט שמחה די יום טוב" וכו', מען דארף זאגן "עס איז אריין אין מיר די יום טוב" וכו', ופפּרט יעצט דאס אונז האבן זוכה געווען פון ניי מקבל צו זיין די תורה דארפן מיר זיך זייער זייער פרייען. עס איז באוויסט אז דער הייליגער רבי נתן זי"ע איז אמאל יום טוב שבועות ביי פתיחת הארון צוגעפאלן צו די ספר תורה און מיט א גרויס דביקות האט ער געזאגט "מיר גייען יעצט מקבל זיין די תורה, א גייע תורה, א גייע תורה" און ער האט ארויסגענומען די ספר תורה מיט אזא שמחה אז ער האט אנגעהויבן צו טאנצן מיט די ספר תורה, און דער גאנצער עולם האט מיטגעטאנצט מיט אים אזוי ווי שמחת תורה; ווארום אזוי דארף זיין קבלת התורה מיט א געוואלדיגע שמחה. דער ארי ז"ל זאגט דאס יעדעס יום טוב ווען עס קומט די צייט, קומט אראפ די זעלבע הארה אזוי ווי עס איז שוין אמאל געווען; דאס הייסט פסח ביינאכט קומט אראפ די הארה פון יציאת מצרים אזוי ווי עס איז געווען דעמאלטס אזוי איז היינט, די זעלבע זאך איז שביעי של פסח ווען דער ים האט זיך געשפאלטן, אזוי ווי עס איז געווען דעמאלט אזוי איז היינט; און די זעלבע זאך איז שבועות קבלת התורה וואס אידן זענען אויף א גאנצע נאכט און מען ווארט צו דאווענען וותיקין, און נאכדעם איז מען מקבל די תורה מיט א געוואלדיגע שמחה.

(אשר בנחל באידיש חלק ב מכתב ריא)

ראש השנה

הנהגות ראש השנה

דער הייליגער רבי זאגט (שיחות הר"ן סימן ב): עס איז זייער גוט ווען מען ווארפט זיך אינגאנצן ארויף אויפ'ן אייבערשטן, און מען פארלאזט זיך אינגאנצן אויף אים, און דערפאר יעדן אינדערפרי גלייך ווען מען שטייט אויף, איז זייער גוט אז מען זאל איבערגעבן דעם טאג פארן אייבערשטן, מען זאגט פארן אייבערשטן: באשעפער איך געב דיר איבער דעם היינטיגן טאג פאר דיר, סיי מיר און סיי מיינע קינדער און אלע וואס זענען תלוי אין מיר, אז אלעס זאל זיין אזוי ווי דו ווילסט. און אזוי דארף מען זיך שוין גארנישט זארגן אויב עס פירט זיך יא גוט אדער נישט, ווייל איך האב עס דאך איבערגעגעבן פארן אייבערשטן, און אויב דער אייבערשטער וויל מיר פירן דעם טאג אנדערש, וויל איך אויך נאר אזוי ווי דער אייבערשטער וויל.

און די זעלבע איז פאר עס קומט א שבת אדער א יום טוב, געבט מען עס אינגאנצן איבער

פארן אייבערשטן, און מען דארף זיך מער גארנישט זארגן, צו איך האב יא יוצא געווען ווי עס דארף צו זיין אדער נישט, ווייל איך האב עס איבערגעגעבן צום אייבערשטן, און איך בין מסכים אז ער זאל עס פירן ווי אזוי ער וויל.

דערפאר יעצט ראש השנה ווען מען האלט ביים אנהויב יאר, קען מען איבערגעבן די גאנצע יאר פארן אייבערשטן: באשעפער איך געב דיר איבער דעם גאנצען יאר אלע מיינע מחשבות, מעשים און דיבורים פון דעם גאנצן יאר, זאלן זיין נאר אזוי ווי דו ווילסט, און העלף מיר אז איך זאל נאר טוהן זיין ווילן דעם גאנצן יאר, און איך זאל חס ושלום נישט טוהן קיין שום עבירות חס ושלום. און אזוי קען זיך יעדער אויסשמועסן מיטן אייבערשטן אלע רצונות און פיסופים וואס ער האט צו זיין אן ערליכער איד.

מען קען זיך גארנישט פארשטעלן די גרויסקייט ווען א מענטש זאגט ארויס זיינע רצונות צום

אייבערשטן, אפילו ווען ער איז נאכנישט אזוי וואויל, ער פירט זיך נאכנישט אויף אינגאנצן ווי עס דארף צו זיין, זאגט ער אבער כאטש פארן אייבערשטן וואס ער וואלט באַמַת געוואלט זיין, און וואס ער וואלט באַמַת געוואלט טוהן (לקוטי מוה"ר"ן חלק א, סימן לא, וסימן סו).

אויב דו וועסט אזוי טוהן, וועסטו זיכער זוכה זיין צו א פתיכה וחתומה טובה, און א גוט געבענטשט יאר.

(הנהגות ראש השנה דף ז)

מענטש. דערפאר וואויל איז דער וואס האט שכל און ער טראכט נאר גוטס א גאנץ ראש השנה: עס וועט זיכער קומען דאס יאר א גוטע פיינע יאר, דאס יאר וועל איך מיר פירן ערליך, דאס יאר וועל איך האבן געלט, דאס יאר וועל איך לערנען אסאך תורה, דאס יאר וועל איך האבן אסאך אידיש נחת פון מיינע קינדער, און אזוי ווייטער, אז א מענטש וועט אזוי טוהן וועט ער זיכער האבן א גוט געבענטשט יאר.

(הנהגות ראש השנה דף י"ב)

דער הייליגער רבי זאגט (שיחות ה"ר"ן סימן כ"א): אין ראש השנה דארף מען האבן דעם קאפ אויפן פלאץ צו טראכטן נאר גוטס, אז דער אייבערשטער וועט אונז זיכער נאר גוטס טוהן מיט אונז, און אנשרייבן א גוטע יאר.

דאס איז ווי דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוה"ר"ן חלק א, סימן כ"א): אלעס ווענדט זיך וואס דער מענטש טראכט, ווי דער מענטש טראכט דארט איז דער גאנצער

דער הייליגער רבי זאגט (שיחות ה"ר"ן סימן כ"א): ראש השנה דארף מען זעהן צו רעדן ווי ווייניגער. דערפאר פירן זיך אנשי שלומינו נישט צו רעדן ראש השנה קיין איבריגע זאכן.

אזוי ווי דער הייליגער רבי ברענגט פונעם הייליגן בעל שם טוב (לקוטי מוה"ר"ן חלק א, סימן קי"ג): יעדער מענטש פסקינט אויף זיך אליינס אלע גזירות, מען פרעגט דעם מענטש אויף א צווייטן: וואס האלסטו קומט זיך פאר יענעם וואס

האט געטוהן דאס און דאס? און דער מענטש ענטפערט: פאר אזא זאך קומט אים א גרויסע עונש! און ער כאפט נישט אז יעצט האט ער גאר גע'פסק'נט אויף זיך אליינס.

דערפאר ספעציעל אין דעם טאג ראש השנה וואס דעמאלטס זענען אפן די ספרי חיים וספרי מתים, מען איז ון יעדן מענטש וואס עס וועט פאסירן מיט אים דעם גאנצן יאר, דארף מען זיכער זיין געווארענט, נישט צו רעדן צו סאך, ווייל מען קען חס ושלום פסק'נען פאר זיך א שלעכטע גזר דין.

וואויל איז דעם וואס היט זיין מויל ראש השנה און רעדט נישט וואס מען דארף נישט, וועט ער זיכער האבן א גליקליך און געשמאקע יאר.

(הנהגות ראש השנה דף י"ד)

באמת גייט די ביידע זאכן אינאיינעם, פון איין זייט בין איך זייער פרייליך, אז איך האב זוכה געווען צו קענען קומען צום רב'ין, וואס איז מיר מחזק און שטארקט מיר צוריק צו קומען צום אייבערשטן, און דאס מאכט מיר וויינען און חרטה האבן פארנוואס ביז יעצט בין איך נישט געווען וואויל.

וואויל איז דעם וואס איז זוכה צו זיין פרייליך ראש השנה, און וויינען פאר שמחה אז ער האט זוכה געווען צו קומען צום רב'ין, וועט ער זיכער האבן א פייע גוטע יאר.

(הנהגות ראש השנה דף ט"ו)

דינא קשיא - ודינא רפיא...

עס שטייט אין פתבי האריז"ל: די ערשטע טאג ראש השנה איז דינא קשיא, שטרענגע דינים, און די צווייטע טאג איז שוין דינא רפיא, גרינגערע דינים.

אנודאי ליגט אין דעם גרויסע סודות, אבער מען קען עס אויך מסביר זיין בפשטות, און

דער הייליגער רבי זאגט (שיחות הר"ן סימן כ"א): ראש השנה דארף מען זיין פרייליך, און אויך דארף מען וויינען ראש השנה.

ארויסנעמען פון דעם א חיזוק, ובפרט פאר אונז וואס מיר האבן זוכה געווען צו זיין ביים רבי'נס ציון.

די ערשטע טאג ראש השנה איז מען נאך צומישט פון די נסיעה וואס מען איז געפארן, און פון די אלע מניעות וואס מען איז דורך געגאנגען צו קענען אנקומען אויף אומן, און דערפאר איז אסאך מאל נאך שווער זיך צוזאם צו נעמען דעם ערשטן טאג, צו קענען געהעריג דאווענען, און זיך אויסבעטן ביים ציון, און דערפאר איז דאס דינא קשיא.

אָבער די צווייטע טאג ראש השנה, קומט מען שוין אביסל צו זיך, און מען קען זיך שוין אביסל איבערטראכטן די געוואלדיגע זכיה וואס מען האט, אז מען האט זוכה געווען אנצוקומען אויף ראש השנה צום רבי'ן, און דערפאר איז שוין דעמאלטס דינא רפוא, מען איז שוין רהיגער, און מען קען זיך שוין צוזאם נעמען און אויסבעטן ביים אייבערשטן, ביים דאווענען און ביים ציון, אלעס וואס מען דארף ברוחניות ובגשמיות, און אזוי וועט מען זוכה זיין צו א גוט געבענטשט יאר, א שנה טובה ומתוקה.

(תוף הנחל, ראש השנה תשע"א)

סוכות

על נטילת לולב

דידן נצח

עס שטייט אין זהר הקדוש (תיקוני זהר דף כט.): דער ענין פון שאקלען לולב, ווייל אזוי ווי די אידן זענען דאך געווען אין א קריג מיטן יצר הרע אום יום כיפור,

ממילא ווי אזוי קען מען וויסן ווער עס האט געווינען? נאר אזוי ווי מען זעהט ביי א מלחמה אויף דער וועלט, ווי אזוי ווייסט מען ווער עס האט געווינען? מען זעהט דער וואס האלט די געווער אין די הענט

באזיגט דעם מענטש, ער האט אים מכשיל געווען מיט ביטערע עבירות, מיינט נאכנישט אז דער יצר הרע האט געווינען, ווייל ווי לאנג דער מענטש שטארקט זיך און ער געבט נישט אויף די מלחמה, ער גייט ווייטער אן, ער טוט תשובה, און ער פרויבירט אריינצוכאפן מצות און מעשים טובים איז ער דער געווינער.

דער יצר הרע איז נאר דער געווינער ווען ער קען באווייזן צו צוברעכן דעם מענטש'ס מוט, אז ער זאל אויפגעבן און נישט וועלן מער אנהייבן פון גיי, אבער ווי לאנג דער מענטש האלט זיך שטארק, איז ער דער געווינער, אפילו יעצט איז ער נאך ווייט פונעם אייבערשטן, וועט ער אבער מיט די צייט ווערן אן אמת'ער ערליכער איד.

דאס איז פֿשט אין דעם זהר, ווי לאנג די אידן האלטן די ד' מינים, די געווער, אין די האנט, זיי האבן נאכנישט אויפגעגעבן דעם קאמפ, מיינט דאס אז זיי האבן געווינען, כאטש פון אינדרויסן קען מען באמת נישט זעהן ווער עס

דער האט געווינען, די זעלבע דא ווען עס קומט סוכות, און די אידן האלטן די ד' מינים וואס דאס איז זייער געווער, זעהט מען אז דידן נצח, מיר האבן געווינען.

דארף מען פארשטיין, קודם ביי א געווענטליכע מלחמה, וואס איז די פראגע ווער עס האט געווינען? מען קען דאך זעהן ווער עס האט באזיגט וועם, ווייסט מען דאך ווער עס האט געווינען?

און צווייטנס דארף מען פארשטיין, דער וואס האט געווינען די מלחמה קען דאך שוין אראפ לייגן דאס געווער, פארנוואס זאגסטו אז ווער עס האלט די געווער אין די הענט, דער האט געווינען? פארקערט אויב האלט ער נאך די געווער אין די הענט מיינט עס אז ער האט נאכנישט געווינען, ער האלט נאך אינמיטן די מלחמה.

זאגט דער הייליגער רבי נתן: ביי די מלחמה מיטן יצר הרע גייט עס גאר אנדערש ווי ביי א געווענטליכע מלחמה, די מלחמה איז א לאנג פארצויגענע מלחמה, און אפילו ווען דער יצר הרע האט

אויף דעם גרויסע פּונוות (פּרי עץ חיים שער הלולב פּרק ג).

אַבער מען קען זאגן אויף בפשטות די פּונוות וואס מען זאל אינזין האבן ביים שאקלען די נענועים, וואס פון דעם קען מען נעמען גרויס חיזוק אָנצוגיין אין לעבן.



מזרח-מעריב

מען שאקלט אויף פּאַרנט און אויף אונטן, דאס ווייזט אויף צוויי מיני מצבים אין וואס א מענטש געפינט זיך, אַמאל גייט אים אלעס גוט, ער פילט א געשמאק אין לעבן, א געשמאק אין דינען דעם אייבערשטן, אבער אַמאל גייט אלעס פּאַרקערט, מען שפּירט נישט קיין טעם אין גאַרנישט, אלעס גייט פּאַרקערט ווי מען וויל.

דערפאר שאקלט מען פון פּאַרנט און פון אונטן, סיי ווען עס גייט מיר גוט און סיי ווען עס גייט מיר נישט גוט, ווייס איך אז אלעס איז נאר פונעם אייבערשטן, און נאר צו אים גיי איך, און נאר ער וועט מיר העלפן.

האט געווינען, עס זעהט אויס אזוי ווי דער יצר הרע האט געווינען, ווייל ער האט מצליח געווען צו מכשיל זיין דעם מענטש מיט עבירות, אויב אבער דער מענטש האט נאכנישט אויפגעגעבן, איז ער באַמַת דער געווינער, דיין נצח.

דערפאר וואויל איז דעם מענטש וואס ווייסט, אז דער עיקר ציהל פונעם יצר הרע איז נאר אים צו צוברעכן אז ער זאל אויפגעבן די האפענונג, און ער לאזט זיך נישט פון אים, און אפילו ווען דער יצר הרע ווארפט אים אראפ, געבט ער קיינמאל נישט אויף, וועט ער זיכער צום סוף זוכה זיין צו זיין אן ערליכער איד, און ער וועט האבן אלעס גוט'ס אויף די וועלט און אויף יענע וועלט.

(לקוטי הלכות,

הלכות שבת הלכה ז, אות נ"ד)



די פּונוות פון שאקלען לולב

עס איז באקאנט אז אין די נענועים וואס מען שאקלט מיטן לולב, ליגט אין דעם גרויסע זאכן, דער הייליגער אר"י הקדוש ברענגט



דרום-צפון

מָעַן שְׁאִקְלֵט אויף רַעֲכָטס און אויף לִינְקָס, דָּאָס מֵיִנְט רוחניות און גְּשָׁמִיּוֹת, דָּאָס הֵיִסְט אַז אִיךְ וויל דִּינען דַעם אֵיִבְעֶרְשְׁטֵן סֵי מִיט רוחניות צו דַאווענען און לַעֲרַנְעֵן און טוהן מְצוֹת, און סֵי מִיט גְּשָׁמִיּוֹת צו עָסן און טְרִינְקֵן און טוהן אַלע בַּאדערפֿענִישְׁן, אויף מִיטֵן אֵיִבְעֶרְשְׁטֵן, אַזוֹי ווי די הֶלְכָה וואס דער אֵיִבְעֶרְשְׁטֵר האט געהייסן.

ווייל עס גייט נישט איינס אָן דַעם אַנְדֶערן, אויב וויל מָעַן נאר רוחניות אָן גְּשָׁמִיּוֹת וועט עס צופאלן און עס וועט זיך נישט האלטן, און די זעלבע פֿאַרְקֶערט, מָעַן קען נישט האבן גְּשָׁמִיּוֹת אָן רוחניות, דער בַעסְטֵער וועג איז ווען מָעַן שְׁטַעלֵט בֵּיִדֶע צוזאם, מָעַן דִינֵט דַעם אֵיִבְעֶרְשְׁטֵן אויף מִיט די גְּשָׁמִיּוֹת.



מעלה-מטה

מָעַן שְׁאִקְלֵט אויף אַרױף און אויף אַראַפּ, דָּאָס ווײַזט אַז סֵי ווען אִיךְ בֵּין אויבן נָאנט צום

אֵיִבְעֶרְשְׁטֵן, ווייס אִיךְ אַז אִיךְ קען גֵיין נָאךְ הַעֲכָעֵר, און סֵי ווען אִיךְ בֵּין אַראַפּ גַעפֿאַלן אִיךְ הָאב געטוהן עֲבִירוֹת, ווייס אִיךְ אַז דער אֵיִבְעֶרְשְׁטֵער איז נָאךְ אַלץ מִיט מִיר, און אִיךְ קען שְׁטַענְדִיג צוריק קומען צו אים (לקוטי מוהר"ן חלק א, סימן ו).

דָּאָס הָאב אִיךְ אִינזין ווען אִיךְ שְׁאִקְלֵט דַעם לױב פון אַלע זײַטן, ווי אַזוֹי עס וועט זיך מִיר דֶרײַען, ווייס אִיךְ אַז דער אֵיִבְעֶרְשְׁטֵער איז שְׁטַענְדִיג מִיט מִיר, און דַערפֿאַר ווען מָעַן האלט די ד' מִינִים אין די הַעֲנֹט, איז די רִיכְטִיגֶע צײַט וואס מָעַן קען זיך אויסבַעטן בֵּיִם אֵיִבְעֶרְשְׁטֵן אַלעס וואס מָעַן דַאַרף, און מָעַן קען דַעמאַלְט'ס גֶרִינג פּוּעַל'ן אַלע יִשׁוּעוֹת.

(שיחות מוהר"א"ש חלק ט"ו
ערך אַרְבַּעָה מִינִים)



שווער צו נאך אידן...

אין יאר תק"ע פֿאַר דַעם יום טוב סופות איז געווען זײַער שְׁווער צו בַאַקומען אַתְרוּגִים, דער עולם האט געמיינט אַז דָּאָס יאר וועט

אין די טעג גארנישט געשפירט די שווערע קרענק וואס ער האט דעמאלטס געהאט דורך די גרויסע שמחה פונעם אַתרוג.

אויף נאך סוכות האט דער רבי גערעדט אסאך פון דעם אַתרוג, ער האט געזאגט אז מיר ווייסן גארנישט די גרויסקייט פון די הייליגע מצוה פון אַתרוג, אבער אזויפיל קען מען זעהן אז אידן לאזן זיך קאסטן גרויסע געלטער צו קויפן אן אַתרוג, מער וויפיל מען צאלט פאר אנדערע מצות, און אידן זענען דאך א קלוג פאלק, עס איז שווער זיי צו פארנארן, און דערפאר אויב זעהט מען אז זיי צאלן אזויפיל געלט פאר די מצוה, איז א סימן אז דאס איז גאר א טייערע מצוה וואס מען קען גארנישט אפשאצן.

(שיחות הר"ן סימן קכ"ה)

שוין בכלל נישט זיין קיין אַתרוגים אויף יום טוב, ווייל עס איז בכלל נישט געווען קיין אַתרוג אינעם גאנצן לאנד.

ביז ממש ערב סוכות האט דער אייבערשטער געהאלפן בדרך גס, אז עס איז אנגעקומען געציילטע אַתרוגים צו עטליכע שטעט, און מען האט פאר דעם געצאלט גאר אסאך געלט.

אויף אויף ברסלב איז אנגעקומען אן אַתרוג, גאר א שיינער אַתרוג, צום הייליגן רבין, דער רבי איז געווארן זייער זייער פרייליך פון דעם אַתרוג, ער האט געהייסן מען זאל ברענגן מוזיק און שפילן, פאר גרויס פרייד אז ער האט זוכה געווען צו פאקומען אן אַתרוג.

דריי טעג אין א צי האט דער רבי געהאט גאר גרויס חיות פון דעם, אזוי ווייט אז ער האט

ט"ו בתשבט

המשה עשר בתשבט

השנה פאר די ביימער. דער פסוק זאגט (דברים כ יט): **פי האדם עין השדה**, א מענטש איז אזוי ווי

המשה עשר בתשבט איז ראש השנה לאילנות, ראש

אים אויס ווי ער האלט עס מער
נישט אויס, און ער קען עס מער
נישט דורך טראגן, און אפילו ווען
עס ווערט אים שוין גוט, געשעהט
ווייטער א צרה און ער וויל שוין
אויפגעבן, אבער אויב ער לאזט זיך
נישט, ער ווערט נישט צובראכן,
נאר ער דערהאלט זיך, וועט אים
צום סוף גוט ווערן.

וואויל איז פאר א מענטש וואס
דערהאלט זיך און לאזט
זיך נישט צוברעכן, וועט אים צום
סוף זיין גוט.

זיך נישט דערשרעקן פון גארנישט

אן אינטרעסאנטע זאך זעהן
מיר ביי די ביימער, מענטשן
שפייען אויף זיי, שטויסן אויף
זיי, מען ווארפט אויף זיי שמוץ,
און מען באגיסט זיי מיט וואסער,
אבער דער בויס דערשרעקט זיך
נישט, ער גייט ווייטער אן, און
אנשטאט צוריק צו טוהן שלעכטס,
טוהט ער נאר צוריק גוטס, און ער
גיבט ארויס פינע געשמאקע זיסע

א בויס, און דערפאר קען זיך א
מענטש אסאך אפּלערגען פון א
בויס ווי אזוי אנצוגיין אין לעבן.

זיך דערהאלטן

אויף א בויס גייט דורך זייער
שווערע צייטן, עס ווערט
ווינטער, עס קומען שווערע ווינטן,
האגל, שניי, אלע בלעטער פאלן
אראפ, און ער ווייסט נישט אויב
ער וועט עס דורך מאכן, אבער
אויב ער האלט זיך שטארק, און
ער ווייסט אז באלד קומט זומער,
און די זון וועט אויפשיינען, און ער
וועט צוריק אויפלעבן, מאכט ער
עס דורך און עס בלייבט שטיין א
הערליכער בויס.

און אפילו אין די זומער, קומען
אויף היצן וואס טריקענען
אויס די בויס, און עס זעהט אויס
ווי ער וועט ווערן אינגאנצן
פארטריקנט, אבער אויב ער
דערהאלט זיך, בלייבט ער שטיין,
און עס בלייבט א הערליכער בויס.

די זעלבע איז מיט א מענטש,
עס גייט אויף אים דורך אסאך
שוועריקייטן, אסאך מאל זעהט

פֿרוכט מיט װאס יעדער איז זיך
מחיה.

דאס דארף א מענטש נאכמאכן,
אז אפילו מען פארשעמט
אים, מען מאכט אים צרות, און
מען דערנידערט אים, זאל ער זיך
נישט דערשרעקן, נאר ווייטער
טוהן טובות און גוטס מיט יעדן
איינעם.

און מען זעהט אז אלע צדיקים
האבן געהאט די נסיון, אז
מען האט זיי פארשעמט און
אראפגעקוקט, אבער זיי האבן זיך
נישט דערשראקן, נאר זיי האבן
ווייטער צוריקגעגעבן נאר גוטס,
און געמאכט ספרים וואס זענען
מחיה די גאנצע וועלט.



זיך נישט האלטן גרויס

נאך א זאך זעהט מען ביי די
ביימער, אז די ווארצלען
פונעם בוים גייען אריין טיף אין
דער ערד, און ווי טיפער זיי זענען
אין דער ערד, אלץ שטערקער און
בעסער האלט זיך דער בוים, אויב
אבער די ווארצלען זענען נאר פון

אויבן, זיי זענען נישט גענוג טיף
אין דער ערד, דעמאלטס איז דער
בוים זייער שוואך, און ווען עס
קומט א שטארקע ווינט וועט עס
אָוועק פֿלאָזן דעם בוים, און עס
וועט גארנישט פֿלייבן פֿון אים.

פון דעם קען זיך א מענטש
אפֿלערנען, אז אויב ער וועט
זיך האלטן גרויס, ער וועט ווייזן
פאר יעדן איינעם ווי גוט און
געלונגען ער איז, און ער וועט
אראפ קוקן א צווייטן, דעמאלטס
וועט ער צום סוף פאלן, ווייל
יעדער וועט אים פיינט האבן,
מענטשן האבן נישט ליב איינעם
וואס האלט זיך גרויס און קוקט
אראפ אויף יעדן, אבער א מענטש
וואס באהאלט זיינע גוטע מעלות,
און ער איז צוגעלאזן צו יעדן
איינעם, ער קוקט ארויף אויף יעדן
איינעם, אזא מענטש האט יעדער
ליב, און ער וועט זיך קענען האלטן
און שיין מצליח זיין.



נישט קוקן אויף א צווייטן

דער אייבערשטער האט אריין
געלייגט א טבע אין די

אויפטוהן אויף דער וועלט, און אויב ער וועט זיך צוברעכן מיטן טראכטן אז יענער איז בעסער, וועט ער נישט טוהן אפילו וואס ער קען יא טוהן.

און אויב ער וועט טראכטן אז ער איז בעסער פון יענעם, וועט אויך נישט זיין גוט, ווייל ער וועט אייביג טראכטן, אז מען דארף אים געבן מער כבוד פון יענעם, ווייל ער איז מער חשוב פון יענעם, און מען דארף מאכן מער אַ עסק פון אים, און אויב מען וועט עס אים נישט געבן, וועט ער ווערן אינגאנצן צובראכן און טרויעריג.

וועגן דעם איז די עצה נישט צו קוקן אויף אַ צווייטן, און עס זאל אים נישט אינטרעסירן וואס אַ צווייטער טוט, און אזוי וועט ער נישט זיין צובראכן, און ער וועט אויפטוהן אויף די וועלט וואס ער קען יא.

וואויל איז פאר אַ מענטש וואס געדענקט אז ער איז אזוי ווי דער בוים, און ער מאכט נאך די אלע זאכן פונעם בוים וואס מיר האבן אויסגעווערענט, וועט ער זיכער אויסוואקסן ווי אַ שטארקע

ביימער, אז יעדע בוים ציהט זיך אליינס זיין לעבן פון דער ערד, און קיין איין בוים ציהט נישט פון אַ צווייטע בוים, פון יעדע בוים וואקסט ארויס אנדערע מיני פרוכט, און אזוי ווייטער, קיין איין בוים מישט זיך נישט אריין אין אַ צווייטן.

פון דעם קען זיך אַ מענטש אפאלערנען, אז ער זאל זיך קיינמאל נישט אריינמישן אין אַ צווייטן, נאר ער זאל ציען זיין לעבן פונעם אייבערשטן אליינס, און וואס ער דארף זאל ער נאר בעטן פונעם אייבערשטן, און נישט קוקן אויף אַ צווייטן.

ווייל ווען אַ מענטש קוקט אויף אַ צווייטן, סיי אויב יענער איז בעסער פון אים, סיי אויב יענער איז ערגער פון אים, וועט אים קיינמאל נישט זיין גוט.

ווען ער וועט קוקן אויף איינעם וואס איז בעסער פון אים, מער געלונגען פון אים, וועט ער טראכטן אז ער איז גארנישט ווערט, ווייל ער זעהט דאך אז יענער קען בעסער, אבער דאס איז נישט אמת, ווייל יעדער מענטש קען עפעס

שיינע בוים, און ארויסגעבן גוטע זיסע פרוקט פון וואס יעדער וועט הנאה האבן, וואויל איז אים אויף

די וועלט און וואויל איז אים אויף יענע וועלט.

(קונטרס ט"ו בשבט)

שַׁבַּת פֶּרֶה

אַפֿער ווען אַ מענטש קוקט אויף גארנישט, ער גייט ווייטער זיין וועג, ער פֿרובירט צו טוהן וואס ער קען, און ער קוקט נישט אויף זיינע דורכפֿעלער, דעמאלס וועט מען זיכער אַנקומען, און זיין צום סוף אַן אַמת'ער ערליכע איד.

לטהר טמאים לטמא טהורים באַומר קדוש. די מצוה פון פֿרה אַדומה איז אַחק, אַגעזעץ, ווייל פון איין זייט איז עס מטהר טמא'נע מענטשן, און פון די אַנדערע זייט, איז עס מטמא די מענטשן וואס באַניצן זיך דערמיט.

דאס איז פֿשט לטמא טהורים, ווען ער וויל זיך מטהר זיין ווערט ער גאר טמא, אַפֿער אויב ער וועט זיך דערהאלטן, וועט ער צום סוף זעהן, אַז אַלע זיינע דורכפֿעלער וועלן אים גאר צונגיין קומען, לטהר טמאים, דער אייבערשטער וועט אים אינגאנצן מטהר זיין, און ער וועט זיין אַן ערליכער איד.

מוהרא"ש שליט"א זאגט, אַז דאס איז אַ גרויסע חזיון פֿאר אַ מענטש, ווייל אַסאך מאל זעהט אַ מענטש, אַז דוקא ווען ער וויל זיך נעמען אין די הענט אַריין, ער וויל אַנהייבן זיין וואויל און דינען דעם אייבערשטן, דוקא דעמאלטס שטארקט זיך דער יצר הרע זייער שטארק, און ער פֿאלט דורך מיט עבירות, דאס צוברעכט זייער שטארק דעם מענטש, פֿונקט יעצט ווען איך וויל זיין וואויל, האב איך אַזעלכע נסיונות !

(תוף הנחל ליל שבת קודש
ויקהל פֿקודי תשנ"א)

שַׁבַּת הַחֹדֶשׁ

הַחֹדֶשׁ הַזֶּה לָכֶם רֵאשִׁי
רֵאשׁוֹן הוּא לָכֶם לְחֹדְשֵׁי
הַשָּׁנָה.

דָּעַר אַיִבֶּעַרשְׁטער האט געזאגט
פֿאַר מֹשֶׁה רַבֵּינוּ עַר זָאל
מֵאֲכָן רֵאשׁ חֹדֶשׁ, וְוַעֲנַן מֵעַן זַעֲהֵט
אַפִּילוּ נֶאֱרָא אַ פֿינְטֶעלֶע פֿון די גֵייעֶ
לְבָנָה, ווייסט מֵעַן אַז עֵס הײבֶט זײַך
אַן אַ גֵייעֶ חֹדֶשׁ.

מֹהֲרָא "ש" איז דאס מסביר, לויט
ווי דער הייליגער
רַבִּי זָאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק א. סימן
רפ"ב): אַ אַיד דאַרף שְׁטענדיג קוקען
נֶאֱרָא אויף די גוֹטֶס, סײַ בײַ זײַך און
סײַ בײַ אַנדערע.

אַפִּילוּ אויב דו זעהסט אויף דיר,
אַדער אויף אַן אַנדערען,
אַז עַר איז פֿיל מיט שְׁלעכטֶס,
דאַרפֿסטו פֿרובֿירן אויפֿצוזוכן
עפֿעס אַ גוטע זאַך אויף דיר אַדער
אויף יענעם, ווייל יעדער איד האט
זיכער עפֿעס גוטס אין זיך, ער האט
זיכער עפֿעס מצות וואס ער האט
געטוהן.

און ווען דו קוקסט אויף די גוטֶס,
וועט דער אַיבֶּעַרשְׁטער
העלפֿן אַז עֵס וועט זיין אינגאנצען
גוט, ווי דער פֿסוק זאגט (תהלים לו,
c): וְעוֹד מֵעַט וְאִין רֶשַׁע, וְוַעֲנַן אַ
מֵעַנְטֶשׁ קוקט אויף די קליינע גוטע
זאַכן ווי ער איז נישט קיין רֶשַׁע,
דעמאלטֶס, וְהִתְבּוֹנְנֵת עַל מְקוֹמוֹ
וְאִינְנוּ, ווען דו וועסט נאכדעם
קוקן אויף אים, איז ער שוין
גאַרנישט דער זעלבער מענטש, עֵס
איז שוין גאַר אַן אַנדערע פֿרשֶׁה.

די אידן ציילן די חדשים צו
די לבנה, ווייל אזוי ווי ביי
די לבנה ווען מען זעהט אַ
פינטעלע ווערט ראש חודש,
און נאכדעם ווערט די פינטעלע
גרעסער און גרעסער, די זעלבע
ווען מען קוקט אויף אַ איד, אויף
די פינטעלע גוטֶס וואס ער האט,
דעמאלטֶס ווערט ער גרעסער און
גרעסער, ביז ער ווערט צום סוף אַן
אַמתֶער ערליכער איד.

(תוך הנחל סעודה שלישית, ויגהל פקודי, שבֿת
החודש, תשס"ב לפ"ק)

הגדה של פסח

סדר

די היינטיגע נאכט ווערט אנגערופן
"סדר נאכט".

סימני הסדר

די טעם פארנוואס מען האט געמאכט די סמנים, "קדש ורחץ" און אזוי ווייטער, ווייל ווען א איד וויל אנהייבן צו זיין וואויל און דינען דעם באשעפער, דארף ער זיך מאכן א ליסטע, א צעטל וואס ער וויל אלס טוהן, און שטענדיג בעטן דעם אייבערשטן אויף די זאכן, ער זאל זוכה זיין צו די אלע זאכן, דערפאר ווען מען גרייט זיך צום סדר, און מען וויל זיך באהעפטן צום אייבערשטן, מאכט מען קודם א ליסטע פון וואס מען וויל טוהן, כדי צו בעטן דעם אייבערשטן אויף די אלע זאכן.

ורחץ - ברפס

אין די היינטיגע נאכט ווען מיר ווערן גענוואר אז אלעס איז דער אייבערשטער, און אז דער אייבערשטער פירט די וועלט, ווי מיר זעהן אז דער אייבערשטער האט ארויסגענומען די אידן פון

דער טעם פארנוואס עס ווערט אזוי אנגערופן, דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק ב, סימן פ"ב): ווען א מענטש פארגעסט פונעם אייבערשטן, אז אלעס פירט דער אייבערשטער, דעמאלטס גייט אים אלעס נישט אין א סדר, עס זעהט אים אויס אז זאכן גייען אים נישט אזוי ווי ער וויל, אבער ווען א איד ווייסט אז אלעס איז דער אייבערשטער, גייט אים אלעס אזוי ווי ער וויל, ווייל ער ווייסט אז אלעס פירט דער אייבערשטער, און ווי אזוי עס פירט זיך, האט עס דער אייבערשטער אויס געשטעלט מיט א סדר.

דערפאר רופט מען אן די נאכט, וואס דער אייבערשטער האט אונז ארויסגענומען פון מצרים דורך משה רבינו, וואס האט אונז אויסגעלערנט אז אלעס איז דער אייבערשטער, רופט מען עס אן מיטן נאמען "סדר".

הא לחמא עניא

כל דכפין ייתי ויכול, ווער עס איז
הונגעריג זאל קומען עסן.

אין מצרים זענען די אידן געווען
אין גלות, אבער דער גלות איז
געווען אז דער שכל איז געווען אין
גלות, מען האט נישט געטראכט
פונעם אייבערשטן, א מענטש וואס
טראכט נישט פונעם אייבערשטן
איז געווענטליך א קארגער, ער
ויל נישט אוועק געבן זינס א זאך
פאר א צווייטן, ווייל ער וועט דאך
בלייבן מיט גארנישט, וועגן דעם
די נאכט האבן מיר באקומען א
ברייטע שכל, אז דער אייבערשטער
האט גענוג צו געבן פאר יעדן, קען
מען שוין געבן פאר א צווייטן, און
דערפאר זאגן מיר כל דכפין ייתי
ויכול, מיר טיילן פאר יעדן מיט א
ברייטע הארץ.



עבדים היינו

די תירוץ אויף אלע קשיות איז
עבדים היינו לפרעה במצרים,
מיר האבן זיך איינגערעדט אז מיר
זענען קנעכט פאר א מענטש, אז
א מענטש קען אונז עפעס טוהן,
אן די ווילן פונעם אייבערשטן,

מצרים מיט גרויסע ניסים, דערפאר
וואשן מיר זיך די הענט, צו ווייזן
אז דער אייבערשטער פירט די
וועלט, און עס האט גארנישט מיט
אונזערע הענט.

און וועגן דעם וואשן מיר זיך
פאר מען עסט די "כרפס", א
קליינע שטיקל גרינצייג, צו ווייזן
אז אפילו צו באקומען א קליינע
שטיקעלע גרינצייג, דארף מען
אויף צוקומען צום אייבערשטן,
און אן אים איז גארנישט דא.

און גלייכצייטיג צו ווייזן אז מיר
גלייבן, אז פונקט ווי דער
אייבערשטער קען געבן א קליין
שטיקל "כרפס", פארלאזן מיר זיך
אויף אים, אז ער קען אויף געבן די
אנדערע "כרפס", ווי עס שטייט
אין די מגילה "חור כרפס ותכלת",
וואס דאס מיינט טייערע קליידער.

און איך דאנק דעם אייבערשטן
פאר די קליינע שטיקל
"כרפס" וואס ער האט מיר געגעבן,
און איך בעהט דעם אייבערשטן
אויף ווייטער, פאר די אנדערע
"כרפס" די טייערע קליידער.



די זעלבצע ביי יעדן איד, ווען ער פילט אז ער האט נסיונות, און עס איז אים שווער צו דינען דעם אייבערשטן, און דאך שטארקט ער זיך, און ער כאפט אריין מצות און מעשים טובים, איז דאס די גרעסטע זאך ביים אייבערשטן.

”והיא” שעמדה

דאס ווארט ”היא” איז די זעלבצע אותיות ווי דאס ווארט ”איה”, דאס גייט ארויף אויף ”איה” מקום כבודו, דאס מיינט, א איד פרעגט ”ווי איז דער אייבערשטער?”

דאס איז די עצה פאר א איד וואס פילט אז ער איז ווייט פונעם אייבערשטן, אז ער זאל בעטן דעם אייבערשטן: באשעפער ווי ביזטו? איך וויל דיר זעהן, איך וויל פילן אז דו ביזט מיט מיר, און דו הערסט מיר אויס. און אזוי וועט אים דער אייבערשטער העלפן.

ואת להצינו - זו הדחק

דער עיקר סיבה פון אלע צרות איז ”זו הדחק”, אז דער מוח פון א מענטש איז צוקוועטשט, ער

און פון דעם נעמט זיך אלע צרות, אבער יעצט פסח ביינאכט האט דער אייבערשטער אין אונז אריינגעלייגט א לעכטיגקייט, צו געדענקען אז אלעס איז דער אייבערשטער, און מיר זענען נישט קיין קנעכט פאר קיינעם.

כל ימי חייה הליכות

ווען עס איז טונקל פאר א איד, ער פילט אז קיינער דארף אים נישט, און ער האט גארנישט אויף דער וועלט, זאל ער זיך דערמאנען פון יציאת מצרים, אזוי ווי דער אייבערשטער האט ארויסגענומען די אידן פון מצרים, וועט ער מיך אויף ארויסנעמען פון מיינע צרות.

מתהילה עובדי עבודה זרה

דאס איז די מעלה פון אברהם אבינו, אז ער שטאמט פון תרח, וואס ער האט געדינט עבודה זרה, און פון דעסטוועגן האט אברהם אבינו געגלייבט אינעם אייבערשטן, און אויסגעלערנט פאר יעדן איינעם אז דער אייבערשטער פירט די וועלט.

די כּוֹזֵבִים מְרוּר אִיז אַ סְגוּלָה פֿאַר פֿרַנְסָה. מֶעַן קֶען דָאס פֿאַרשְׁטִיין לויט ווי דער הייליגער רַבִּי זאַגט (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן סח): אַז ווען אַ מַעֲנִשׁ רַעגט זיך אויף, פֿאַרלירט ער דורך דעם זיין פֿרַנְסָה.

מִיט דעם קען מען דאס פֿאַרשְׁטִיין, ווען אַ מַעֲנִשׁ קען אַראַפֿשְׁלִינגען די כּוֹזֵבִים בִּיטֶערע מְרוּר, דאס הייסט אַז אַפֿילו ווען עס גייט אים דורך אַ בִּיטֶערניש, געדענקט ער אַז אַלעס פֿירט דער אַייבֶערשְׁטער צום גוטן, און ער רַעגט זיך נישט אויף, וועט ער האבן פֿרַנְסָה בְּרִיחַ.

בְּכֹל דוֹר וְדוֹר

מֶעַן דאַרף שְׁטענדיג דערמאַנען יציאת מצרים, ווייל אזוי ווי מיר זענען געווען אין מצרים און עס איז אונז געווען דאַרט זייער שווער און ביטער, ביז משה רבינו איז געקומען און ער האט אונז אויסגעלערנט צו רעדן צום אַייבֶערשְׁטן, און אזוי האט אונז דער אַייבֶערשְׁטער אַרויסגענומען פֿון דאַרט,

טראַכט אז ער קען עפעס אליין טוהן אָן דעם אַייבֶערשְׁטן, און דערפֿאַר ווען ער טוט זאכן און עס געלונגט נישט, רעגט ער זיך אויף, אַבֶּער ווען אַ יוד ווייסט אַז אַלעס איז דער אַייבֶערשְׁטער, האט ער נישט קיין טענות אויף קיינעם, ווייל ער ווייסט אַז אַלעס פֿירט דער אַייבֶערשְׁטער, אַזאַ יוד האט אַ גליקליך לעבן.

כִּמְהָ מַעֲלֹת טוֹבוֹת

מֶעַן רַעכנט אויס אַלע גוטע זאכן וואס דער אַייבֶערשְׁטער האט אונז געטוהן. דער הייליגער רַבִּי זאַגט אויפֿן פֿסוק (תהילים ג, ב): **בְּצַר הִרְחַבְתָּ לִּי**, אַז אַפֿילו ווען אַ יוד האט צרות, זאל ער גוט קוקן וועט ער זעהן אַז דער אַייבֶערשְׁטער טוט מיט אים אויף אַסאך גוטס, און ער זאל דאַנקען דעם אַייבֶערשְׁטן אויף די גוטס, און אַז ער וועט דאס טוהן וועט אים דער אַייבֶערשְׁטער זיכער העלפֿן.

מְרוּר זֶה

דער הייליגער רַבִּי זאַגט, (ספר המדות, אות ממוז, סימן ל"ה):

בְּרַכַּת הַמְּזוֹן

מֵעַן דָּאַרְף זײַן זײער געוואַרְנֵט צו
בְּעַנְטִשֵׁן בְּרַכַּת הַמְּזוֹן וואס
איז אַ מְצוֹת עֵשָׂה דאָרײַתא, און
מוֹהָרָא״ש שְׁלײַט״א זאָגט: ווער עס
וועט בְּעַנְטִשֵׁן וואַרט בײַ וואַרט אײַן
אַ סידור, וועט האַבן פֿרַנְסָה בְּשִׁפְע
און האַבן אַסאך געלֵט.

הָאֱמֻנָתִי בִּי אֲדַבֵּר

דער הייליגער רבי זאָגט (לקוטי
מוֹהַר״ן חֵלֶק ב, סײַמֵן מד): ווען
אַ יוד וויל זוכה זײַן צו אַמוֹנָה,
צו גלײַבן אַמֶת־דִּיג אײַנעם
אײַבער־שֵׁטן, זאל ער שְׁטַענְדִּיג
רעדן צום אײַבער־שֵׁטן, און דוּרְךָ
דעם וועט ער האַבן אַמוֹנָה.

מִן הַמִּיצַר קָרָאתִי יְהוָה

די הייליגע גמרא זאָגט אז מען
קען נישט אַרויס נעמען די אויל
פון די אײַלִּבִּירֶטן נאר אויב מען
צוקוועטשט עס, די זעלבע די יודן
קומען נישט צום אײַבער־שֵׁטן נאר
ווען מען צוקוועטשט זײַ, זײַ האַבן
צרות, דערפאר מן הַמִּיצַר, ווען

די זעלבע היינט, ווען א יוד האט
צרות און ער זעהט נישט קיין
וועג אַרויס, דאַרף ער גיין צו אַ
צדיק וואס וועט אים אויסלערנען
אז ער זאל רעדן צום אײַבער־שֵׁטן,
און אזוי וועט ער אַרויסגיין פון
אלע זיינע צרות.

מְקִימֵי מַעֲפָר דָּל לְהוֹשִׁיבֵי עִם נְדִיבִים

אַ מְעַנְטֵשׁ דאַרף אײַביג געדענקען
ווי אזוי ער האט אויסגעזעהן
פאר ער איז געקומען צום צדיק,
און אז דער אײַבער־שֵׁטער האט
רַחֲמָנוּת געהאט אויף אונז און
אונז געברענגט צום צדיק, און מיר
קריגן נישט אויפן צדיק, און מיר
פֿרוּבִירן צו גיין אין זיינע וועגן.

רַחֲצָה

פֿאַרן עסן דאַרף מען זיך וואשן די
הענט צו ווייזן אז נישט מיט
אונזערע הענט האַבן מיר פֿרַנְסָה,
נאר דער אײַבער־שֵׁטער גיבט אונז
אלעס.

זֶה הַיּוֹם "עֲשֵׂה ה'

אַ יוד דארף געדענקן זײַן הַיּוֹם,
 אײַף האב נאר דעם הײַנטיגן
 טאג, נישט טראכטן וואס אײַף האב
 געכטן געטוהן, און נישט טראכטן
 וואס עס גײט זײַן מאַרגן, נאר
 טראכטן וואס אײַף קען "יעצט"
 אַרײַנכאַפֿן אַ גוטע זאַך.

**כַּאֲשֶׁר זָכִינוּ
 לְסִדֵּר אוֹתוֹ**

אַזױ ווי מיר האבן הײַנט דערמאנט,
 די ניסים פון יציאת מצרים,
 אַזױ זאלן מיר געדענקן אײַף אַ
 גאַנץ יאַר, אַלע ניסים וואס דער
 אײַבערשטער העלפט אונז.

(הגדה אור זריע)

אַ יוד איז צוקנועטשט, ער האט
 צרות, איז די יעצה קראתי זײַ, ער
 זאל רעדן צום אײַבערשטן.

**אַבן מאסו הבונים
 היתה לראש פנה**

אַבן מעסו הבונים. יעדער האט
 געזאגט אויף מיר אז אײַף בין
 א שטיין וואס איז נישט גארנישט
 ווערט, היתה לראש פנה, די צדיקים
 האבן מיר אבער אויסגעלערנט,
 צו רעדן צום אײַבערשטן און
 נאך גוטע עצות, וואס מיט דעם
 וועל אײַף צוקומען צו די גרעסטע
 מדריגות.



הספר הקדוש הזה נדפס לזכות

יואל בן ריצא רעכיל נ"י

וזוגתו

אסתר ניטל בת חיי שרה האדיא תחי'

וילדיהם

שלמה, אלחנן חיים, מרים העניא זיסל,

שמעון, נחמן נתן, יצחק דוד.

הקדוש ברוך הוא ימלא את כל משאלות לבם

לטובה, ויתברכו מפי אל עליון בבני חיי ומזוני

רוויחא, ויזכו לרוות רוב נחת דקדושה מכל יוצאי

חלציהם, אמן כן יהי רצון.



הספר הקדוש הזה נדפס לזכות

**מרדכי שאול יעקב בן צביה פערל אינדיג נ"י
וזוגתו**

מלכה רחל בת לאה נעמי תחי'

וילדיהם

נחמה אסתר, חנה פראדל, דבורה ניטל,

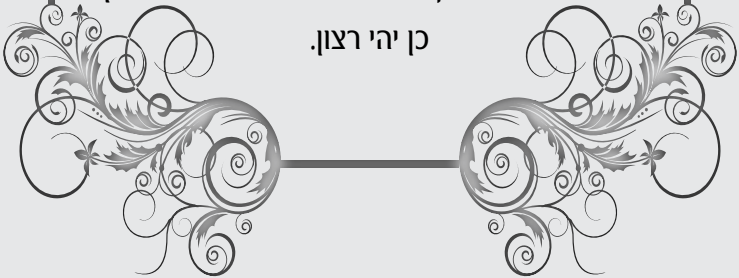
בלומא, נפתלי צבי, פייגא ליבא.

הקדוש ברוך הוא ימלא את כל משאלות לבם לטובה,

ויתברך מפי אל אליון בבני חיי ומזוני רוויחא, ויזכו

לרוות רוב נחת דקדושה מכל יוצאי חלציהם, אמן

כן יהי רצון.





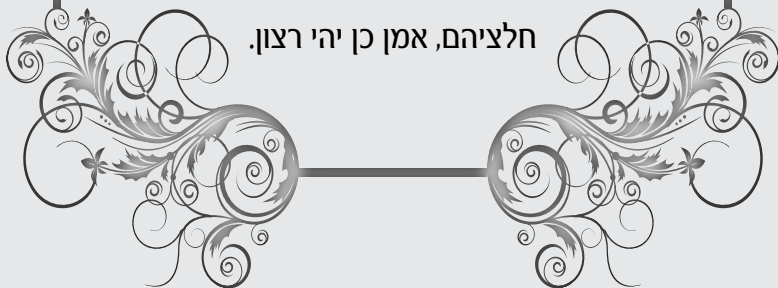
**הספר הקדוש הזה
נדפס לזכות**

**אהרן בן פייגא נ"י
וזוגתו
ביילא שיינדל בת פרומט תחי'**

וילדיהם

אברהם יהושע, מלכה הינדא, פנחס דוד, נפתלי
קלומינוס קלמן, אסתר שרה ברכה, נחמן יואל,
רחל הענדל, אדל פראדל, אליעזר שלמה.

הקדוש ברוך הוא ימלא את כל משאלות לבם
לטובה, ויתברכו מפי אל עליון בבני חיי ומזוני
רוויחא, ויזכו לרוות רוב נחת דקדושה מכל יוצאי
חלציהם, אמן כן יהי רצון.



מִדֵּד הוּא לִירְאָיו וּבְרִיתוֹ לְהוֹדִיעֵם זֶה שְׁמוֹ נִצָּח לֵץ



וּמִסְגֵּל מֵאֵד נֵם לְפִרְסָה וּלְהַעֲלֶה
בְּכֹל הַעֲנִינִים בְּגִשְׁמֵיזוֹת וּבְרִתְנֵיזוֹת
אֲשֶׁרֵי מִי שִׂיאֲמֹרֵם בְּכֹל יוֹם

תִּקְוֵן נִרְאָ וּנְפִלָא מֵאֵד מֵאֵד
לְכִלְיֹת הַחֲטָאִים
וְהוּא פִגְם הַבְּרִית, רַחֲמֵנָה לְעָלֵן

תִּיבִקוֹן הַפְּלֵלִי

יִסְדּוּ, תִּקְוֵן, גִּלּוֹ וְצִנְהָ לְפִרְסָמוֹ לְכֹל יִשְׂרָאֵל

רִבְנֵי הַקְּדוּשׁ וְהַנּוֹרָא אֹרֵחַ הַגְּנוּז וְהַצִּפּוֹן

בּוֹצִינָא קְדִישָׁא עֲלֵאָה, אֲדוֹנֵנוּ, מוֹרְנוּ וְרִבֵּינוּ

רְבִי נַחֲמֵן מִבְּרִסְלָב, זְכוֹתָו יִגְן עָלֵינוּ

הוֹבֵא לְרִפּוּס עַל-יְדֵי
הַסִּידֵי בְּרִסְלָב
עִידָ"ק וְרוֹשְׁלִים תּוֹכֵב"א



תקון הפללי

טוב לומר זאת לפני אמירת העשרה מזמורים:

הַרְיֵנִי מִקֶּשֶׁר עֲצָמַי בְּאֲמִירַת הָעֲשָׂרָה מְזֻמָּרִים אֵלָיו לְכֹל הַצְּדִיקִים
הָאֲמֵתִים שְׁבֻדוֹרְנוּ, וּלְכֹל הַצְּדִיקִים הָאֲמֵתִים שׁוֹכְנֵי עֶפְרָה, קְדוֹשִׁים
אֲשֶׁר בְּאֶרֶץ הַמָּהָ, וּבִפְרָט לְרַבְּנֵי הַקְּדוֹשׁ צְדִיק יְסוּד עוֹלָם נַחַל נוֹבֵעַ
מִקּוֹר חֲכָמָה, רַבְּנֵי נַחְמָן בֶּן פִּינְגָא, זְכוֹתוֹ יִגַּן עֲלֵינוּ, שְׁגֵלָה תִּקּוֹן זֶה.

לְכוּ גְרַנְנָה לַיהוָה נְרִיעָה לְצוֹר יִשְׁעֵנוּ: נִקְדְּמָה פָּנָיו בְּתוֹדָה בְּזִמְרוֹת
נְרִיעַ לוֹ: כִּי אֵל גְּדוֹל יְהוָה וּמֶלֶךְ גְּדוֹל עַל כָּל אֱלֹהִים:

קודם שיתחיל תהלים יאמר זה:

הַרְיֵנִי מְזֻמָּן אֶת פִּי לַהוֹדוֹת וּלְהַלֵּל וּלְשַׁבַּח אֶת בּוֹרְאֵי לְשֵׁם יְחֻד
קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְשִׁכְיִנְתָּה בְּדַחִילוֹ וּרְחִימוּ עַל-יְדֵי הַהוּא טְמִיר
וְנַעֲלֵם בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל:

טז א מִכְּתָם לְדוֹד שְׁמִרְנֵי אֵל בִּי-חֶסֶדִי בְּךָ:
ב אֲמִירַת לַיהוָה אֲדַנִּי אַתָּה טוֹבָתִי בַל-עָלִיךָ:
ג לְקְדוֹשִׁים אֲשֶׁר-בְּאֶרֶץ הַמָּהָ וְאֲדִירֵי כָּל-חַפְצֵי-
ד בָּם: יִרְבוּ עֲצָבוֹתֶם אַחַר מָהָרוּ בַל-אֲסִיךְ
ה נִסְפִיָּהֶם מְדָם וּבַל-אֲשָׂא אֶת-שְׁמוֹתֶם עַל-שִׁפְתָי:
ו יְהוָה מְנַת-חֲלָקֵי וְכוֹסֵי אַתָּה תוֹמִיךְ גּוֹרְלִי:
ז חֲבָלִים נִפְלוּ-לִי בְּנַעֲמִים אֶף-נַחֲלַת שְׁפָרָה עָלִי:
ח אֲבָרַךְ אֶת-יְהוָה אֲשֶׁר יַעֲצֵנִי אֶף-לִילוֹת יִסְרוּנִי
ט כְּלִיֹּתִי: ח שְׁוִיתִי יְהוָה לְנִגְדֵי תְמִיד כִּי מִימִינִי
בַל-אֲמוּט: ט לָכֵן א שָׁמַח לְבִי וַיִּגַּל כְּבוֹדֵי אֶף-
י בְּשָׂרֵי יִשְׁכֵּן לְבַטָּח: י כִּי א לֹא-תַעֲזֹב נַפְשִׁי לְשִׂאוֹל
יא לֹא-תִתֵּן חֲסִידְךָ לְרֵאוֹת שְׁחַת: יא תוֹדִיעֵנִי אֶרְחַ
יב חַיִּים שִׁבַע שְׁמַחוֹת אֶת-פָּנֶיךָ נַעֲמוֹת בְּמִינְךָ
נַצַּח:

לב * לְדוֹד מִשְׁכִּיל אֲשֶׁרִי נְשׂוּי־פֶשַׁע כְּסוּי חֲטָאָה:
 ב אֲשֶׁר־יֶאֱדָם לֹא יַחֲשֵׁב יְהוָה לוֹ עוֹן וְאִין
 בְּרוּחוֹ רְמִיָּה: ג כִּי־הִחַר־שֵׁתִי בְּלוֹ עֲצָמֵי בִשְׂאֵנֹתַי
 כָּל־הַיּוֹם: ד כִּי | יוֹמָם וּלְיָלֵה תִּכְבֵּד עָלַי יָדְךָ נְהַפְךָ
 לְשִׁדִּי בְּחֶרְבְּנֵי קִיץ סָלָה: ה חֲטָאֹתַי אֹדִיעֶךָ וְעוֹנֵי
 לֹא־כִסִּיתִי אֲמַרְתִּי אֹדְדָה עָלַי כִּשְׁעֵי לִיהוָה וְאַתָּה
 נִשְׂאָתָ עוֹן חֲטָאֹתַי סָלָה: ו עַל־זֹאת יִתְפַּלֵּל
 כָּל־חֹסֵד | אֱלֹהֶיךָ לְעֵת מְצֵא רַק לְשִׁטְף מַיִם רַבִּים
 אֱלֹיו לֹא יִגִּיעוּ: ז אַתָּה | סִתַּר לִי * מַצַּר תִּעְרַנֵּי
 רַנִּי פִלַּט תִּסּוּבְּבֵנִי סָלָה: ח אֲשִׁכִּילְךָ | וְאוֹרְךָ
 בְּדַרְךָ־זוֹ תִלְךָ אִיעֲצָה עָלֶיךָ עֵינַי: ט אֶל־תִּהְיוּ |
 כְּסוּס כְּפָרֶד אִין הַבֵּין בְּמַתְגַּוְרָסָן עֲדִיו לְבָלוֹם
 בַּל קָרַב אֱלֹהֶיךָ: י רַבִּים מְכַאֲבִים לְרָשָׁע וְהַבּוֹטָח
 בַּיְהוָה חֹסֵד יִסּוּבְּבֵנוּ: יא שְׂמַחוּ בַיְהוָה וְגִילוּ
 עֲדִיקִים וְהִרְנִינוּ כָּל־יִשְׂרָאֵל:

מא * לְמַנְצַח מוֹמֹר לְדוֹד: ב אֲשֶׁרִי מִשְׁכִּיל אֶל־
 דָּל בַּיּוֹם רָעָה יִמְלֹטְהוּ יְהוָה: ג יְהוָה | יִשְׁמְרֵהוּ
 וַיִּחַיְהוּ וְאֲשֶׁר בְּאֶרֶץ וְאֶל־תִּתְּנֵהוּ בְּנַפְשׁ אֵיבָיו:
 ד יְהוָה יִסְעֲדֵנוּ עַל־עַרְשׂ דְּוֵי כָּל־מִשְׁכָּבוֹ הַפְּכֹת
 בְּחִלּוֹ: ה אֲנִי־אֲמַרְתִּי יְהוָה חֲנֻנִי רַפָּאָה נַפְשִׁי
 כִּי־חֲטָאֹתַי לָךְ: ו אוֹיְבֵי יֹאמְרוּ רַע לִי מָתִי יָמוּת
 וְאֲבָד שְׁמוֹ: ז וְאִם־בָּא לְרֵאוֹת | שְׂוֹא יִדְבֵר לְבוֹ

(* אחר אתה סתר לי — צריך להפסיק מעט (עיין בלקו"מ ח"א סי' ריג)

יִקְבֹּץ-אָוֶן לֹא יֵצֵא לַחוּץ יְדַבֵּר: ה יַחַד עָלַי יִתְלַחֲשׂוּ
 כָּל-שִׁנְאֵי עָלַי | יַחֲשְׁבוּ רָעָה לִּי: ט דְּבַר-בְּלִיעַל
 יִצוּק בּוֹ וְאֲשֶׁר שָׁכַב לֹא-יוֹסִיף לָקוּם: י גַּם-אִישׁ
 שְׁלוּמִי | אֲשֶׁר-בִּטַּחְתִּי בּוֹ אוֹכַל לַחֲמֵי הַגְּדִיל עָלַי
 עֵקֶב: יא וְאַתָּה יְהוָה חַנּוּן וְחַקִּימָנִי וְאַשְׁלֵמָה לָּהֶם:
 יב בְּזֹאת יִדְעֵתִי כִּי-חֲפֹצֶת בִּי כִּי לֹא-יִרְיַע אֵיבִי
 עָלַי: יג וְאֲנִי בְּתַמִּי תִּמְכַּת בִּי וְתַצִּיבֵנִי לְפָנֶיךָ
 לְעוֹלָם: יד בָּרוּךְ יְהוָה | אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל מִהָעוֹלָם
 וְעַד-הָעוֹלָם אָמֵן | וְאָמֵן:

מב * לְמַנְצַח מִשְׁכִּיל לְבַנְי-קַרְח: ב כְּאֵיל תִּעְרַג
 עַל-אֲפִיקֵי-מַיִם בֵּן נִפְשֵׁי תִעְרַג אֵלֶיךָ אֱלֹהִים:
 ג עֲמָאָה נִפְשֵׁי | לְאֱלֹהִים לְאֵל חַי מְתֵי אָבוֹא
 וְאַרְאֶה פְּנֵי אֱלֹהִים: ד הִיִּתְהַלֵּי דְמַעְתִּי לָחֶם יוֹמָם
 וְלַיְלָה כְּאֹמֵר אֵלַי כָּל-הַיּוֹם אֵיךְ אֵלֶיךָ: ה אֵלֶּה
 אֲזַכְּרָה | וְאַשְׁפֹּכָה עָלַי | נִפְשֵׁי כִּי אֶעֱבֹר | בַּסֶּךְ
 אֲדִידִם עַד-בֵּית אֱלֹהִים בְּקוֹל-רִנָּה וְתוֹדָה תִּמּוֹן
 חוֹגֵג: ו מִהַתְּשׁוּחָתִי | נִפְשֵׁי וְתַהֲמִי עָלַי הוֹחֲלִי
 לְאֱלֹהִים כִּי-עוֹד אוֹדְנִי יִשׁוּעוֹת פְּנִי: ז אֱלֹהֵי עָלַי
 נִפְשֵׁי תִשְׁתּוּחַח עַל-בֵּן אֲזַכְּרֶךָ מֵאַרְצֵי יִרְדֵּן
 וְחַרְמוֹנִים מִהַר מְצַעֵר: ח תְּהוֹם-אֶל-תְּהוֹם קוֹרָא
 לְקוֹל צִנּוּרֶיךָ כָּל-מִשְׁבְּרֶיךָ וְנִגְלֶיךָ עָלַי עֲבְרוּ:
 ט יוֹמָם | יִצוּחַ יְהוָה | תְּסֻדוּ וּבְלִילָה שִׁירָה עִמִּי
 תִּפְלֶה לְאֵל חַי: י אוֹמְרָה | לְאֵל סְלַעֵי לְמָה

שְׂכַחְתָּנִי לְמַה־קָדַר אֵלֶיךָ בְּלִחַץ אוֹיֵב: יא בְּרָצַח א
 בְּעַצְמוֹתַי חֲרַפּוֹנִי צוֹרְרִי בְּאִמְרָם אֵלַי כֹּל־הַיּוֹם
 אֵיךְ אֵלֶיךָ: יב מַה־תִּשְׁתַּוְּחָחִי וּמַה־תִּתְּחַמֵּי
 עָלַי הוֹחִילִי לְאֱלֹהִים כִּי־עוֹד אוֹדְנֹו יִשׁוּעַת פָּנָי
 וְאֱלֹהֵי:

נט * לְמַנְצֵחַ אֶל־תִּשְׁחַת לְדוֹד מִכְתָּם בְּשִׁלַּח
 שָׁאוּל וַיִּשְׁמְרוּ אֶת־הַבַּיִת לְהַמִּיתוֹ: ב הַצִּילָנִי
 מֵאִי־בִי אֱלֹהֵי מִמֵּת־קוֹמְמֵי תִשְׁנֹבְנֵי: ג הַצִּילָנִי
 מִפְּעָלִי אָוֶן וּמֵאֲנָשֵׁי דָמִים הוֹשִׁיעֵנִי: ד כִּי הִנֵּה
 אָרְבוּ לְנַפְשִׁי יְגוּרוּ עָלַי עֵזִים לֹא־פִשְׁעֵי וְלֹא־
 חַטָּאתֵי יְהוָה: ה בְּלִי־עוֹן יִרְצוֹן וַיִּפְּנֹנוּ עוֹרָה
 לְקַרְאתִי וּרְאֵה: ו וְאַתָּה יְהוָה־אֱלֹהִים אֶצְבְּאוֹת
 אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל הַקִּיְצָה לְפָקֶד כֹּל־הַגּוֹיִם אֶל־תִּחַן
 כֹּל־בְּגֵדֵי אָוֶן סָלָה: ז יִשׁוּבוּ לְעָרֵב יִהְמוּ כַּפְּלָב
 וַיִּסּוּבְבוּ עִיר: ח הִנֵּה אֲיַפְּיעוֹן בְּפִיָּהֶם חֲרָבוֹת
 בְּשַׁפְּתוֹתֵיהֶם כִּי־מִי שִׁמַּע: ט וְאַתָּה יְהוָה תִּשְׁחַק־
 לָמוֹ תִלְעַג לְכָל־גּוֹיִם: י עִזוּ אֵלֶיךָ אֲשַׁמְרָה כִּי־
 אֱלֹהִים מִשְׁנֹבֵי: יא אֱלֹהֵי חֲסָדֵי יְקֻדְמֵנִי אֱלֹהִים
 יִרְאֵנִי בְּשַׁרְרֵי: יב אֶל־תִּתְּרַגְּם אֲפֹן־יִשְׁכְּחוּ עִמִּי
 הַנִּיעַמוּ בְּחִילְךָ וְהוֹרִידֵמוּ מִגִּנְנוּ אֲדָנִי: יג חַטָּאת־
 פִּימוּ דְבַר־שִׁפְתֵימוּ וַיִּלְכְּדוּ בְּגֹאוֹנָם וּמֵאֲלֹהֵי
 וּמִפְּחָשׁ יִסְפְּרוּ: יד כִּלָּה בְּחֶמְהָ כִּלָּה וְאִינָמוּ וַיִּדְעוּ
 כִּי־אֱלֹהִים מוֹשֵׁל בְּיַעֲקֹב לְאַפְסֵי הָאָרֶץ סָלָה:

טו וַיֵּשְׁבוּ לָעָרֵב יַהֲמוּ כַּפָּלֵב וַיִּסּוּבְבוּ עִיר: טז תָּמָּה
 יַנִּיעוֹן לֶאֱכֹל אִם-לֹא יִשְׁבְּעוּ וַיִּלְיִנוּ: יז וְאֲנִי |
 אֲשִׁיר עֶזְךָ וְאַרְנֵן לִבְקַר חֲסִדְךָ כִּי-הִיִּת מְשֻׁנֵּב לִי
 וּמָנוֹס בְּיוֹם עַר-לִי: יח עֲזֵי אֱלֹהֵי אֲזַמְרָה כִּי-אֱלֹהִים
 מְשֻׁנְבֵי אֱלֹהֵי חֲסִדֵי:

עז * לְמַנְעַת עַל- יְדוּתוֹן לְאֶסֶף מִזְמוֹר: ב קוֹלִי *
 אֶל-אֱלֹהִים וְאַצְעָקָה קוֹלִי אֶל-אֱלֹהִים וְהֶאֱזִין
 אֵלַי: ג בְּיוֹם עָרְתִי אֲדַנִּי דַרְשָׁתִי יָדִי | לִילָה נִגְרָה
 וְלֹא תִפּוֹג מֵאַנְהָה הִנָּחֵם נַפְשִׁי: ד אֲזַמְרָה אֱלֹהִים
 וְאַהֲמִיָּה אֲשִׁיחָה | וְתִתְעַטֵּף רוּחִי סָלָה: ה אֲחֻזָּת
 שְׁמֵרוֹת עֵינָי נִפְעַמְתִּי וְלֹא אֲדַבֵּר: ו חֲשַׁבְתִּי יָמִים
 מִקֶּדֶם שָׁנוֹת עוֹלָמִים: ז אֲזַמְרָה נִגְיַנְתִּי בַלִּילָה
 עִם-לִבִּי אֲשִׁיחָה וַיִּחַפֵּשׂ רוּחִי: ח הֲלַעוֹלָמִים
 יִזְנַח | אֲדַנִּי וְלֹא-יִסִּיף לְרַעוֹת עוֹד: ט הָאֶפֶס לְנַעֲחַ
 חֲסִדוֹ גָּמַר אֲמַר לְדָר וְדָר: י הַשְׁכַּח חַנּוּת אֵל
 אִם-קִפֵּץ בָּאֵף רַחֲמָיו סָלָה: יא וְאֲמַר חֲלוֹתִי הִיא
 שָׁנוֹת יָמִין עֲלִיוֹן: יב אֲזַמְרָה מֵעַלְלִי-יָהּ כִּי-אֲזַמְרָה
 מִקֶּדֶם פְּלֹאֲךָ: יג וְהִגִּיתִי בְּכָל-פְּעֻלָּךָ וּבַעֲלִילוֹתֶיךָ
 אֲשִׁיחָה: יד אֱלֹהִים בְּקֹדֶשׁ דְּרָכְךָ מִי-אֵל גָּדוֹל
 כְּאֱלֹהִים: טו אַתָּה הָאֵל עֲשֵׂה פְלֵא הוֹדְעַת בְּעַמּוּס
 עוֹד: טז גְּאֻלַּת בְּזוֹרֵעַ עַמְךָ בְּנֵי-יַעֲקֹב וַיֹּסֶף סָלָה:
 יז רָאוּךָ מַיִם | אֱלֹהִים רָאוּךָ מַיִם יַחֲלוּ אֵף יִרְגְּזוּ

(* כאמור אל אלהים תכווין המילוי כזה אל"ף למ"ד אל"ף למ"ד הזי יו"ד מ"ם

תהמות: יח זרמו מים | עבות קול נתנו שחקים
 אף-חציף יתהלכו: יט קול רעמך | בגלגל האירו
 ברקים תבל רגזה ותרעש הארץ: כ בים דרפך
 ושביך במים רבים ועקבותיך לא נדעו:
 כא נחית כצאן עמך ביד-משה ואהרן:

צ * תפלה למושה איש-האלהים אדני מעון אתה
 היית לנו בדר ודר: ב בטרים | הרים ילדו
 ותחולל ארץ ותבל ומעולם עד-עולם אתה אל:
 ג תשב אנוש עד-דפא ותאמר שובו בני-אדם:
 ד כי אלה שנים בעיניך כיום אתמול כי יעבר
 ואשמורה בלילה: ה זרמתם שנה יהיו בבקר
 כחציר יחלה: ו בבקר יציץ וחלה לערב ימולל
 ויבש: ז כי-כלינו באפך ובחמתך נבהלנו:
 ח שתה עונתינו לנגדך עלמנו למאור פניך: ט כי
 כל-ימינו פנו בעברתך פלינו שנינו כמו-הנה:
 י ימי-שנותינו בהם שבעים שנה ואם בגבורת |
 שמונים שנה ורהבם עמל ואון כי-גז חיש ונעפה:
 יא מי-יודע עז אפך וכיראתך עברתך: יב למנות
 ימינו פן הודע ונבא לבב חכמה: יג שובה יהוה
 עד-מתי והנחם על-עבדיך: יד שפענו בבקר
 חסדך ונרננה ונשמחה בכל-ימינו: טו שמתנו
 פימות עניתנו שנות ראינו רעה: טז יראה אל-
 עבדיך פעלך וחדרך על-בניהם: יז ויהי | נעם

אֲדַנִּי אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ כּוֹנֵנָה עָלֵינוּ
וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ כּוֹנֵנָהוּ:

קה * הוֹדוּ לַיהוָה קְרָאוּ בְשֵׁמוֹ הוֹדִיעוּ בְּעַמִּים
עֲלִילוֹתָיו: ב שִׁירוֹ-לוֹ וּמְרוֹ-לוֹ שִׁיחוּ בְּכָל-
נִפְלְאוֹתָיו: ג הִתְהַלְלוּ בְּשֵׁם קְדֹשׁ יִשְׁמַח לֵב |
מִבְּקִשֵׁי יְהוָה: ד דְּרִשׁוּ יְהוָה וְעִזּוּ בְּקִשׁוֹ פָּנָיו
תְּמִיד: ה זְכְרוּ נִפְלְאוֹתָיו אֲשֶׁר-עָשָׂה מִפְתֵּי
וּמִשְׁפְּטֵי-פִיו: ו זֶרַע אֲבָרָהֶם עֲבָדוּ בְּנֵי יַעֲקֹב
בְּחִירָיו: ז הוּא יְהוָה אֱלֹהֵינוּ בְּכָל-הָאָרֶץ
מִשְׁפָּטָיו: ח זָכַר לְעוֹלָם בְּרִיתוֹ דָּבָר צוּה לְאַלְף
דוֹר: ט אֲשֶׁר כָּרַת אֶת-אֲבָרָהֶם וּשְׁבוּעָתוֹ לְיִשְׁחָק:
י וַיַּעֲמִידָהּ לְיַעֲקֹב לְחֹק לְיִשְׂרָאֵל בְּרִית עוֹלָם:
יא לֵאמֹר לְךָ אֲתֵן אֶת-אֶרֶץ כְּנָעַן חֶבְל נַחֲלַתְכֶם:
יב בְּהִיוֹתָם מִתֵּי מִסְפָּר כִּמְעַט וְגָרִים בָּהֶ:
יג וַיִּתְּהַלְכוּ מִגּוֹי אֶל-גּוֹי מִמַּמְלָכָה אֶל-עַם אֲחֵר:
יד לֹא-הִנִּיחַ אָדָם לַעֲשֹׂקֶם וַיּוֹצֵחַ עֲלֵיהֶם מְלָכִים:
טו אֶל-תִּגְעוּ בַּמְּשִׁיחִי וּלְנַבִּיאִי אֶל-תִּרְעוּ:
טז וַיִּקְרָא רָעַב עַל-הָאָרֶץ כָּל-מִטְהַלְּחֵם שָׁבַר:
יז שָׁלַח לְפָנֵיהֶם אִישׁ לַעֲבֹד גִּמְרָה יוֹסֵף: יח עָנוּ
בְּכָבֵל רָגְלוֹ בְּרֹזֶל בָּאָה נִפְשׁוֹ: יט עַד-עַתָּה
כּו בְּאֲדָבָרוֹ אָמְרַת יְהוָה עֲרַפְתָּהוּ: כ שָׁלַח מֶלֶךְ
כא וַיִּתִּירָהוּ מִשַׁל עַמִּים וַיִּפְתַּחְהוּ: כב שָׁמוֹ אָדוֹן
לְבֵיתוֹ וּמִשַׁל בְּכָל-קִנְיָנוֹ: כג לְאַסֵּר שָׁרָיו בְּנִפְשׁוֹ

וּזְקַנְיוֹ יִחַסּוּ: כג וַיָּבֵא יִשְׂרָאֵל מְעַרְיִים וַיַּעֲקֹב גֵּר
בְּאֶרֶץ־חָם: כד וַיִּפֹּר אֶת־עַמּוֹ מְאֹד וַיַּעֲצִמְהוּ
מְעַרְיוֹ: כה הִפְךָ לָבָם לְשֵׁנָא עַמּוֹ לְהַתְנַפֵּל בְּעַבְדָּיו:
כו שָׁלַח מֹשֶׁה עֲבָדָיו אֶהֱרֹן אֲשֶׁר בָּחַר־בוֹ: כז שָׁמוּ־
בָם דְּבָרֵי אֹתוֹתָיו וּמִפְתִּים בְּאֶרֶץ חָם: כח שָׁלַח
חֹשֶׁךְ וַיַּחֲשֹׁךְ וְלֹא־מָרוּ אֶת־דְּבָרוֹ: כט הִפְךָ אֶת־
מִימֵיהֶם לָדָם וַיָּמַת אֶת־דֹּגְתָם: ל שְׂרִץ אֲרָצָם
עָפְרָדַעִים בַּחֲדָרֵי מַלְכֵיהֶם: לא אָמַר וַיָּבֵא עָרֹב
בְּנִים בְּכָל־גְּבוּלָם: לב נָתַן גִּשְׁמֵיהֶם בְּרָד אִשׁ
לְהַבּוֹת בְּאֲרָצָם: לג וַיִּף גִּפְנִים וּתְאֵנֹתָם וַיִּשְׁפֹּר עֵץ
גְּבוּלָם: לד אָמַר וַיָּבֵא אֲרָבָה וַיִּלַּק וַאֲיִן מִסְפָּר:
לה וַיֹּאכַל כָּל־עֵשֶׂב בְּאֲרָצָם וַיֹּאכַל פְּרִי אֲדָמָתָם:
לו וַיִּף כָּל־בְּכוֹר בְּאֲרָצָם רֵאשִׁית לְכָל־אוֹנָם:
לז וַיּוֹצִיָאם בְּכֶסֶף וּזְהָב וַאֲיִן בַּשֶּׁבֶטִיו כּוֹשֵׁל:
לח שָׂמַח מְעַרְיִים בַּעֲצָתָם כִּי־נִפְל פַּחַדָם עֲלֵיהֶם:
לט פָּרַשׁ עֲנָן לְמַסָּךְ וַאֲשׁ לְהֹאִיר לַיְלָה: מ שָׁאֵל
וַיָּבֵא שָׁלוֹ וְלָחֶם שָׁמַיִם יִשְׁבִיעֵם: מא פָּתַח צִוֵּר
וַיִּזּוּבוּ מַיִם הָלְכוּ בַּעֲצוֹת נְהָר: מב כִּי־זָכַר אֶת־
דְּבַר קִדְשׁוֹ אֶת־אַבְרָהָם עֲבָדָיו: מג וַיּוֹצֵא עַמּוֹ
בְּשֵׁשׁוֹן בְּרִנָּה אֶת־בְּחִירָיו: מד וַיִּתֵּן לָהֶם אֲרָצוֹת
גּוֹזִים וַעֲמַל לְאֲמִים יִירָשׁוּ: מה בַּעֲבוּר | יִשְׁמְרוּ
חֻקָּיו וְתוֹרֹתָיו יִנְעֲרוּ הַלְלוּיָהּ:

קלז * על-נְהָרוֹת | בְּבֹל שָׁם יִשְׁבְּנוּ גַם-בְּכִינוּ
 בְּזִכְרֵנוּ אֶת-צִיּוֹן: בַּ עַל-עֲרָבִים בְּתוֹכָהּ תִּלְיֵנוּ
 בְּנִרוֹתֵינוּ: גַּ כִּי שָׁם שָׁאֲלוּנוּ שׁוֹבֵינוּ דְּבַר־יִשְׁרָאֵל
 וְתוֹלְדֵינוּ שְׂמַחָה שִׁירוּ לָנוּ מִשִּׁיר צִיּוֹן: דַּ אִיךָ נָשִׁיר
 אֶת-שִׁיר־יְהוָה עַל אֲדָמַת נֶכֶד: הַ אִם-אֶשְׁפַּחַד
 יְרוּשָׁלַם תִּשְׁבַּח יְמִינִי: וַ תִּדְבַּק לְשׁוֹנֵי | לְחַפֵּי
 אִם-לֹא אֲזַכְּרֵכִי אִם-לֹא אֶעֱלֶה אֶת-יְרוּשָׁלַם עַל
 רֹאשׁ שְׂמַחָתִי: זַ זְכֹר יְהוָה | לְבִנְי אֲרוּם אֶת יוֹם
 יְרוּשָׁלַם הָאֲמָרִים עָרוּ | עָרוּ עַד הַיְסוּד בָּהּ:
 חַ בַּת-בְּבֹל הַשְׂדוּדָה אֲשֶׁר־יִשְׁשָׁלֶם-לָךְ אֶת-
 גְּמוּלָךְ שְׂנֵמֶלֶת לָנוּ: טַ אֲשֶׁר־יִשְׁיֹאחוּ וְנִפְּץ אֶת-
 עַלְלִיךָ אֶל-הַסֵּלַע:

קנ * הַלְלוּיָהּ | הַלְלוּ-אֵל בְּקִדְשׁוֹ הַלְלוּהוּ בְּרִקִיעַ
 עֲזוֹ: בַּ הַלְלוּהוּ בְּגִבּוֹרָתוֹ הַלְלוּהוּ כְּרֹב גְּדֻלוֹ:
 גַּ הַלְלוּהוּ בְּתַקְעַ שׁוֹפָר הַלְלוּהוּ בְּנִבְל וְכִנּוֹר:
 דַּ הַלְלוּהוּ בְּתֹף וּמְחֹל הַלְלוּהוּ בְּמִנִּים וְעִגָב:
 הַ הַלְלוּהוּ בְּצִלְצְלֵי-שָׁמַע הַלְלוּהוּ בְּצִלְצְלֵי תְרוּעָה:
 וַ כֹּל הַנְּשָׁמָה תִּהְלֵל יְהוָה הַלְלוּיָהּ:

אחר שסיים תהלים יאמר זה:

מי יתן מציון ישועת ישראל בשוב יהוה שבות עמו יגל יעקב ישמח ישראל:
 ותשועת צדיקים מיהוה מעוזם בעת צרה: ויעזרם יהוה ויפלטם ויפלטם
 מרשעים ויושיעם כי חסו בו: